

Saturs

I *Leģislatīvi akti*

DIREKTĪVAS

- ★ **Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2019/770 (2019. gada 20. maijs) par dažiem digitālā satura un digitālo pakalpojumu piegādes līgumu aspektiem ⁽¹⁾** 1
- ★ **Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2019/771 (2019. gada 20. maijs) par atsevišķiem preču pārdošanas līgumu aspektiem, ar kuru groza Regulu (ES) 2017/2394 un Direktīvu 2009/22/EK un atceļ Direktīvu 1999/44/EK ⁽¹⁾** 28

⁽¹⁾ Dokuments attiecas uz EEZ.

I

(Leģislatīvi akti)

DIREKTĪVAS

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA (ES) 2019/770

(2019. gada 20. maijs)

par dažiem digitālā satura un digitālo pakalpojumu piegādes līgumu aspektiem

(Dokuments attiecas uz EEZ)

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 114. pantu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

pēc leģislatīvā akta projekta nosūtīšanas valstu parlamentiem,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽¹⁾,

saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru ⁽²⁾,

tā kā:

- (1) Elektroniskās komercijas izaugsmes potenciāls Savienībā vēl nav pilnībā izmantots. Eiropas digitālā vienotā tirgus stratēģija tiecas holistiski novērst lielākos šķēršļus pārrobežu e-komercijas attīstībai Savienībā, lai atraisītu šo potenciālu. Patērētājiem nodrošinot labāku piekļuvi digitālajam saturam un digitālajiem pakalpojumiem un uzņēmumiem atvieglojot digitālā satura un digitālo pakalpojumu piegādi, ir iespējams veicināt Savienības digitālo ekonomiku un stimulēt vispārējo izaugsmi.
- (2) Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 26. panta 1. un 2. punkts nosaka, ka Savienība paredz pasākumus, lai izveidotu iekšējo tirgu, kas aptver telpu bez iekšējām robežām, kurā ir nodrošināta preču un pakalpojumu brīva aprīte, vai nodrošinātu tā darbību. LESD 169. panta 1. punktā un 169. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzēts, ka Savienība veicina augsta patērētāju aizsardzības līmeņa sasniegšanu, izmantojot pasākumus, kas pieņemti saskaņā ar LESD 114. pantu iekšējā tirgus izveides ietvaros. Šīs direktīvas mērķis ir panākt pareizo līdzsvaru starp augsta patērētāju aizsardzības līmeņa sasniegšanu un uzņēmumu konkurētspējas veicināšanu, vienlaikus nodrošinot subsidiaritātes principa ievērošanu.
- (3) Lai panāktu patiesu digitālo vienoto tirgu, palielinātu juridisko noteiktību, samazinātu darījumu izmaksas, jo īpaši mazajiem un vidējiem uzņēmumiem (MVU), būtu nepieciešama dažu digitālā satura piegādes līgumu vai digitālo pakalpojumu aspektu saskaņošana, ņemot par pamatu augstu patērētāju aizsardzības līmeni.
- (4) Uzņēmumi, jo īpaši MVU, kuri pāri robežām piedāvā digitālo saturu vai digitālos pakalpojumus, bieži saskaras ar papildu izmaksām, kas izriet no atšķirībām starp valstu imperatīvajām normām patērētāju līgumtiesību jomā un juridiskās nenoteiktības. Uzņēmumiem turklāt rodas izmaksas, pielāgojot savus līgumus, jo dažās dalībvalstīs jau tiek piemērotas īpašas imperatīvās normas par digitālā satura vai digitālo pakalpojumu piegādi, tādējādi radot šādus līgumus regulējošo īpašo valstu tiesību aktu piemērošanas jomas un satura atšķirības.

⁽¹⁾ OV C 264, 20.7.2016., 57. lpp.

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta 2019. gada 26. marta nostāja (Oficiālajā Vēstnesī vēl nav publicēta) un Padomes 2019. gada 15. aprīļa lēmums.

- (5) Patērētāji ne vienmēr jūtas droši, veicot pārrobežu pirkumus, it sevišķi to darot tiešsaistē. Viens no šīs patērētāju nedrošības pamatiemesliem ir neskaidrība par galvenajām līgumiskajām tiesībām un skaidra regulējuma trūkums attiecībā uz līgumiem par digitālo saturu vai digitālajiem pakalpojumiem. Daudzi patērētāji saskaras ar problēmām saistībā ar digitālā satura vai digitālo pakalpojumu kvalitāti vai piekļuvi tiem. Piemēram, viņi saņem nepareizu vai nederīgu digitālo saturu vai digitālos pakalpojumus vai nevar piekļūt attiecīgajam digitālajam saturam vai digitālajiem pakalpojumiem. Rezultātā patērētāji cieš finansiālu un cita veida kaitējumu.
- (6) Lai risinātu šādas problēmas, gan uzņēmumiem, gan patērētājiem vajadzētu būt iespējai paļauties uz pilnībā saskaņotām līgumiskajām tiesībām attiecībā uz dažiem īpaši būtiskiem aspektiem, kas skar digitālā satura vai digitālo pakalpojumu piegādi Savienībā. Regulējuma galveno aspektu pilnīga saskaņošana būtiski stiprinātu juridisko noteiktību gan patērētājiem, gan uzņēmumiem.
- (7) Saskaņoti patērētāju līgumtiesību noteikumi visās dalībvalstīs atvieglotu uzņēmumiem, jo īpaši MVU, digitālā satura vai digitālo pakalpojumu piegādi visā Savienībā. Tie garantētu uzņēmumiem stabilu līgumtiesību vidi, kad šie uzņēmumi piegādā digitālo saturu vai digitālos pakalpojumus citās dalībvalstīs. Tie arī novērstu juridisko sadrumstalotību, kura pretējā gadījumā varētu rasties, parādoties jauniem valstu tiesību aktiem, kas regulē tieši digitālo saturu un digitālos pakalpojumus.
- (8) Patērētājiem vajadzētu gūt labumu no saskaņotām tiesībām ar augstu aizsardzības līmeni attiecībā uz digitālā satura un digitālo pakalpojumu piegādi. Viņiem vajadzētu būt skaidri noteiktām imperatīvām tiesībām, saņemot vai piekļūstot digitālajam saturam vai digitālajiem pakalpojumiem no jebkuras vietas Savienībā. Šādām tiesībām būtu jāpalielina viņu uzticēšanās līmenis saistībā ar digitālā satura vai digitālo pakalpojumu saņemšanu. Tam arī vajadzētu veicināt tā kaitējuma samazināšanu, no kura pašlaik cieš patērētāji, jo būtu skaidri noteiktu tiesību kopums, kas ļaus risināt problēmas ar digitālo saturu vai digitālajiem pakalpojumiem.
- (9) Šai direktīvai būtu pilnībā jāaskaņo konkrēti galvenie noteikumi, kas līdz šim nav reglamentēti Savienības vai valstu līmenī.
- (10) Šajā direktīvā būtu skaidri un viennozīmīgi jādefinē tās darbības joma un jāsniedz skaidri materiālie noteikumi par digitālo saturu vai digitālajiem pakalpojumiem, kas ietilpst tās darbības jomā. Gan šīs direktīvas darbības jomai, gan tās materiālajiem noteikumiem vajadzētu būt tehnoloģiski neitrāliem un atbilst nākotnes vajadzībām.
- (11) Šajā direktīvā būtu jāparedz kopīgi noteikumi par konkrētām prasībām, kas attiecas uz līgumiem par digitālā satura vai digitālā pakalpojuma piegādi starp tirgotājiem un patērētājiem. Šajā nolūkā būtu pilnībā jāaskaņo noteikumi par digitālā satura vai digitālo pakalpojumu atbilstību līgumam, tiesiskās aizsardzības līdzekļiem digitālā satura vai digitālo pakalpojumu nepiegādāšanas vai neatbilstības līgumam gadījumos un šo aizsardzības līdzekļu izmantošanas kārtību, kā arī par digitālā satura vai digitālā pakalpojuma modificēšanu. Pilnībā saskaņoti noteikumi par dažiem būtiskiem patērētāju līgumtiesību elementiem atvieglotu uzņēmumiem, jo īpaši MVU, iespēju piedāvāt savas preces citās dalībvalstīs. Pilnībā saskaņojot svarīgākos noteikumus, patērētājiem būtu nodrošināts augsts patērētāju aizsardzības līmenis un palielinātos viņu labklājība. Dalībvalstīm tiek liegta iespēja direktīvas piemērošanas jomā pieņemt citas formālas vai materiāltiesiskas prasības. Piemēram, dalībvalstīm nevajadzētu paredzēt tādus noteikumus par pierādīšanas pienākuma pārvešanu, kuri atšķiras no šajā direktīvā paredzētajiem noteikumiem, vai patērētāja pienākumu informēt tirgotāju par neatbilstību noteiktā termiņā.
- (12) Šai direktīvai nevajadzētu ietekmēt valstu tiesību aktus, ciktāl attiecīgos jautājumus neregulē šī direktīva, piemēram, valstu noteikumus par līgumu izstrādi, spēkā esamību, spēkā neesamību vai sekām vai digitālā satura vai digitālā pakalpojuma likumību. Šai direktīvai arī nebūtu jānosaka līgumu par digitālā satura vai digitālā pakalpojuma piegādi juridiskā būtība, un jautājums par to, vai līgums par digitālā satura vai digitālā pakalpojuma piegādi ir uzskatāms, piemēram, par pirkuma, pakalpojumu, nomas vai sui generis līgumu, būtu jāatstāj valstu tiesību aktu kompetencē. Šai direktīvai arī nevajadzētu skart valsts noteikumus, kuri nav konkrēti attiecināti uz patērētāju līgumiem un kuros paredzēti īpaši tiesiskās aizsardzības līdzekļi attiecībā uz konkrētiem defektu veidiem, kuri nebija redzami līguma slēgšanas brīdī, proti, valsts noteikumus, kuros var būt paredzēti konkrēti noteikumi

par pārdevēja atbildību slēptu defektu gadījumā. Šai direktīvai arī nevajadzētu ietekmēt valstu tiesību aktus, kuros digitālā satura vai digitālā pakalpojuma neatbilstības gadījumā paredzēti ārpuslīgumiski patērētāju tiesiskās aizsardzības līdzekļi pret personām iepriekšējos darījumus vai citām personām, kas pilda šādu personu pienākumus.

- (13) Dalībvalstīm arī būtu jā saglabā rīcības brīvība reglamentēt, piemēram, patērētāja prasījumus saistībā ar tādas trešās puses atbildību, kura nav tirgotājs, kas piegādā digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu vai apņemas to piegādāt, piemēram, tāda izstrādātāja atbildību, kurš vienlaikus nav tirgotājs saskaņā ar šo direktīvu.
- (14) Dalībvalstīm arī būtu jā saglabā rīcības brīvība reglamentēt, piemēram, kādas sekas izriet no digitālā satura vai digitāla pakalpojuma nepiegādāšanas vai neatbilstības līgumam, ja nepiegādāšanas vai neatbilstības cēlonis ir ārpus tirgotāja kontroles esošs šķērslis un ja nav bijis sagaidāms, ka tirgotājs no šā šķēršļa vai tā sekām būtu varējis izvairīties vai tos pārvarēt, piemēram, force majeure gadījumā.
- (15) Dalībvalstīm būtu arī jā saglabā rīcības brīvība reglamentēt, piemēram, pušu tiesības apturēt savu pienākumu vai savu pienākumu daļas izpildi līdz brīdim, kad otra puse izpilda savus pienākumus. Piemēram, dalībvalstīm vajadzētu būt rīcības brīvībai reglamentēt to, vai neatbilstības gadījumos patērētājam ir tiesības aizturēt cenas vai cenas daļas samaksu līdz brīdim, kad tirgotājs ir nodrošinājis digitālā satura vai digitālā pakalpojuma atbilstību, vai arī – vai tirgotājam ir tiesības neizmaksāt jebkuru atlīdzinājumu, kas pienākas patērētājam saistībā ar līguma izbeigšanu, līdz brīdim, kad patērētājs ir izpildījis šajā direktīvā paredzēto pienākumu atgriezt materiālo informāciju nesēju tirgotājam.
- (16) Dalībvalstīm arī būtu jā saglabā rīcības brīvība paplašināt šīs direktīvas noteikumu piemērošanu, attiecinot to uz līgumiem, uz kuriem neattiecas šīs direktīvas darbības joma, vai kā citādi reglamentēt šādus līgumus. Piemēram, dalībvalstīm būtu jā saglabā rīcības brīvība attiecināt aizsardzību, ko šī direktīva sniedz patērētājiem, arī uz fiziskām vai juridiskām personām, kuras nav patērētāji šīs direktīvas nozīmē, piemēram, nevalstiskajām organizācijām, jaunuzņēmumiem vai MVU.
- (17) Patērētāja definīcijai būtu jāattiecas uz fiziskām personām, kuras rīkojas nesaistīti ar savu komercdarbību, uzņēmējdarbību, amatniecisko darbību vai profesiju. Tomēr dalībvalstīm vajadzētu būt arī rīcības brīvībai divējāda lietojuma līgumu gadījumos, ja līgums ir noslēgts ar mērķi, kas daļēji ir, bet daļēji arī nav saistīts ar personas komercdarbību, un ja ar komercdarbību saistītais mērķis ir tik ierobežots, ka līguma kopējā kontekstā tas nav noteicošais, paredzēt, vai un saskaņā ar kādiem nosacījumiem minētā persona arī būtu jāuzskata par patērētāju.
- (18) Šī direktīva būtu jāpiemēro ikvienam līgumam, kura ietvaros tirgotājs piegādā vai apņemas piegādāt patērētājam digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu. Platformas nodrošinātājus šajā direktīvā varētu uzskatīt par tirgotājiem, ja tie darbojas nolūkos, kas saistīti ar viņu pašu uzņēmējdarbību, un kā tieši patērētāja līgumpartneri attiecībā uz digitālā satura vai digitālā pakalpojuma piegādi. Dalībvalstīm vajadzētu būt arī rīcības brīvībai šīs direktīvas piemērošanu attiecināt uz platformas nodrošinātājiem, kuri neatbilst prasībām, lai tos uzskatītu par tirgotāju atbilstīgi šai direktīvai.
- (19) Šai direktīvai būtu jārisina problēmas saistībā ar dažādām digitālā satura un digitālo pakalpojumu kategorijām un to piegādi. Lai neatpaliktu no ātrās tehnoloģiskās attīstības un lai digitālā satura vai digitālā pakalpojuma jēdziens pēc būtības būtu izmantojams arī nākotnē, šajā direktīvā cita starpā būtu jāietver datorprogrammas, lietotnes, video datnes, audio datnes, mūzikas datnes, digitālās spēles, e-grāmatas vai citas e-publikācijas, kā arī digitālie pakalpojumi, kuri ļauj izveidot, apstrādāt, uzglabāt datus digitālā formā vai piekļūt tiem, tostarp programmatūra kā pakalpojums, piemēram, video un audio koplietošana un citu veidu datņu mitināšana, tekstapstrāde vai spēles, ko piedāvā mākoņdatošanas vidē un sociālajos plašsaziņas līdzekļos. Tā kā pastāv dažādi digitālā satura vai digitālo pakalpojumu piegādes veidi, piemēram, nodošana materiālā informācijas nesējā, lejupielāde, ko veic patērētāji savās ierīcēs, straumēšana tīmeklī, piekļuves nodrošināšana digitālā satura uzglabāšanas iespējām vai piekļuve sociālo plašsaziņas līdzekļu lietošanai, šai direktīvai vajadzētu būt piemērojamai neatkarīgi no informācijas nesēja, kas izmantots digitālā satura vai digitālā pakalpojumā nodošanai vai piekļuves nodrošināšanai digitālajam saturam vai digitālajam pakalpojumam. Taču šī direktīva nebūtu jāpiemēro interneta piekļuves pakalpojumiem.

- (20) Šai direktīvai un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvai (ES) 2019/771⁽³⁾ būtu vienai otru jāpapildina. Šajā direktīvā ir paredzēti noteikumi par dažām digitālā satura piegādes vai digitālo pakalpojumu sniegšanas līgumu prasībām, savukārt Direktīvā (ES) 2019/771 ir paredzēti noteikumi par atsevišķām preču pārdošanas līgumu prasībām. Tāpēc, lai apmierinātu patērētāju cerības un nodrošinātu skaidru un vienkāršu tiesisko regulējumu digitālā satura tirgotājiem, šī direktīva būtu jāpiemēro arī digitālajam saturam, ko piegādā tādos materiālos informācijas nesējos kā DVD, CD, USB zibatmiņas un atmiņas kartes, kā arī pašam materiālajam informācijas nesējam ar noteikumu, ka minētais materiālais informācijas nesējs darbojas tikai un vienīgi kā digitālā satura nesējs. Tomēr tā vietā, lai piemērotu šīs direktīvas noteikumus par tirgotāja pienākumu piegādāt un par patērētāja tiesiskās aizsardzības līdzekļiem piegādes neveikšanas gadījumā, būtu jāpiemēro Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/83/ES⁽⁴⁾ noteikumi par pienākumiem saistībā ar preču piegādi un tiesiskās aizsardzības līdzekļiem piegādes neveikšanas gadījumā. Turklāt Direktīvas 2011/83/ES noteikumi, piemēram, par atteikuma tiesībām un līguma būtību, saskaņā ar kuru preces tiek piegādātas, arī turpmāk būtu jāpiemēro minētajiem materiālajiem informācijas nesējiem un tajos piegādātajam digitālajam saturam. Šī direktīva neskar izplatīšanas tiesības, kas piemērojamas šīm precēm saskaņā ar autortiesību regulējumu.
- (21) Līgumiem par preču, tostarp preču, kurām ir digitāli elementi, pārdošanu būtu jāpiemēro Direktīva (ES) 2019/771. Ar jēdzienu "preces, kurām ir digitāli elementi", būtu jāsaprot preces, kas ietver digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu vai kam ir savstarpēja saikne ar tiem tādā veidā, ka minētā digitālā satura vai digitālā pakalpojuma neesamība neļautu precēm veikt to funkcijas. Digitālajam saturam vai digitālajam pakalpojumam, kas ir ietverts vai kam ir savstarpēja saikne ar precēm šādā veidā, būtu jāietilpst Direktīvas (ES) 2019/771 darbības jomā, ja to nodrošina kopā ar precēm saskaņā ar pārdošanas līgumu, kas attiecas uz minētajām precēm. Tam, vai precē iekļautā vai ar to savstarpēji saistītā digitālā satura vai digitālā pakalpojuma piegāde ir iekļauta pārdošanas līgumā ar pārdevēju, vajadzētu būt atkarīgam no šā līguma satura. Tajā būtu jāietver tāds precē iekļautais vai ar to savstarpēji saistītais digitālais saturs vai digitālais pakalpojums, kura piegāde ir skaidri paredzēta līgumā. Būtu jāietver arī tie pārdošanas līgumi, ko var uzskatīt par tādiem, kas aptver specifiska digitāla satura vai specifiska digitāla pakalpojuma piegādi, jo tie parasti piemīt šā paša veida precēm un tos patērētājs varētu pamatotī sagaidīt, ņemot vērā preču raksturu un jebkuru publisku paziņojumu, ko sniedzis pārdevējs vai ko iepriekšējos darījumu ķēdes posmos sniegušas citas personas, tostarp ražotājs, vai kas sniegts to vārdā. Ja, piemēram, viedtelevizors tiktu reklamēts kā tāds, kam ir kāda konkrēta video lietojumprogramma, tad minētā video lietojumprogramma būtu uzskatāma par daļu no pārdošanas līguma. Tas būtu jāpiemēro neatkarīgi no tā, vai digitālais saturs vai digitālais pakalpojums ir iepriekš uzstādīts pašā precē, vai arī to vēlāk vajag lejupielādēt citā ierīcē un tam ir tikai savstarpēja saikne ar precī.

Tā, piemēram, viedtālrunim varētu būt pievienota standartizēta, iepriekš uzstādīta lietojumprogramma, ko nodrošina saskaņā ar pārdošanas līgumu, piemēram, modinātājpulksteņa lietojumprogramma vai kameras lietojumprogramma. Vēl viens iespējamais piemērs ir viedpulkstenis. Šādā gadījumā pats pulkstenis būtu uzskatāms par precī, kam ir digitāli elementi un kas var pildīt savas funkcijas vienīgi ar lietotni, kura tiek nodrošināta saskaņā ar pārdošanas līgumu, bet kura patērētājam ir jālejupielādē viedtālrunī; lietotne tad būtu ar precī savstarpēji saistīts digitāls elements. Tas būtu jāpiemēro arī gadījumos, kad precē ietverta vai ar to savstarpēji saistīto digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu piegādā nevis pats pārdevējs, bet saskaņā ar pārdošanas līgumu – trešā persona. Lai novērstu nenoteiktību gan tirgotājiem, gan patērētājiem, gadījumos, kad rodas šaubas par to, vai digitālais saturs vai digitālais pakalpojums ir iekļauts pārdošanas līgumā, būtu jāpiemēro Direktīva (ES) 2019/771. Turklāt pārdevēja un patērētāja divpusēju līgumisku attiecību, kas paredz arī precē ietvertā vai ar to savstarpēji saistītā digitālā satura vai digitālā pakalpojuma piegādi, konstatēšanu nevajadzētu ietekmēt vienkārši tam, ka patērētājam ir jāpiekrīt licences līgumam ar trešo personu, lai tam tiktu nodrošināts digitālais saturs vai digitālais pakalpojums.

- (22) Turpretī, ja precē iekļauta vai ar to savstarpēji saistīta digitāla satura vai digitāla pakalpojuma neesamība neliedz precēm veikt savas funkcijas vai ja patērētājs noslēdz līgumu par digitālā satura vai digitālā pakalpojuma piegādi un tas neietilpst preču, kurām ir digitāli elementi, pārdošanas līgumā, minētais līgums būtu uzskatāms par tādu, kas neietilpst līgumā par preču pārdošanu pat tad, ja pārdevējs ir minētā otrā līguma starpnieks piegādātājam, kas ir trešā persona, un minētais līgums varētu ietilpt šīs direktīvas darbības jomā. Tā, piemēram, ja patērētājs no

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2019/771 (2019. gada 20. maijs) par atsevišķiem preču pārdošanas līgumu aspektiem, ar kuru groza Regulu (ES) 2017/2394 un Direktīvu 2009/22/EK un atceļ Direktīvu 1999/44/EK (skatīt šā *Oficiālā Vēstneša* 28. lpp.).

⁽⁴⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2011/83/ES (2011. gada 25. oktobris) par patērētāju tiesībām un ar ko groza Padomes Direktīvu 93/13/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 1999/44/EK un atceļ Padomes Direktīvu 85/577/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 97/7/EK (OV L 304, 22.11.2011., 64. lpp.).

lietotņu veikala savā viedtālrunī lejupielādē spēles lietotni, spēles lietotnes piegādes līgums neietilpst paša viedtālruna pārdošanas līgumā. Tādēļ Direktīva (ES) 2019/771 būtu jāpiemēro tikai pārdošanas līgumam, kas saistīts ar viedtālruni, savukārt uz spēles lietotnes piegādi varētu attiekties šī direktīva, ja ir izpildīti šīs direktīvas nosacījumi. Vēl viens piemērs būtu gadījums, kad ir skaidra vienošanās par to, ka patērētājs iegādājas viedtālruni bez konkrētas operētājsistēmas un pēc tam noslēdz līgumu par operētājsistēmas piegādi no trešās personas. Šādā gadījumā atsevišķi iegādātas operētājsistēmas piegāde nebūtu daļa no pārdošanas līguma un tādēļ neietilptu Direktīvas (ES) 2019/771 darbības jomā, bet varētu ietilpt šīs direktīvas darbības jomā, ja ir izpildīti šīs direktīvas nosacījumi.

- (23) Patērētāji izmanto tādas vērtības digitālus ekvivalentus kā elektroniski vaučeri vai e-kuponi, lai digitālajā vienotajā tirgū samaksātu par dažādām precēm vai pakalpojumiem. Šādi vērtības digitāli ekvivalenti kļūst svarīgi saistībā ar digitālā satura vai digitālo pakalpojumu piegādi, tāpēc šīs direktīvas izpratnē tie būtu jāuzskata par maksājuma veidu. Ar vērtības digitālajiem ekvivalentiem būtu jāsaprot arī virtuālās valūtas, ciktāl tās tiek atzītas valstu tiesību aktos. Maksājumu veidu nošķiršana varētu kļūt par cēloni diskriminācijai un sniegt nepamatotu stimulu uzņēmumiem pāriet uz digitālā satura vai digitālā pakalpojuma piegādāšanu apmaiņā pret vērtības digitāliem ekvivalentiem. Tomēr, tā kā vērtības digitāliem ekvivalentiem nav citas funkcijas kā maksājuma veida funkcija, tos pašus par sevi nevajadzētu uzskatīt par digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu šīs direktīvas izpratnē.
- (24) Digitālo saturu vai digitālos pakalpojumus bieži piegādā arī situācijās, kurās patērētājs nemaksā cenu, bet sniedz tirgotājam personas datus. Šādi uzņēmējdarbības modeļi jau tiek izmantoti dažādās formās ievērojamā tirgus daļā. Pilnībā atzīstot, ka tiesības uz personas datu aizsardzība ir pamattiesības un ka tāpēc personas datus nevar uzskatīt par precī, šai direktīvai būtu jānodrošina, ka patērētājiem šādos uzņēmējdarbības modeļos ir tiesības uz līgumiskiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem. Tāpēc šī direktīva būtu jāpiemēro līgumiem, kuru ietvaros tirgotājs piegādā vai apņemas piegādāt patērētājam digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu, bet patērētājs sniedz vai apņemas sniegt personas datus. Minētos personas datus tirgotājam varētu sniegt līguma noslēgšanas brīdī vai vēlāk, piemēram, brīdī, kad patērētājs sniedz tirgotājam piekrišanu par jebkādu personas datu izmantošanu, kurus patērētājs varētu augšupielādēt vai izveidot, kad izmanto digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu. Savienības tiesību aktos par personas datu aizsardzību ir paredzēts izsmeltošs personas datu likumīgas apstrādes juridisko pamatu saraksts. Šī direktīva būtu jāpiemēro ikvienam līgumam, saskaņā ar ko patērētājs sniedz vai apņemas sniegt tirgotājam personas datus. Piemēram, šī direktīva būtu jāpiemēro gadījumos, kuros patērētājs atver kontu sociālajā plašsaziņas līdzeklī un norāda savu vārdu un e-pasta adresi, kas tiek izmantoti citiem nolūkiem, ne tikai digitālā satura vai digitālā pakalpojuma piegādei vai juridisko prasību izpildei. Tā būtu jāpiemēro arī gadījumos, kad patērētājs dod piekrišanu attiecībā uz jebkuriem materiāliem, kas ir uzskatāmi par personas datiem, piemēram, fotoattēliem vai ierakstiem, ko patērētājs augšupielādē vai tirgotājs apstrādā tirgvedības nolūkos. Tomēr dalībvalstīm būtu jāsauglabā rīcības brīvība noteikt, vai ir izpildītas valsts tiesību aktu prasības par līguma izveidi, esamību un spēkā esamību.
- (25) Ja digitālo saturu nepiegādā un digitālos pakalpojumus nesniedz pret cenas samaksu, šī direktīva nebūtu jāpiemēro situācijās, kad tirgotājs vāc personas datus tikai un vienīgi, lai piegādātu digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu, vai vienīgi ar nolūku izpildīt juridiskās prasības. Šādas situācijas var būt, piemēram, gadījumi, kad patērētāja reģistrēšanās drošības un identifikācijas nolūkos ir prasīta piemērojamos tiesību aktos. Šī direktīva nebūtu jāpiemēro arī situācijās, kurās tirgotājs vāc tikai metadatus, piemēram, informāciju par patērētāja ierīci vai pārlūkkošanas vēsturi, izņemot, ja šādu situāciju uzskata par līgumu saskaņā ar valsts tiesību aktiem. Tā nebūtu jāpiemēro arī situācijās, kad patērētājs, kas nav noslēdzis līgumu ar tirgotāju, ir pakļauts reklāmām tikai un vienīgi, lai piekļūtu digitālajam saturam vai digitālajam pakalpojumam. Tomēr dalībvalstīm būtu jāsauglabā rīcības brīvība paplašināt šīs direktīvas piemērošanu, attiecinot to arī uz tādām situācijām, vai citādi reglamentēt tādas situācijas, kuras nav ietvertas šīs direktīvas darbības jomā.
- (26) Šī direktīva būtu jāpiemēro līgumiem par digitālā satura izstrādi, kas īpaši pielāgots konkrētām patērētāja prasībām, tostarp īpaši pielāgotai programmatūrai. Šī direktīva būtu jāpiemēro arī elektronisku datņu piegādei, kas nepieciešama preču 3D drukas kontekstā, ciktāl šādas datnes atbilst digitālā satura vai digitālo pakalpojumu definīcijai šīs direktīvas izpratnē. Tomēr šai direktīvai nevajadzētu reglamentēt tiesības vai pienākumus, kas saistīti ar precēm, kuras izgatavotas, izmantojot 3D drukas tehnoloģiju.

- (27) Ņemot vērā to, ka, ka šī direktīva būtu jāpieņem līgumiem, kuru mērķis ir digitālā satura vai digitālā pakalpojuma piegāde patērētājam, to nevajadzētu piemērot situācijās, kad galvenais līguma priekšmets ir profesionālu pakalpojumu sniegšana, piemēram, tulkošanas pakalpojumi, arhitektūras pakalpojumi, juridiskie pakalpojumi vai citi profesionāli konsultāciju pakalpojumi, kurus nereti veic tirgotājs pats personīgi, neatkarīgi no tā, vai tirgotājs izmanto digitālus līdzekļus, lai nodrošinātu pakalpojuma rezultātu vai piegādātu vai nodotu to patērētājam. Līdzīgi šī direktīva nebūtu jāpieņem publiskiem pakalpojumiem, piemēram, sociālā nodrošinājuma pakalpojumiem, vai publiskiem reģistriem, ja digitālos līdzekļus izmanto vienīgi tam, lai nodotu pakalpojumu patērētājam vai lai paziņotu par to. Šī direktīva nebūtu jāpieņem arī autentiskiem instrumentiem un citiem notariāliem aktiem neatkarīgi no tā, vai tie tiek īstenoti, reģistrēti, pavairoti vai nodoti ar digitāliem līdzekļiem.
- (28) Strauji attīstās tādu numurneatkarīgu starppersonu sakaru pakalpojumu tirgus, kuros nenotiek pieslēgšanās publiski piešķirtiem numerācijas resursiem. Pēdējos gados ir parādījušies jauni digitālie pakalpojumi, kuri nodrošina starppersonu sakaru iespējas internetā, piemēram, tīmekļa e-pasta un tiešsaistes ziņapmaiņas pakalpojumi, kā rezultātā arvien vairāk patērētāju tādus lieto. Šādu iemeslu dēļ ir jānodrošina efektīva patērētāju aizsardzība saistībā ar šādiem pakalpojumiem. Tāpēc šī direktīva būtu jāpieņem arī numurneatkarīgiem starppersonu sakaru pakalpojumiem.
- (29) Šī direktīva nebūtu jāpieņem veselības aprūpei, kā definēts Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2011/24/ES⁽⁵⁾. "Veselības aprūpes" izslēgšana no šīs direktīvas darbības jomas būtu jāattiecinā arī uz jebkādu digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu, kas ir medicīniska ierīce, kā definēts Padomes Direktīvā 93/42/EEK⁽⁶⁾ vai 90/385/EEK⁽⁷⁾ vai Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 98/79/EK⁽⁸⁾, ja šādu medicīnisku ierīci ir izrakstījis vai izsniedzis veselības nozares darbinieks, kā definēts Direktīvā 2011/24/ES. Tomēr šī direktīva būtu jāpieņem digitālajam saturam vai digitālajam pakalpojumam, kas ir medicīniska ierīce, piemēram, veselības lietotnēm, kuras patērētājs var iegūt arī tad, ja viņam to nav izrakstījis vai izsniedzis veselības nozares darbinieks.
- (30) Savienības tiesību aktos par finanšu pakalpojumiem ir daudz noteikumu par patērētāju aizsardzību. Finanšu pakalpojumi, kā tie definēti minētajā nozarē piemērojamos tiesību aktos, jo īpaši Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2002/65/EK⁽⁹⁾, arī aptver digitālo saturu vai digitālos pakalpojumus, kas saistīti ar finanšu pakalpojumiem vai kas dod tiem piekļuvi, un tāpēc uz tiem attiecas aizsardzība, kas paredzēta Savienības tiesību aktos finanšu pakalpojumu jomā. Tādējādi līgumi, kas saistīti ar tādu digitālo saturu vai digitālajiem pakalpojumiem, kas ir finanšu pakalpojums, nebūtu jāiekļauj šīs direktīvas darbības jomā.
- (31) Šī direktīva nebūtu jāpieņem digitālajam saturam vai digitālajam pakalpojumam, ko sniedz plašai sabiedrībai mākslinieciska izpildījuma vai cita veida pasākuma ietvaros, piemēram, kā digitālu kinematogrāfisko projekciju vai audiovizuālu teatrālu priekšnesumu. Tomēr šī direktīva būtu jāpieņem, ja digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu plašai sabiedrībai sniedz ar signāla pārraides starpniecību kā, piemēram, digitālās televīzijas pakalpojumus.
- (32) Bez maksas un atklātā pirmkoda programmatūra, ja pirmkods tiek atklāti kopīgots un lietotāji programmatūrai vai tās modificētajām versijām var brīvi piekļūt, tās modificēt un izplatīt, var veicināt izpēti un inovācijas digitālā satura un digitālo pakalpojumu tirgū. Lai šādi tirgus attīstībai neliktu šķēršļus, šī direktīva nebūtu jāpieņem arī bez maksas un atklātā pirmkoda programmatūrai ar nosacījumu, ka tā netiek piegādāta pret cenas samaksu un ka patērētāja personas dati tiek izmantoti tikai nolūkā uzlabot programmatūras drošumu, saderību vai sadarbību.

⁽⁵⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2011/24/ES (2011. gada 9. marts) par pacientu tiesību piemērošanu pārrobežu veselības aprūpē (OV L 88, 4.4.2011., 45. lpp.).

⁽⁶⁾ Padomes Direktīva 93/42/EEK (1993. gada 14. jūnijs) par medicīnas ierīcēm (OV L 169, 12.7.1993., 1. lpp.).

⁽⁷⁾ Padomes Direktīva 90/385/EEK (1990. gada 20. jūnijs) par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz aktīvām implantējamām medicīnas ierīcēm (OV L 189, 20.7.1990., 17. lpp.).

⁽⁸⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 98/79/EK (1998. gada 27. oktobris) par medicīnas ierīcēm, ko lieto *in vitro* diagnostikā (OV L 331, 7.12.1998., 1. lpp.).

⁽⁹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/65/EK (2002. gada 23. septembris) par patēriņa finanšu pakalpojumu tālpārdošanu un grozījumiem Padomes Direktīvā 90/619/EEK un Direktīvās 97/7/EK un 98/27/EK (OV L 271, 9.10.2002., 16. lpp.).

- (33) Digitālo saturu vai digitālos pakalpojumus nereti kombinē ar preču vai citu pakalpojumu sniegšanu un piedāvā patērētājam viena un tā paša līguma ietvaros, vienā paketē ietverot dažādus elementus, piemēram, digitālās televīzijas nodrošināšanu un elektroniskas ierīces iegādi. Šādos gadījumos līgumā starp patērētāju un tirgotāju ietver gan digitālā satura vai digitālā pakalpojuma piegādes līguma elementus, gan arī citu līgumu veidu, piemēram, preču tirdzniecības vai pakalpojumu līgumu, elementus. Šī direktīva būtu jāpiemēro vienīgi tiem vispārējā līguma elementiem, kuri attiecas uz digitālā satura vai digitālo pakalpojumu piegādi. Pārējie līguma elementi būtu jāreglamentē ar noteikumiem, kuri ir piemērojami tādiem līgumiem saskaņā ar valsts tiesību aktiem, vai attiecīgā gadījumā – ar cita Savienības tiesību akta noteikumiem, ar kuru reglamentē konkrētu nozari vai priekšmetu. Līdzīgi jebkuras sekas, kādas viena elementa izbeigšana paketes līgumā varētu radīt pārējiem minētā paketes līguma elementiem, būtu jāreglamentē ar valsts tiesību aktiem. Tomēr, lai nodrošinātu konsekvensi ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas (ES) 2018/1972⁽¹⁰⁾ konkrētas nozares noteikumiem, kuri reglamentē paketes līgumus gadījumos, kad tirgotājs minētās direktīvās izpratnē piedāvā digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu kopā ar numuratarīgu starppersonu sakaru pakalpojumu vai interneta piekļuves pakalpojumu, šīs direktīvas noteikumi par digitālā satura modificēšanu nebūtu jāpiemēro līgumu paketes elementam, kas attiecas uz digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu. Tā vietā visiem paketes elementiem, tostarp arī digitālajam saturam vai digitālajam pakalpojumam, būtu jāpiemēro attiecīgie Direktīvas (ES) 2018/1972 noteikumi.
- (34) Šīs direktīvas noteikumi par līgumu paketēm būtu jāpiemēro tikai gadījumiem, kur viens un tas pats tirgotājs vienam un tam pašam patērētājam piedāvā dažādus paketes elementus saskaņā ar vienu līgumu. Šai direktīvai nevajadzētu skart valstu tiesību aktus, kas reglamentē nosacījumus, saskaņā ar kuriem var uzskatīt, ka līgums par digitālā satura vai digitālo pakalpojumu piegādi ir saistīts ar citu līgumu vai papildina citu līgumu, ko patērētājs ir noslēdzis ar šo vai citu tirgotāju, tiesiskās aizsardzības līdzekļus, kas izmantojami saskaņā ar katru līgumu, vai sekas, kādas viena līguma izbeigšana radītu cita līguma darbībai.
- (35) Komerccpraksi, kuras ietvaros digitālā satura vai digitālo pakalpojumu piedāvājumus apvieno paketē ar preču vai citu pakalpojumu nodrošināšanu, piemēro Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2005/29/EK⁽¹¹⁾, kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem. Šāda piedāvājumu apvienošanu paketēs pati par sevi Direktīvā 2005/29/EK nav aizliegta. Tomēr tā ir aizliegta gadījumos, kuros tā tiek atzīta par negodīgu pēc katra atsevišķā gadījuma izvērtēšanas saskaņā ar minētajā direktīvā noteiktiem kritērijiem. Savienības konkurences tiesību akti arī ļauj pievērsties sasaistīšanas un komplektēšanas praksei gadījumos, kad tā ietekmē konkurenci un kaitē patērētājiem.
- (36) Šai direktīvai nebūtu jāskar citi Savienības tiesību akti, kas reglamentē konkrētu nozari vai priekšmetu, piemēram, telekomunikācijas, elektronisko komerciju un patērētāju aizsardzību. Tai nevajadzētu skart arī Savienības un valstu tiesību aktus par autortiesībām un blakustiesībām, tostarp tiešsaistes satura pakalpojumu pārnesamību.
- (37) Šīs direktīvas darbības jomā varētu ietilpt darbības, kas saistītas ar personas datu apstrādi. Savienības tiesību aktos ir paredzēts visaptverošs satvars personas datu aizsardzībai. Šī direktīva jo īpaši neskar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2016/679⁽¹²⁾ un Direktīvu 2002/58/EK⁽¹³⁾. Minēto satvaru piemēro jebkādiem personas datiem, ko apstrādā saistībā ar līgumiem, uz kuriem attiecas šī direktīva. Līdz ar to personas dati būtu jāvēc vai citādi jāapstrādā tikai saskaņā ar Regulu (ES) 2016/679 un Direktīvu 2002/58/EK. Kolīzijas gadījumā starp šo direktīvu un Savienības tiesību aktiem personas datu aizsardzības jomā pēdējiem vajadzētu būt pārākiem.

⁽¹⁰⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2018/1972 (2018. gada 11. decembris) par Eiropas Elektronisko sakaru kodeksa izveidi (OV L 321, 17.12.2018., 36. lpp.).

⁽¹¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2005/29/EK (2005. gada 11. maijs), kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem un ar ko groza Padomes Direktīvu 84/450/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 97/7/EK, 98/27/EK un 2002/65/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2006/2004 ("Negodīgas komercprakses direktīva") (OV L 149, 11.6.2005., 22. lpp.).

⁽¹²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) (OV L 119, 4.5.2016., 1. lpp.).

⁽¹³⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/58/EK (2002. gada 12. jūlijs) par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību elektronisko komunikāciju nozarē (direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) (OV L 201, 31.7.2002., 37. lpp.).

- (38) Ar šo direktīvu nebūtu jāreglamentē nosacījumi likumīgai personas datu apstrādei, jo šo jautājumu reglamentē jo īpaši ar Regulu (ES) 2016/679. Tādējādi jebkāda personas datu apstrāde saistībā ar līgumu, kas ir šīs direktīvas darbības jomā, ir likumīga tikai tad, ja tā atbilst Regulas (ES) 2016/679 noteikumiem par juridiskajiem pamatiem personas datu apstrādei. Ja personas datu apstrāde pamatojas uz piekrišanu, jo īpaši, ievērojot Regulas (ES) 2016/679 6. panta 1. punkta a) apakšpunktu, piemēro minētās regulas īpašos noteikumus, tostarp nosacījumus par to, lai novērtētu, vai piekrišana ir sniegta brīvi. Ar šo direktīvu nebūtu jāreglamentē sniegtās piekrišanas spēkā esamība. Regulā (ES) 2016/679 ir paredzētas arī visaptverošas tiesības uz datu dzēšanu un datu pārnesamību. Šai direktīvai nebūtu jāskar minētās tiesības, kuras piemēro jebkādiem personas datiem, kurus patērētājs sniedz tirgotājam vai kurus tirgotājs vāc saistībā ar jebkādu līgumu, kas ietilpst šīs direktīvas darbības jomā, un gadījumā, ja patērētājs ir izbeidzis līgumu saskaņā ar šo direktīvu.
- (39) Tiesības uz datu dzēšanu un patērētāja tiesības atsaukt piekrišanu par personas datu apstrādi būtu pilnībā jāpiemēro arī saistībā ar līgumiem, uz kuriem attiecas šī direktīva. Patērētāja tiesībām izbeigt līgumu saskaņā ar šo direktīvu nebūtu jāskar patērētāja tiesības saskaņā ar Regulu (ES) 2016/679 atsaukt jebkādu piekrišanu, kas sniegta attiecībā uz patērētāja personas datu apstrādi.
- (40) Ar šo direktīvu nebūtu jāreglamentē sekas attiecībā uz līgumiem, uz kuriem attiecas šī direktīva, gadījumā, ja patērētājs atsauc piekrišanu par patērētāja personas datu apstrādi. Šādām sekām būtu jāpaliek kā valsts tiesību jautājumam.
- (41) Tirgotājs digitālo saturu vai digitālos pakalpojumus patērētājam var piegādāt dažādos veidos. Ir lietderīgi noteikt vienkāršus un skaidrus noteikumus attiecībā uz minētā pienākuma piegādāt, kas ir tirgotāja galvenā līgumsaistība, nodrošinot patērētājam digitālā satura vai digitālo pakalpojumu pieejamību vai piekļuvi tiem, kārtību un izpildes laiku. Būtu jāuzskata, ka digitālā satura vai digitālā pakalpojuma pieejamība vai piekļuve tiem patērētājiem ir nodrošināta tad, ja digitālais saturs vai digitālais pakalpojums vai jebkurš līdzeklis, kas noder, lai tam piekļūtu vai to lejupielādētu, ir sasniedzis patērētāju un tirgotājam vairs nav jāveic nekādas darbības, kuru mērķis būtu ļaut patērētājam izmantot digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu saskaņā ar līgumu. Ņemot vērā, ka tirgotājs principā nav atbildīgs par darbību, ko veic, vai bezdarbību, ko pieļauj trešā puse, kura darbina fizisku vai virtuālu aprīkojumu, piemēram, elektronisku platformu vai mākonģlabāšanas aprīkojumu, kuru patērētājs izvēlas digitālā satura vai digitālā pakalpojuma saņemšanai vai glabāšanai, būtu jāpietiek ar to, ka tirgotājs piegādā digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu minētajai trešai pusei. Tomēr fizisko vai virtuālo aprīkojumu nevar uzskatīt par tādu, ko izvēlēties patērētājs, ja tas ir tirgotāja kontrolē vai ir līgumiski saistīts ar tirgotāju, vai ja patērētājs minēto fizisko vai virtuālo aprīkojumu ir izvēlēties digitālā satura vai digitālā pakalpojuma saņemšanai, bet šī bija vienīgā tirgotāja piedāvātā izvēle, lai saņemtu digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu vai lai piekļūtu tam.

Ja fizisko vai virtuālo aprīkojumu nevar uzskatīt par tādu, ko izvēlēties patērētājs, tirgotāja pienākums piegādāt digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu nebūtu jāuzskata par izpildītu, ja digitālais saturs vai digitālais pakalpojums tiek piegādāts fiziskajā vai virtuālajā aprīkojumā, bet patērētājs nevar saņemt digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu vai piekļūt tam saskaņā ar šo direktīvu. Minētajos gadījumos patērētāja rīcībā vajadzētu būt tiem pašiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem, kas būtu piemērojami, ja tirgotājs nebūtu piegādājis digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu. Kas attiecas uz piegādes laiku, saskaņā ar tirgus praksi un tehniskajām iespējām, kā arī nolūkā nodrošināt zināmu elastības līmeni, digitālais saturs vai digitālais pakalpojums būtu jāpiegādā bez nepamatotas kavēšanās, ja vien puses nelemj vienoties citādi, lai tiktu nodrošināti citi piegādes modeļi.

- (42) Digitālajam saturam vai digitālajam pakalpojumam būtu jāatbilst prasībām, par kurām līgumā vienojušies tirgotājs un patērētājs. Konkrēti, tam būtu jāatbilst aprakstam, daudzumam (piemēram, to mūzikas datņu skaits, kurām var piekļūt), kvalitātei (piemēram, attēla izšķirtspēja), valodai un versijai, par kuru vienošanās panākta līgumā. Tam vajadzētu arī būt tādai drošībai, funkcionalitātei, saderībai, sadarbspējai un citām iezīmēm kā noteikts līgumā. Līguma prasībās būtu jāiekļauj prasības, kuras izriet no informācijas, kas sniegta pirms līguma, kura saskaņā ar Direktīvu 2011/83/ES ir līguma neatņemama daļa. Minētās prasības varētu būt arī noteiktas pakalpojumu līmeņa līgumā, ja saskaņā ar piemērojamiem valsts tiesību aktiem šāda veida līgums ir patērētāja un tirgotāja līgumattiecību daļa.

- (43) Funkcionalitātes jēdziens būtu jāsaprot kā tāds, kas attiecas uz veidiem, kuros digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu var izmantot. Piemēram, jebkādu tehnisko ierobežojumu esamība vai neesamība, piemēram, aizsardzība, izmantojot digitālo tiesību pārvaldību vai reģionālo kodējumu, varētu ietekmēt digitālā satura vai digitālā pakalpojuma spēju pildīt visas savas funkcijas, ņemot vērā tā nolūku. Sadarbības jēdziens attiecas uz to, vai un kādā mērā digitālais saturs vai digitālais pakalpojums spēj darboties ar aparatūru vai programmatūru, kas atšķiras no tām, ar kurām parasti izmanto tāda paša tipa digitālo saturu vai digitālos pakalpojumus. Sekmīga darbība varētu ietvert, piemēram, digitālā satura vai digitālā pakalpojuma spēju apmainīties ar informāciju ar šādu citu programmatūru vai aparatūru un izmantot informāciju, ar ko veikta apmaiņa.
- (44) Ņemot vērā to, ka digitālais saturs un digitālie pakalpojumi nepārtraukti attīstās, tirgotāji var vienoties ar patērētājiem nodrošināt atjauninājumus un elementus, kad tie kļūst pieejami. Tāpēc būtu arī jāizvērtē digitālā satura vai digitālā pakalpojuma atbilstība attiecībā uz to, vai digitālais saturs vai pakalpojums ir atjaunināts tādā veidā, kā ir noteikts līgumā. Tas, ka nav piegādāti atjauninājumi, par kuriem vienošanās panākta līgumā, būtu uzskatāms par digitālā satura vai digitālā pakalpojuma neatbilstību. Turklāt defektīvi vai nepilnīgi atjauninājumi arī būtu uzskatāmi par digitālā satura vai digitālā pakalpojuma neatbilstību, ņemot vērā to, ka tas nozīmētu, ka šādi atjauninājumi netiek veikti tādā veidā, kā norādīts līgumā.
- (45) Lai nodrošinātu atbilstību un to, ka patērētājiem netiek liegtas viņu tiesības, piemēram, gadījumos, kad līgumā ir noteikti ļoti zemi standarti, digitālajam saturam vai digitālajam pakalpojumam būtu jāatbilst ne tikai šajā direktīvajā noteiktajām subjektīvajām atbilstības prasībām, bet arī tajā paredzētajām objektīvajām atbilstības prasībām. Atbilstība cita starpā būtu jānovērtē, ņemot vērā mērķi, kuram parasti izmanto tāda paša veida digitālo saturu vai digitālos pakalpojumus. Tiem arī vajadzētu būt tādām īpašībām un parastajiem šāda veida digitālā satura vai pakalpojuma veikspējas rādītājiem, ko patērētāji var pamatoti sagaidīt, ņemot vērā digitālā satura vai digitālā pakalpojuma raksturu un jebkādas publiskus paziņojumus par konkrētiem digitālā satura vai digitālā pakalpojuma raksturlielumiem, ko sniedzis tirgotājs vai citas personas iepriekšējos darījumu ķēdes posmos vai kas sniegti to vārdā;
- (46) Pamatotības standartiem attiecībā uz jebkādu šajā direktīvā minētu atsauci uz to, ko kāda persona var pamatoti sagaidīt, vajadzētu būt objektīvi konstatējamiem, ņemot vērā digitālā satura vai digitālā pakalpojuma būtību un nolūku, lietas apstākļus un iesaistīto personu paražas un praksi. Jo īpaši būtu objektīvi jānovērtē, kas ir uzskatāms par samērīgu termiņu digitālā satura vai digitālā pakalpojuma atbilstības nodrošināšanai, ņemot vērā neatbilstības raksturu.
- (47) Laikposmā, kurā patērētājs to pamatoti sagaidītu, tirgotājam būtu jānodrošina patērētājam atjauninājumi, tostarp drošības atjauninājumi, lai digitālais saturs vai digitālais pakalpojums paliktu atbilstīgs un drošs. Piemēram, attiecībā uz digitālo saturu vai digitālajiem pakalpojumiem, kuru nolūks ir ierobežots laikā, pienākumam nodrošināt atjauninājumus būtu jāaprobežojas ar minēto laiku, bet attiecībā uz citu veidu digitālo saturu vai digitālajiem pakalpojumiem laikposms, kurā būtu jānodrošina patērētājam atjauninājumi, varētu sakrist ar laikposmu, kurā ir spēkā atbildība par neatbilstību, vai būt par to ilgāks, piemēram, jo īpaši attiecībā uz drošības atjauninājumiem. Patērētājam būtu jā saglabā rīcības brīvība attiecībā uz to, vai instalēt nodrošinātos atjauninājumus. Tomēr, ja patērētājs izlemj neinstalēt atjauninājumus, patērētājs nevar sagaidīt, ka digitālais saturs vai digitālais pakalpojums saglabās atbilstību. Tirgotājam būtu jāinformē patērētājs par to, ka viņa lēmums neinstalēt atjauninājumus, kas vajadzīgi digitālā satura vai digitālā pakalpojuma atbilstības saglabāšanai, tostarp drošības atjauninājumus, ietekmēs tirgotāja atbildību par to digitālā satura vai digitālā pakalpojuma elementu atbilstību, ko šiem atjauninājumiem paredzēts uzturēt. Šai direktīvai nevajadzētu ietekmēt pienākumus nodrošināt drošības atjauninājumus, kas paredzēti Savienības tiesību aktos vai valstu tiesību aktos.
- (48) Personu datu apstrādei saistībā ar jebkuru līgumu, kas ietilpst šīs direktīvas darbības jomā, būtu jāpiemēro Regula (ES) 2016/679 vai jebkuri citi Savienības tiesību akti par datu aizsardzību. Šai direktīvai turklāt nebūtu jāskar tiesības, pienākumi un ārpuslīgumiski tiesiskās aizsardzības līdzekļi, kas paredzēti Regulā (ES) 2016/679. Cēloņus, kuru rezultātā rodas neatbilstība Regulā (ES) 2016/679 paredzētajām prasībām, tostarp tādiem pamatprincipiem kā prasība nodrošināt datu apjoma samazināšanu, integrētu datu aizsardzību un datu aizsardzību pēc noklusējuma, atkarībā no apstākļiem konkrētajā gadījumā arī var uzskatīt par digitālā satura vai digitālā

pakalpojuma neatbilstību šajā direktīvā paredzētajām subjektīvajām vai objektīvajām atbilstības prasībām. Viens piemērs varētu būt gadījums, kurā tirgotājs līgumā nepārprotami uzņemas pienākumu, vai līgumu var šādi interpretēt, kas ir saistīts arī ar tirgotāja pienākumiem saskaņā ar Regulu (ES) 2016/679. Minētajā gadījumā šāda līgumiskā apņemšanās var kļūt par subjektīvo atbilstības prasību daļu. Otrs piemērs varētu būt gadījums, kurā Regulā (ES) 2016/679 paredzēto pienākumu neizpilde varētu vienlaikus padarīt digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu nederīgu savam paredzētajam nolūkam un tāpēc ir uzskatāma par neatbilstību objektīvajai atbilstības prasībai, kura paredz, ka digitālajam saturam vai digitālajam pakalpojumam ir jābūt derīgam tiem nolūkiem, kādā parasti tiktu izmantots tāda paša veida digitālais saturs vai digitālais pakalpojums.

Tas būtu, piemēram, gadījums, kurā datu šifrēšanas programmatūras tirgotājs neveic Regulā (ES) 2016/679 prasītos pienācīgus pasākumus, kas paredzēti, lai nodrošinātu, ka personas dati principiāli netiek izpausti neatļautiem saņēmējiem, tādējādi padarot šifrēšanas programmatūru nederīgu savam paredzētajam nolūkam, proti, drošai datu nosūtīšanai no patērētāja paredzētajam saņēmējam. Visbeidzot, varētu būt gadījumi, kuros Regulā (ES) 2016/679 paredzēto tirgotāja pienākumu neizpilde var būt digitālā satura vai digitālā pakalpojuma neatbilstība objektīvajai atbilstības prasībai, kas paredz, ka digitālajam saturam vai digitālajam pakalpojumam ir jāpiemīt iezīmēm, kas parasti piemīt tāda paša veida digitālajam saturam un digitālajiem pakalpojumiem un ko patērētājs var pamatoti sagaidīt. Piemēram, ja tiešsaistes iepirkšanās lietojumprogrammas tirgotājs neveic Regulā (ES) 2016/679 paredzētos pasākumus attiecībā uz patērētāja personas datu apstrādes drošību un tā rezultātā patērētāja kredītkartes informācija tiek atklāta ļaunprogrammatūrai vai spieģprogrammatūrai, minētā neizpilde arī varētu būt digitālā satura vai digitālā pakalpojuma neatbilstība šīs direktīvas izpratnē, jo patērētājs pamatoti sagaida, ka šāda veida lietojumprogrammai parasti piemīt iezīmes, kas nepieļauj maksājumu informācijas izpaušanu. Ja cēloņi, kuru rezultātā rodas neatbilstība Regulā (ES) 2016/679 paredzētajām prasībām, rada arī digitālā satura vai digitālā pakalpojuma neatbilstību šajā direktīvā paredzētajām subjektīvajām vai objektīvajām atbilstības prasībām, patērētājam vajadzētu būt tiesībām uz šajā direktīvā paredzētajiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem neatbilstības gadījumā, izņemot, ja līgums saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem vairs nav spēkā vai var būt atceļams.

- (49) Lai nodrošinātu pietiekamu elastību, vajadzētu būt iespējai pusēm atkāpties no objektīvajām atbilstības prasībām. Šādi atkāpei vajadzētu būt iespējamai tikai tad, ja patērētājs par to ir konkrēti informēts un ja patērētājs to pieņem atsevišķi no tā, ko paredz citi paziņojumi vai vienošanās, un ar aktīvu un nepārprotamu rīcību. Abus nosacījumus varētu izpildīt, piemēram, iezīmējot lodziņu, nospiežot pogu vai aktivizējot līdzīgu darbību.
- (50) Piemērojot šīs direktīvas noteikumus, tirgotājiem būtu jāizmanto starptautiskā līmenī, Savienības līmenī vai konkrētās nozares līmenī izstrādāti standarti, atklātas tehniskās specifikācijas, labā prakse un ētikas kodeksi, tostarp attiecībā uz plaši lietojamu un mašīnlasāmu formātu, ko izmanto tā satura izgūšanai, kas nav personas dati, kurus lietotājs sniedzis vai izveidojis, lietojot digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu, kā arī attiecībā uz informācijas sistēmu un digitālās vides drošību. Šajā kontekstā Komisija varētu prasīt starptautisku un Savienības standartu izstrādi un tirdzniecības asociāciju un citu reprezentatīvu organizāciju ētikas kodeksu izstrādi, lai varētu atbalstīt šīs direktīvas vienotu ieviešanu.
- (51) Daudzi digitālā satura veidi vai digitālie pakalpojumi, piemēram, piekļuve mākoņpakalpojumiem, tiek piegādāti pastāvīgi kādu laikposmu. Tāpēc ir nepieciešams nodrošināt digitālā satura vai digitālā pakalpojuma atbilstību visā līguma darbības laikā. Digitālā satura vai digitālā pakalpojuma piegādes īstermiņa pārtraukumi būtu jāuzskata par neatbilstības gadījumiem, ja pārtraukumi ir vairāk nekā nenozīmīgi vai ir regulāri. Turklāt, ņemot vērā digitālā satura un digitālo pakalpojumu biežo uzlabošanu, it īpaši atjauninājumu veidā, patērētājam piegādājamajai digitālā satura vai digitālā pakalpojuma versijai vajadzētu būt visjaunākajai līguma noslēgšanas brīdī pieejamajai versijai, ja vien puses nav vienojušās citādi.
- (52) Lai tas pareizi darbotos, ir nepieciešams digitālo saturu vai digitālos pakalpojumus pareizi integrēt patērētāja aparatūrā un programmatūras vidē. Digitālā satura vai digitālā pakalpojuma neatbilstība, kas radusies nepareizas integrēšanas dēļ, būtu jāuzskata par paša digitālā satura vai digitālā pakalpojuma neatbilstību, ja to integrējis tirgotājs vai tas tika integrēts tā kontrolē, vai to integrējis patērētājs, ievērojot tirgotāja sniegtās integrēšanas instrukcijas, un nepareizā integrēšana notikusi nepieciešamo integrēšanas instrukciju nepilnību dēļ, piemēram, saistībā ar nepilnībām vai neskaidrībām, apgrūtinot integrēšanas instrukciju lietošanu vidējam patērētājam.

- (53) Ierobežojumi, kas skar patērētāja iespējas lietot digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu saskaņā ar šo direktīvu, varētu izrietēt no ierobežojumiem, kurus noteicis intelektuālā īpašuma tiesību subjekts saskaņā ar intelektuālā īpašuma tiesībām. Šādi ierobežojumi var izrietēt no galalietotāja licences līguma, saskaņā ar ko patērētājam tiek piegādāts digitālais saturs vai digitālais pakalpojums. Šāda situācija var rasties, piemēram, ja galalietotāja licences līgums aizliedz patērētājam izmantot zināmas ar digitālā satura vai digitālā pakalpojuma funkcionalitāti saistītas iezīmes. Šāds ierobežojums varētu padarīt digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu neatbilstīgu šajā direktīvā noteiktajām objektīvajām atbilstības prasībām, ja tas attiektos uz iezīmēm, kas parasti piemīt tāda paša veida digitālajam saturam vai digitālajam pakalpojumam un ko patērētājs var pamatoti sagaidīt. Šādos gadījumos patērētājam vajadzētu būt iespējai pieprasīt šajā direktīvā paredzētos tiesiskās aizsardzības līdzekļus par neatbilstību no tirgotāja, kurš piegādāja digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu. Tirgotājam vajadzētu būt iespējai no šādas atbildības izvairīties, tikai izpildot nosacījumus atkāpei no šajā direktīvā noteiktajām objektīvajām atbilstības prasībām, proti, tikai tad, ja tirgotājs pirms līguma noslēgšanas konkrēti informē patērētāju, ka digitālā satura vai digitālā pakalpojuma kāda konkrēta īpašība atkāpjas no objektīvajām atbilstības prasībām, un patērētājs ir skaidri un atsevišķi pieņēmis minēto atkāpi.
- (54) Juridiskie defekti ir īpaši svarīgs jautājums saistībā ar digitālo saturu vai digitālajiem pakalpojumiem, kas ir intelektuālā īpašuma tiesību objekti. Ierobežojumi, kas skar patērētāja iespējas lietot digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu saskaņā ar šo direktīvu, varētu izrietēt no trešās puses tiesību pārkāpumiem. Šādi pārkāpumi varētu faktiski liegt patērētājam baudīt digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu, vai dažas no tā funkcijām, piemēram, ja patērētājs vispār nevar piekļūt digitālajam saturam vai digitālajam pakalpojumam vai nevar to izdarīt likumīgi. Minētais varētu notikt, ja trešā puse pamatoti pieprasa, lai tirgotājs pārstāj pārkāpt šīs tiesības un pārstāj piedāvāt attiecīgo digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu vai ja patērētājs nevar izmantot digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu, nepārkāpjot likumu. Trešās puses tiesību pārkāpuma gadījumā, no kura izriet ierobežojums, kas liedz vai ierobežo digitālā satura vai digitālā pakalpojuma izmantošanu saskaņā ar šajā direktīvā paredzētajām subjektīvajām un objektīvajām atbilstības prasībām, patērētājam vajadzētu būt tiesībām uz tiesiskās aizsardzības līdzekļiem neatbilstības gadījumā, izņemot, ja attiecīgās valsts tiesību akti paredz līguma spēkā neesamību vai izbeigšanu, piemēram, gadījumā, ja tiek pārkāpta tiesiskā garantija pret atsavināšanu.
- (55) Tirgotājam vajadzētu būt atbildīgam patērētāja priekšā digitālā satura vai digitālā pakalpojuma neatbilstības gadījumā un par jebkuru digitālā satura vai digitālā pakalpojuma nepiegādāšanu. Tā kā digitālo saturu vai digitālos pakalpojumus var piegādāt patērētājiem, izmantojot vienu vai vairākas atsevišķas piegādes, vai arī pastāvīgi kādu laikposmu, ir pamatoti, ka attiecīgais termiņš digitālā satura vai digitālā pakalpojuma atbilstības noteikšanai tiek noteikts, ievērojot minētos atšķirīgos piegādes veidus.
- (56) Digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu var piegādāt patērētājam ar vienreizēju piegādi, piemēram, kad patērētājs lejupielādē e-grāmatu un to saglabā savā personīgajā ierīcē. Līdzīgi, piegāde var sastāvēt no virknes šādu atsevišķu piegāžu, piemēram, kad patērētājs saņem saiti, lai lejupielādētu jaunu e-grāmatu katru nedēļu. Šis digitālā satura vai digitālā pakalpojuma kategorijas atšķirības elements ir fakts, ka patērētāji digitālajam saturam vai digitālajam pakalpojumam pēc tam var piekļūt uz neierobežotu laiku. Šādos gadījumos digitālā satura vai digitālā pakalpojuma atbilstība būtu jāvērtē piegādes brīdī, un tāpēc tirgotājam vajadzētu būt atbildīgam tikai par jebkuru neatbilstību, kas pastāv brīdī, kad notiek vienreizējā piegāde vai katra atsevišķā piegāde. Lai garantētu juridisko noteiktību, tirgotājiem un patērētājiem būtu jāspēj paļauties uz saskaņotu minimālo termiņu, kurā tirgotāju var saukt pie atbildības par neatbilstību. Saistībā ar līgumiem, kuros paredzēta digitālā satura vai digitālā pakalpojuma vienreizēja piegāde vai virkne atsevišķu piegāžu, dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka tirgotāji ir atbildīgi vismaz divus gadus no piegādes, ja saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem tirgotājs ir atbildīgs tikai par neatbilstību, kas parādās konkrētā laikposmā pēc piegādes.
- (57) Digitālo saturu vai digitālos pakalpojumus varētu patērētājiem piegādāt arī pastāvīgi kādā laikposmā. Pastāvīgā piegāde var ietvert gadījumus, kad tirgotājs patērētājiem digitālo pakalpojumu dara pieejamu uz noteiktu laikposmu vai uz neierobežotu laiku, piemēram, divu gadu mākonģlabāšanas līgumu vai dalību sociālo plašsaziņas līdzekļu platformā uz neierobežotu laiku. Šis kategorijas atšķirības elements ir fakts, ka digitālais saturs vai digitālais pakalpojums patērētājiem ir pieejams vai tam var piekļūt tikai noteiktajā līguma darbības laikposmā vai tik ilgi, kamēr ir spēkā līgums uz neierobežotu laiku. Tāpēc ir pamatoti, ka šādos gadījumos tirgotājam vajadzētu būt

atbildīgam tikai par neatbilstību, kas atklājas minētajā laikposmā. Pastāvīgās piegādes elementam nevajadzētu obligāti būt saistītam ar ilgtermiņa piegādi. Tādi gadījumi kā videoklipa straumēšana tīmeklī būtu jāuzskata par pastāvīgu piegādi kādā laikposmā neatkarīgi no attiecīgā audiovizuālā faila faktiskā ilguma. Gadījumi, kad digitālā satura vai digitālā pakalpojuma konkrētus elementus dara pieejamus periodiski, vairākās reizēs kādā laikposmā vai tik ilgi, kamēr ir spēkā līgums uz neierobežotu laiku, arī būtu jāuzskata par pastāvīgu piegādi kādā laikposmā, piemēram, ja līgums paredz, ka pretvīrusu programmu var lietot vienu gadu un ka šajā laikposmā tā tiks automātiski atjaunināta katra mēneša pirmajā dienā, vai ka tirgotājs izdos atjauninājumus ikreiz, kad kļūs pieejami jauni digitālas spēles elementi, un digitālais saturs vai digitālais pakalpojums ir pieejams patērētājiem vai tam var piekļūt tikai noteiktajā līguma darbības laikposmā vai tik ilgi, kamēr ir spēkā līgums uz neierobežotu laiku.

- (58) Dalībvalstīm būtu jāsaģlabā rīcības brīvība regulēt valsts noilguma termiņus. Tomēr šādiem noilguma termiņiem nebūtu jāliedz patērētājiem izmantot savas tiesības visā laikposmā, kurā tirgotājs ir atbildīgs par neatbilstību. Lai gan, ņemot vērā iepriekš minēto, ar šo direktīvu nevajadzētu saskaņot dalībvalstu noteikto noilguma termiņu sākumpunktu, tai tomēr būtu jānodrošina, ka šādi termiņi ļauj patērētājiem izmantot tiesiskās aizsardzības līdzekļus jebkādas neatbilstības gadījumā, kura kļūst redzama vismaz laikposmā, kurā tirgotājs ir atbildīgs par neatbilstību.
- (59) Ņemot vērā digitālā satura un digitālo pakalpojumu īpašo būtību un ievērojamo sarežģītību, kā arī ņemot vērā, ka tirgotājam ir labākas zināšanas un piekļuve zinātnībai, tehniskajai informācijai un augsta tehniskā līmeņa palīdzībai, tieši tirgotājs, visticamāk, atrodas labākā pozīcijā nekā patērētājs, lai varētu zināt, kāpēc digitālais saturs vai digitālais pakalpojums netiek piegādāts vai nav atbilstīgs. Tirgotājs arī, visticamāk, atrodas labākā pozīcijā, lai varētu novērtēt, vai nepiegādāšanu vai neatbilstību izraisīja patērētāja digitālās vides nesaderība ar digitālā satura vai digitālā pakalpojuma tehniskajām prasībām. Tāpēc strīda gadījumā, kaut gan patērētājam ir jāpierāda digitālā satura vai digitālā pakalpojuma neatbilstība, patērētājam nebūtu jāpierāda, ka neatbilstība pastāvēja digitālā satura vai digitālā pakalpojuma piegādes laikā vai – pastāvīgas piegādes gadījumā – līguma darbības laikā.

Tā vietā tieši tirgotājam būtu jāpierāda digitālā satura vai digitālā pakalpojuma atbilstība minētajā laikā vai laikposmā. Minētajam pierādīšanas pienākumam uz tirgotāju būtu jāattiecas neatbilstības gadījumā, kas parādās viena gada laikā kopš piegādes, ja līgums paredz digitālā satura vai digitālā pakalpojuma vienreizēju piegādi vai virkni atsevišķu piegāžu, un līguma darbības laikā, ja līgums paredz pastāvīgu piegādi kādā laikposmā. Tomēr, ja tirgotājs pierāda, ka patērētāja digitālā vide ir nesaderīga ar tehniskajām prasībām, par ko tirgotājs patērētāju skaidri un saprotami informēja pirms līguma noslēgšanas, patērētājam būtu jāpierāda, ka digitālā satura vai digitālā pakalpojuma neatbilstība pastāvēja digitālā satura vai digitālā pakalpojuma piegādes laikā, ja līgums paredz vienreizēju piegādi vai virkni atsevišķu piegāžu, vai – ja līgums paredz pastāvīgu piegādi kādā laikposmā – līguma darbības laikā.

- (60) Neskarot patērētāja pamattiesības uz privātās dzīves aizsardzību, tostarp saziņas konfidencialitāti, un uz personas datu aizsardzību, patērētājam būtu jāsadarbojas ar tirgotāju, lai tirgotājs varētu pārliecināties par to, vai neatbilstības cēlonis ir patērētāja digitālā vide, izmantojot patērētājam visneuzbāzīgākos pieejamos tehniskos līdzekļus. To bieži var veikt, piemēram, sniedzot tirgotājam automātiski ģenerētus pārskatus par incidentiem vai informāciju par patērētāja interneta savienojumu. Tikai izņēmuma kārtā un labi pamatotos gadījumos, kad, pēc labākās apziņas izmantojot visus citus līdzekļus, tomēr nav nevienas citas iespējas, patērētājiem var būt jāatļauj virtuālā piekļuve savai digitālajai videi. Tomēr gadījumos, kad patērētājs nesadarbojas ar tirgotāju un patērētājs ir ticis informēts par šādas nesadarbošanās sekām, patērētājam būtu jāpierāda ne tikai digitālā satura vai digitālā pakalpojuma neatbilstība, bet arī tas, ka digitālā satura vai digitālā pakalpojuma neatbilstība pastāvēja digitālā satura vai digitālā pakalpojuma piegādes laikā, ja līgums paredz vienreizēju piegādi vai virkni atsevišķu piegāžu, vai – ja līgums paredz pastāvīgu piegādi kādā laikposmā – līguma darbības laikā.
- (61) Ja tirgotājs nav piegādājis digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu, patērētājam būtu jāprasa tirgotājam piegādāt digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu. Šādos gadījumos tirgotājam būtu jārikojas bez nepamatotas kavēšanās vai papildu laikposmā, par ko puses īpaši vienojušās. Ņemot vērā to, ka digitālais saturs vai digitālais pakalpojums tiek piegādāts digitālā formātā, lielākajā daļā gadījumu piegādei nebūtu vajadzīgs nekāds papildu laiks,

lai digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu darītu pieejamu patērētājam. Tāpēc šādos gadījumos tirgotāja pienākumam piegādāt digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu bez liekas kavēšanās būtu jānozīmē to, ka tas jāpiegādā nekavējoties. Ja tirgotājs arī pēc tam neveic digitālā satura vai digitālā pakalpojuma piegādi, patērētājam vajadzētu būt tiesībām izbeigt līgumu. Īpašos apstākļos, piemēram, ja ir skaidrs, ka tirgotājs nepiegādās digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu vai patērētājam ir būtiski svarīgs noteikts piegādes laiks, patērētājam vajadzētu būt tiesībām izbeigt līgumu, iepriekš nepieprasot tirgotājam piegādāt digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu.

- (62) Neatbilstības gadījumā patērētājiem vajadzētu būt tiesīgiem prasīt, lai tiktu panākta digitālā satura vai digitālā pakalpojuma atbilstība, vai saņemt samērīgu cenas samazinājumu, vai izbeigt līgumu.
- (63) Atkarībā no digitālā satura vai digitālā pakalpojuma tehniskā raksturojuma būtu jāatļauj tirgotājam izvēlēties konkrētu veidu, kā atjaunot digitālā satura vai digitālā pakalpojuma atbilstību, piemēram, izlaižot atjauninājumus vai darot patērētājam pieejamu digitālā satura vai digitālā pakalpojuma jaunu kopiju.
- (64) Ņemot vērā digitālā satura un digitālo pakalpojumu dažādību, nebūtu piemēroti noteikt fiksētus termiņus ar digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu saistīto tiesību izmantošanai vai pienākumu izpildei. Šādos termiņos netiktu ņemta vērā šāda dažādība un, atkarībā no konkrētā gadījuma, tie varētu būt vai nu pārāk īsi vai nu pārāk gari. Tāpēc būtu lietderīgāk prasīt digitālā satura un digitālo pakalpojumu atbilstības atjaunošanu samērīgā termiņā. Šādai prasībai nevajadzētu liegt pusēm iespēju vienoties par noteiktu laiku, kurā atjaunot digitālā satura vai digitālā pakalpojuma atbilstību. Digitālā satura vai digitālā pakalpojuma atbilstība būtu jāatjauno bez maksas. Jo īpaši patērētājam nebūtu jāsedz nekādas izmaksas, kas saistītas ar digitālā satura vai digitālā pakalpojuma atjauninājuma izstrādi.
- (65) Ja digitālā satura vai digitālā pakalpojuma atbilstības atjaunošana ir juridiski vai faktiski neiespējama vai ja tirgotājs atsakās atjaunot digitālā satura vai digitālā pakalpojuma atbilstību, jo tas tirgotājam radītu nesamērīgas izmaksas, vai ja tirgotājs pieņemamā laikā bez maksas vai neradot būtiskas neērtības patērētājam nav atjaunojis digitālā satura vai digitālā pakalpojuma atbilstību, patērētājam vajadzētu būt tiesīgam uz tiesiskās aizsardzības līdzekļiem cenas samazinājuma vai līguma izbeigšanas veidā. Zināmās situācijās ir pamatoti paredzēt, ka patērētājam vajadzētu būt tiesīgam uz cenas samazinājumu vai līguma izbeigšanu nekavējoties, piemēram, ja tirgotājs jau iepriekš nav sekmīgi atjaunojis digitālā satura vai digitālā pakalpojuma atbilstību vai ja no patērētāja nevar sagaidīt turpmāku uzticēšanos tirgotāja spējai atjaunot digitālā satura vai digitālā pakalpojuma atbilstību, ņemot vērā neatbilstības būtiskumu. Piemēram, patērētājam vajadzētu būt tiesībām tiešā veidā prasīt samazināt cenu vai izbeigt līgumu, ja patērētājam tiek piegādāta pretvīrusu programmatūra, kura pati ir inficēta ar vīrusiem un būtu uzskatāma par šādas ļoti būtiskas neatbilstības piemēru. Tas pats būtu attiecināms uz gadījumiem, kad ir skaidrs, ka tirgotājs samērīgā termiņā vai nesagādājot būtiskas neērtības patērētājam neatjaunos digitālā satura vai digitālā pakalpojuma atbilstību.
- (66) Situācijā, kad patērētājam ir tiesības uz to, ka tiek samazināta cena, kas samaksāta par kādā laikposmā piegādātu digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu, aprēķinot cenas samazinājumu, būtu jāņem vērā digitālā satura vai digitālā pakalpojuma vērtības samazinājums, kas radies gan neatbilstības dēļ, gan arī tā laikposma dēļ, kurā patērētājs nevarēja izmantot atbilstīgu digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu.
- (67) Gadījumos, kad digitālais saturs vai digitālais pakalpojums ir piegādāts apmaiņā pret cenas samaksu, patērētājam vajadzētu būt tiesīgam līgumu izbeigt tikai tad, ja neatbilstība nav nebūtiska. Turpretī gadījumos, kad digitālais saturs vai digitālais pakalpojums nav piegādāts apmaiņā pret cenas samaksu, bet gan pret patērētāja sniegtiem personas datiem, patērētājam vajadzētu būt tiesīgam izbeigt līgumu arī tad, ja neatbilstība ir nebūtiska, jo patērētājam nav pieejams viens no tiesiskās aizsardzības veidiem, respektīvi, cenas samazinājums. Ja patērētājs gan maksā cenu, gan sniedz personas datus, patērētājam neatbilstības gadījumā vajadzētu būt tiesīgam uz visiem pieejamajiem tiesiskās aizsardzības veidiem. Ja ir izpildīti visi pārējie nosacījumi, patērētājam jo īpaši vajadzētu būt tiesīgam uz digitālā satura vai digitālā pakalpojuma atbilstības atjaunošanu, par digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu samaksātajai summai proporcionālu cenas samazinājumu vai līguma izbeigšanu.

- (68) Kad patērētājs izbeidz līgumu, tirgotājam būtu jāatgriež patērētāja samaksātā cena. Tomēr gadījumos, kad digitālais saturs vai digitālais pakalpojums ir ticis piegādāts kādā laikposmā, un ja digitālais saturs vai digitālais pakalpojums ir bijis atbilstīgs tikai daļu no minētā laikposma, būtu jālīdzsvaro patērētāju un tirgotāju leģitīmās intereses. Tāpēc šādā gadījumā, izbeidzot līgumu, patērētājam vajadzētu būt tiesīgam tikai uz tādu daļu no samaksātās cenas, kas atbilst un ir proporcionāla laikam, kurā digitālais saturs vai digitālais pakalpojums nebija atbilstīgs. Patērētājam vajadzētu arī būt tiesīgam uz jebkuru cenas daļu, ko patērētājs samaksājis avansā par jebkuru laikposmu, kas būtu atlicis pēc līguma izbeigšanas.
- (69) Ja patērētājs sniedz tirgotājam personas datus, tirgotājam būtu jāievēro Regulā (ES) 2016/679 paredzētie pienākumi. Šādi pienākumi būtu jāpilda arī tad, ja patērētājs gan maksā cenu, gan sniedz personas datus. Pēc līguma izbeigšanas tirgotājam būtu jāatturas arī no jebkura satura izmantošanas, kas nav personas dati, kuru patērētājs ir sniedzis vai radījis, izmantojot tirgotāja piegādāto digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu. Šāds saturs varētu ietvert digitālus attēlus, video un audio datnes un mobilajās ierīcēs radītu saturu. Tomēr tirgotājam vajadzētu būt tiesīgam turpināt izmantot saturu, ko patērētājs ir sniedzis vai radījis, ja šāds saturs ir neizmantojams bez saistības ar tirgotāja piegādāto digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu un attiecas tikai uz patērētāja darbību, ja tirgotājs to ir apkopojis ar citiem datiem un to nevar atdalīt vai atdalīšana prasītu nesamērīgas pūles, vai ja to ir radījis patērētājs kopā ar citiem un to var turpināt lietot citi patērētāji.
- (70) Patērētāja motivācija izmantot tiesiskās aizsardzības līdzekļus digitālā satura vai digitālā pakalpojuma neatbilstības gadījumā varētu tikt mazināta, ja patērētājam tā rezultātā var tikt liegta piekļuve saturam, kas nav personas dati un ko patērētājs ir sniedzis vai radījis, izmantojot digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu. Tāpēc, lai nodrošinātu, ka patērētājs gūst labumu no efektīvas aizsardzības attiecībā uz tiesībām izbeigt līgumu, pēc līguma izbeigšanas tirgotājam pēc patērētāja pieprasījuma būtu jādara patērētājam pieejams šāds saturs.
- (71) Patērētājam vajadzētu būt tiesīgam bez tirgotāja radītiem šķēršļiem izgūt minēto saturu plaši izmantotā mašīnlasāmā formātā samērīgā laikposmā bez maksas, izņemot izmaksas, kas patērētājam rodas savas digitālās vides izmantošanas laikā, piemēram, tīkla savienojuma izmaksas, jo tās nav konkrēti saistītas ar satura izgūšanu. Tomēr tirgotāja pienākumam darīt pieejamu šādu saturu nevajadzētu būt piemērojamam, ja saturs ir izmantojams tikai saistībā ar tirgotāja piegādāto digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu un attiecas tikai uz patērētāja darbību digitālā satura vai digitālā pakalpojuma lietošanas laikā, vai ja tirgotājs to ir apkopojis ar citiem datiem un to nevar atdalīt vai atdalīšana prasītu nesamērīgas pūles. Šādos gadījumos saturam nav būtiskas praktiskas lietojamības un nozīmīguma patērētājam, vienlaikus ņemot vērā arī tirgotāja intereses. Turklāt tirgotāja pienākumam patērētājam līguma izbeigšanas gadījumā darīt pieejamu saturu, kas nav personas dati un ko ir sniedzis vai radījis patērētājs, nebūtu jāskar tirgotāja tiesības neizpaust noteiktu saturu saskaņā ar piemērojamajiem tiesību aktiem.
- (72) Ja līgums tiek izbeigts, no patērētāja nebūtu jāpieprasa samaksa par neatbilstīga digitālā satura vai digitālā pakalpojuma izmantošanas laiku, jo tas patērētājam liegta efektīvu aizsardzību. Savukārt patērētājam būtu jāatturas no digitālā satura vai digitālā pakalpojuma izmantošanas un no tā pieejamības nodrošināšanas trešām personām, piemēram, izdzēšot digitālo saturu vai jebkādas izmantojamās kopijas vai padarot digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu citādi nepieejamu.
- (73) Tirgotāja atbildības par zaudējumiem princips ir līgumu par digitālā satura vai digitālo pakalpojumu piegādi būtisks elements. Tādēļ patērētājam vajadzētu būt tiesībām pieprasīt kompensāciju par viņam nodarīto kaitējumu neatbilstības vai digitālā satura vai digitālā pakalpojuma nepiegādāšanas dēļ. Kompensācijai pēc iespējas būtu jārada patērētājam situācija, kurā patērētājs būtu bijis, ja digitālais saturs vai digitālais pakalpojums būtu pienācīgi piegādāts un būtu atbilstīgs. Tā kā šādas tiesības uz zaudējumu atlīdzību jau tiek nodrošinātas visās dalībvalstīs, šai direktīvai nevajadzētu skart valstu noteikumus par kompensācijām patērētājiem par kaitējumu, kas radies minēto noteikumu pārkāpumu rezultātā.
- (74) Šajā direktīvā būtu arī jāpievēršas modifikācijām, piemēram, atjauninājumiem un modernizācijai, ko tirgotāji veic digitālajā saturā vai digitālajā pakalpojumā, kas patērētājam piegādāts vai darīts pieejams kādā laikposmā. Ņemot vērā digitālā satura un digitālo pakalpojumu straujo mainīgumu, šādi atjauninājumi, modernizācija vai tamlīdzīgas modifikācijas var būt vajadzīgas un bieži ir patērētājam izdevīgas. Dažas modifikācijas, piemēram, tādas,

kas paredzētas līgumā kā atjauninājumi, var būt līgumsaistību daļa. Citas modifikācijas var būt vajadzīgas, lai izpildītu digitālā satura vai digitālā pakalpojuma objektīvās atbilstības prasības, kā izklāstīts šajā direktīvā. Par citām modifikācijām, ar kurām tiktu pieļauta atkāpe no objektīvajām atbilstības prasībām un kuru ieviešana līguma noslēgšanas brīdī ir paredzama, būtu līguma noslēgšanas brīdī atsevišķi jāvienojas ar patērētāju.

- (75) Līdztekus modifikācijām, kuru mērķis ir atbilstības uzturēšana, būtu jāatļauj tirgotājam ar zināmiem nosacījumiem modificēt digitālā satura vai digitālā pakalpojuma iezīmes, ar noteikumu, ka šādi modifikācijai līgumā ir paredzēts pamatots iemesls. Šādi pamatoti iemesli varētu attiekties uz gadījumiem, kad modifikācijas ir vajadzīgas, lai digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu pielāgotu jaunai tehniskai videi vai lietotāju skaita pieaugumam, vai citiem svarīgiem operatīviem iemesliem. Šādas izmaiņas parasti sniedz patērētājam labumu, jo uzlabo digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu. Attiecīgi līgumslēdzējām pusēm vajadzētu būt iespējai iekļaut līgumā klauzulas, kas ļauj tirgotājam veikt modifikācijas. Lai līdzsvarotu patērētāju un uzņēmēju intereses, šāda tirgotājam dota iespēja būtu jāsaista ar patērētāja tiesībām izbeigt līgumu, ja šādas modifikācijas vairāk nekā tikai nebūtiski negatīvi ietekmē digitālā satura vai digitālo pakalpojumu izmantošanu vai piekļuvi tiem. Objektīvs novērtējums par to, cik lielā mērā modifikācijas negatīvi ietekmē patērētāju, proti, digitālā satura vai digitālo pakalpojumu izmantošanu vai piekļuvi tiem, būtu jāveic, ņemot vērā digitālā satura vai digitālā pakalpojuma raksturu un nolūku un to, kāda parasti šāda tipa digitālajam saturam vai digitālajiem pakalpojumiem ir kvalitāte, funkcionalitāte, saderība un citas galvenās iezīmes. Šajā direktīvā paredzētajiem noteikumiem par šādiem atjauninājumiem, modernizāciju vai līdzīgām modifikācijām tomēr nebūtu jāattiecas uz situācijām, kad puses noslēdz jaunu digitālā satura vai digitālo pakalpojumu piegādes līgumu, piemēram, jaunas digitālā satura vai digitālā pakalpojuma versijas izplatīšanas rezultātā.
- (76) Patērētāji būtu skaidri un saprotami jāinformē par modifikācijām. Ja modifikācija vairāk nekā nebūtiski negatīvi ietekmē to, kā patērētājs piekļūst digitālajam saturam vai digitālajam pakalpojumam vai to izmanto, patērētājs būtu jāinformē tādā veidā, kas ļauj informāciju glabāt pastāvīgā informācijas nesējā. Pastāvīgā informācijas nesējam būtu jāsniedz patērētājam iespēja saglabāt informāciju tik ilgi, cik nepieciešams to patērētāja interešu aizsardzībai, kuras izriet no patērētāja attiecībām ar tirgotāju. Šādiem informācijas nesējiem jo īpaši būtu jāietver dokumenti papīra formātā, *DVD*, *CD*, *USB* atmiņas ierīces, atmiņas kartes un cietie diski, kā arī elektroniskā pasta vēstules.
- (77) Ja modifikācija vairāk nekā nebūtiski negatīvi ietekmē to, kā patērētājs piekļūst digitālajam saturam vai digitālajam pakalpojumam vai to izmanto, patērētājam šādas modifikācijas rezultātā vajadzētu būt tiesībām bez jebkādas maksas līgumu izbeigt. Tirgotājs var arī nolemt ļaut patērētājam bez jebkādam papildu izmaksām saglabāt piekļuvi digitālajam saturam vai digitālajam pakalpojumam bez modifikācijas un atbilstīgi, un šādā gadījumā patērētājam nevajadzētu būt tiesībām līgumu izbeigt. Tomēr, ja digitālais saturs vai digitālais pakalpojums, kura pieejamību tirgotājs patērētājam turpināja nodrošināt, vairs neatbilst subjektīvajām un objektīvajām atbilstības prasībām, patērētājam būtu jāspēj paļauties uz tiesībām izmantot tiesiskās aizsardzības līdzekļus neatbilstības dēļ, kā paredzēts šajā direktīvā. Ja nav izpildītas šajā direktīvā noteiktās šādi modifikācijai izvirzītās prasības un modifikācijas rezultātā rodas neatbilstība, nevajadzētu tikt ietekmētām šajā direktīvā paredzētajām patērētāja tiesībām uz digitālā satura vai digitālā pakalpojuma atbilstības atjaunošanu, cenas samazināšanu vai līguma izbeigšanu. Līdzīgi gadījumā, ja pēc modifikācijas rodas digitālā satura vai digitālā pakalpojuma neatbilstība, kuru nav izraisījis modifikācija, patērētājam jāprojām saistībā ar minētā digitālā satura vai digitālā pakalpojuma neatbilstību vajadzētu būt tiesībām izmantot tiesiskās aizsardzības līdzekļus, kā paredzēts šajā direktīvā.
- (78) Patērētājam piegādātā digitālā satura vai digitālā pakalpojuma neatbilstība bieži rodas vienā no posmiem darījumu ķēdē, kas saista sākotnējo izstrādātāju ar gala tirgotāju. Lai gan gala tirgotājam vajadzētu būt atbildīgam patērētāja priekšā neatbilstības gadījumā, ir svarīgi nodrošināt, lai tirgotājam būtu atbilstošas tiesības attiecībā pret darījumu ķēdes dažādām personām, lai viņš varētu izpildīt savas saistības pret patērētāju. Šādām tiesībām vajadzētu attiekties tikai uz finanšu darījumiem, un tāpēc tām nebūtu jāattiecas uz situācijām, kad tirgotājs ir atbildīgs patērētāja priekšā par tāda digitālā satura vai digitālā pakalpojuma neatbilstību, kas veidots no programmatūras vai balstās uz programmatūru, kuru viņam bez maksas un saskaņā ar bezmaksas atklātā pirmkoda licenci piegādājusi kāda cita persona kādā iepriekšējā darījumu ķēdes posmā. Tomēr tās darījumu ķēdē iesaistītās personas, pret kurām gala tirgotājs var vērsties, un šādu prasību iesniegšanas kārtība un nosacījumi būtu jānosaka dalībvalstīm saskaņā ar tajās piemērojamiem valstu tiesību aktiem.

- (79) Personām un organizācijām, kurām saskaņā ar valstu tiesību aktiem ir leģitīmas intereses aizsargāt patērētāju līgumiskās un datu aizsardzības tiesības, būtu jānodrošina tiesības uzsākt tiesvedību – vai nu tiesā vai arī administratīvā iestādē, kura ir tiesīga izskatīt sūdzības, vai arī uzsākt attiecīgu tiesvedību –, lai nodrošinātu, ka tiek piemēroti valsts noteikumi, ar kuriem transponē šo direktīvu.
- (80) Nekam šajā direktīvā nebūtu jāskar starptautisko privāttiesību normu piemērošana, jo īpaši Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 593/2008⁽¹⁴⁾ un Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1215/2012⁽¹⁵⁾.
- (81) Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/2394⁽¹⁶⁾ pielikums būtu jāgroza, iekļaujot atsauci uz šo direktīvu, lai veicinātu pārrobežu sadarbību par šīs direktīvas izpildi.
- (82) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2009/22/EK⁽¹⁷⁾ I pielikums būtu jāgroza, iekļaujot atsauci uz šo direktīvu, lai nodrošinātu, ka šajā direktīvā noteiktās patērētāju kopējās intereses ir aizsargātas.
- (83) Patērētājiem vajadzētu spēt gūt labumu no tiesībām, kas viņiem noteiktas šajā direktīvā, tiklīdz sāk piemērot valstu transponēšanas pasākumus. Tāpēc minētie valstu transponēšanas pasākumi būtu jāpiemēro arī beztermiņa vai noteikta termiņa līgumiem, kas noslēgti pirms piemērošanas dienas un kuros paredzēta digitālā satura vai digitālo pakalpojumu piegāde, kas īstenota pastāvīgi kādā laikposmā vai ar vairākām atsevišķām piegādes darbībām, bet tikai attiecībā uz digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu, ko sniedz no valstu transponēšanas pasākumu piemērošanas dienas. Tomēr, lai līdzsvarotu patērētāju un tirgotāju likumīgās intereses, valstu transponēšanas pasākumi, ar kuriem transponē šīs direktīvas noteikumus par digitālā satura vai digitālā pakalpojuma modificēšanu un regresa prasījuma tiesībām, būtu jāpiemēro tikai līgumiem, kas noslēgti pēc pasākumu piemērošanas dienas saskaņā ar šo direktīvu.
- (84) Saskaņā ar Dalībvalstu un Komisijas 2011. gada 28. septembra kopīgo politisko deklarāciju par skaidrojošiem dokumentiem⁽¹⁸⁾ dalībvalstis ir apņēmušās, paziņojot savus transponēšanas pasākumus, pamatotos gadījumos pievienot vienu vai vairākus dokumentus, kuros paskaidrota saikne starp direktīvas sastāvdaļām un atbilstīgajām daļām valsts transponēšanas instrumentos. Attiecībā uz šo direktīvu likumdevējs uzskata, ka šādu dokumentu nosūtīšana ir pamatota.
- (85) Ir notikusi apspriešanās ar Eiropas Datu aizsardzības uzraudzītāju saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 45/2001⁽¹⁹⁾, un tas sniedza atzinumu 2017. gada 14. martā⁽²⁰⁾.
- (86) Ņemot vērā to, ka šīs direktīvas mērķus, proti, veicināt iekšējā tirgus darbību, konsekventi risinot ar līgumtiesībām saistītos šķēršļus digitālā satura vai digitālo pakalpojumu piegādei, vienlaicīgi novēršot juridisko sadrumstalotību, nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, bet, ievērojot nepieciešamību nodrošināt valstu tiesību aktu saskaņotību ar harmonizētu līgumtiesību noteikumu palīdzību, kas turklāt veicinātu koordinētas izpildes darbības, minētos mērķus var labāk sasniegt Savienības līmenī, Savienība var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienību 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā direktīvā paredz vienīgi tos pasākumus, kas ir vajadzīgi minēto mērķu sasniegšanai.
- (87) Šajā direktīvā ievēro pamattiesības un pamatbrīvības, un principus, kuri atzīti jo īpaši Eiropas Savienības Pamattiesību hartā, tostarp tās 16., 38. un 47. pantā,

⁽¹⁴⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 593/2008 (2008. gada 17. jūnijs) par tiesību aktiem, kas piemērojami līgumsaistībām (Roma I) (OV L 177, 4.7.2008., 6. lpp.).

⁽¹⁵⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV L 351, 20.12.2012., 1. lpp.).

⁽¹⁶⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2017/2394 (2017. gada 12. decembris) par sadarbību starp valstu iestādēm, kas atbild par tiesību aktu izpildi patērētāju tiesību aizsardzības jomā, un ar ko atceļ Regulu (EK) Nr. 2006/2004 (OV L 345, 27.12.2017., 1. lpp.).

⁽¹⁷⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/22/EK (2009. gada 23. aprīlis) par aizliegumiem saistībā ar patērētāju interešu aizsardzību (kodificēta versija) (OV L 110, 1.5.2009., 30. lpp.).

⁽¹⁸⁾ OV C 369, 17.12.2011., 14. lpp.

⁽¹⁹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 45/2001 (2000. gada 18. decembris) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi Kopienas iestādēs un par šādu datu brīvu apriti (OV L 8, 12.1.2001., 1. lpp.).

⁽²⁰⁾ OV C 200, 23.6.2017., 10. lpp.

IR PIENĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

1. pants

Priekšmets un mērķis

Šīs direktīvas mērķis ir veicināt sekmīgu iekšējā tirgus darbību, vienlaikus paredzot augstu patērētāju aizsardzības līmeni, ko nodrošina, nosakot kopīgus noteikumus par konkrētām prasībām attiecībā uz digitālā satura vai digitālo pakalpojumu piegādes līgumiem starp tirgotājiem un patērētājiem, jo īpaši noteikumus par šādiem elementiem:

- digitālā satura vai digitālā pakalpojuma atbilstību līgumam,
- tiesiskās aizsardzības līdzekļiem šādas neatbilstības gadījumā vai nepiegādāšanas gadījumos un minēto tiesiskās aizsardzības līdzekļu izmantošanas kārtību, un
- digitālā satura vai digitālā pakalpojuma modifikāciju.

2. pants

Definīcijas

Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

- 1) “digitālais saturs” ir dati, kas ir radīti un piegādāti digitālā veidā;
- 2) “digitālais pakalpojums” ir:
 - a) pakalpojums, kas patērētājam dod iespēju sagatavot, apstrādāt vai uzglabāt datus vai piekļūt tiem digitālā veidā; vai
 - b) pakalpojums, kas ļauj kopīgot datus vai jebkādā citā veidā mijiedarboties ar tiem digitālā veidā, ko augšupielādējis vai radījis patērētājs vai citi minētā pakalpojuma lietotāji;
- 3) “preces, kurām ir digitāli elementi”, ir jebkuri materiāli kustami priekšmeti, kas ietver digitālu saturu vai digitālu pakalpojumu vai ir savstarpēji saistīti ar to tādā veidā, ka minētā digitāla satura vai digitāla pakalpojuma neesamība neļautu precēm pildīt savas funkcijas;
- 4) “integrēšana” ir digitālā satura vai digitālā pakalpojuma sasaistīšana ar patērētāja digitālās vides komponentiem un iekļaušana tajos, lai digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu izmantotu atbilstīgi šajā direktīvā paredzētajā atbilstības prasībām;
- 5) “tirgotājs” ir jebkura fiziska vai jebkura privāta vai publiska juridiska persona, kura saistībā ar līgumiem, uz kuriem attiecas šī direktīva, darbojas – tostarp ar jebkuras citas personas, kas darbojas minētās fiziskās vai juridiskās personas vārdā vai uzdevumā, starpniecību –, nolūkā, kas ir saistīts ar tās komercdarbību, uzņēmējdarbību, amatniecisko darbību vai profesiju;
- 6) “patērētājs” ir jebkura fiziska persona, kas saistībā ar līgumiem, uz kuriem attiecas šī direktīva, darbojas nolūkā, kas nav saistīts ar minētās personas komercdarbību, uzņēmējdarbību, amatniecisko darbību vai profesiju;
- 7) “cena” ir naudas summa vai vērtības digitāls ekvivalents, kas jāsamaksā par digitālā satura vai digitālā pakalpojuma piegādi;
- 8) “personas dati” ir personas dati, kā tie definēti Regulas (ES) 2016/679 4. panta 1. punktā;
- 9) “digitālā vide” ir aparatūra, programmatūra un jebkurš tīkla savienojums, ko izmanto patērētājs, lai izmantotu digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu vai piekļūtu tam;
- 10) “saderība” ir digitālā satura vai digitālā pakalpojuma spēja darboties ar tādu aparatūru vai programmatūru, ar ko parasti izmanto tāda paša veida digitālo saturu vai digitālos pakalpojumus, bez nepieciešamības digitālo saturu vai digitālos pakalpojumus konvertēt;

- 11) "funkcionalitāte" ir digitālā satura vai digitālā pakalpojuma spēja pildīt savas funkcijas, ņemot vērā tā nolūku;
- 12) "sadarbspēja" ir digitālā satura vai digitālā pakalpojuma spēja darboties ar aparatūru vai programmatūru, kas atšķiras no tās, ar ko parasti izmanto tāda paša tipa digitālo saturu vai pakalpojumus;
- 13) "pastāvīgs informācijas nesējs" ir jebkurš instruments, kas patērētājam vai tirgotājam dod iespēju uzglabāt personīgi šai personai adresētu informāciju tādā veidā, lai tā būtu pieejama turpmākai atsaucēi informācijas saturam atbilstīgā laikposmā, un kas ļauj neizmainītā veidā pavairot uzglabāto informāciju.

3. pants

Piemērošanas joma

1. Šo direktīvu piemēro jebkuram līgumam, kura ietvaros tirgotājs piegādā vai aņņemas piegādāt patērētājam digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu un patērētājs maksā vai aņņemas maksāt cenu.

Šo direktīvu piemēro arī gadījumos, kad tirgotājs piegādā vai aņņemas piegādāt patērētājam digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu un patērētājs sniedz vai aņņemas sniegt tirgotājam personas datus, izņemot tad, ja patērētāja sniegtos personas datus tirgotājs apstrādā tikai, lai piegādātu digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu saskaņā ar šo direktīvu vai lai tirgotājs varētu izpildīt juridiskās prasības, kuras attiecas uz tirgotāju, un ja tirgotājs minētos datus neapstrādā nekādos citos nolūkos.

2. Šo direktīvu piemēro arī gadījumos, kad digitālais saturs vai digitālais pakalpojums ir izstrādāts saskaņā ar patērētāja specifikācijām.

3. Izņemot 5. un 13. pantu, šo direktīvu piemēro arī jebkuram materiālam informācijas nesējam, kuru izmanto tikai un vienīgi kā digitālā satura nesēju.

4. Šo direktīvu nepiemēro digitālajam saturam vai digitālajiem pakalpojumiem, kas ir ietverti precēs vai kam ir savstarpēja saikne ar precēm 2. panta 3. punkta nozīmē un kas tiek sniegti kopā ar precēm saskaņā ar pārdošanas līgumu, kas attiecas uz minētajām precēm, neatkarīgi no tā, vai šādu digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu piegādā pārdevējs vai trešā persona. Ja pastāv šaubas, vai precē ietvertā vai ar to savstarpēji saistītā digitālā satura vai ietvertā vai ar to savstarpēji saistītā digitālā pakalpojuma piegāde ir daļa no pārdošanas līguma, uzskata, ka pārdošanas līgums attiecas uz digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu.

5. Šo direktīvu nepiemēro līgumiem par:

- a) tādu pakalpojumu sniegšanu, kas nav digitālie pakalpojumi, neatkarīgi no tā, vai pakalpojuma rezultāta radīšanas vai tā nodošanas patērētājam nolūkā tirgotājs izmanto digitālus līdzekļus;
- b) elektronisko sakaru pakalpojumiem, kas definēti Direktīvas (ES) 2018/1972 2. panta 4. punktā, izņemot numurneatkarīgus starppersonu sakaru pakalpojumus, kas definēti minētās direktīvas 2. panta 7. punktā;
- c) veselības aprūpi, kas definēta 3. panta a) punktā Direktīvā 2011/24/ES;
- d) azartspēļu pakalpojumiem, proti, pakalpojumiem, kuri ietver likmes ar naudas vērtību azartspēlēs, tostarp tādās, kuras ietver prasmes elementu, piemēram, izlozēs, kazino spēlēs, pokera spēlēs un derību darījumos, un kuri tiek sniegti ar elektroniskiem līdzekļiem vai ar jebkādas citas sakaru tehnoloģijas starpniecību un pēc šādu pakalpojumu saņēmēja individuāla lūguma;
- e) finanšu pakalpojumiem, kas definēti Direktīvas 2002/65/EK 2. panta b) punktā;
- f) programmatūru, ko tirgotājs piedāvā saskaņā ar bezmaksas atklātā pirmkoda licenci, par kuru patērētājs nemaksā cenu, un saistībā ar kuru patērētāja sniegtos personas datus tirgotājs apstrādā tikai nolūkā uzlabot šīs konkrētās programmatūras drošumu, saderību vai sadarbspēju;
- g) digitālā satura piegādi gadījumā, ja digitālais saturs tiek darīts pieejams plašai sabiedrībai citā veidā, nevis ar signāla pārraidi – priekšnesuma vai organizēta pasākuma ietvaros, piemēram, kā digitālas kinematogrāfiskās projekcijas;

h) digitālo saturu, ko saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2003/98/EK ⁽²¹⁾ nodrošina dalībvalstu publiskā sektora iestādes.

6. Neskarot šā panta 4. punktu, ja starp to pašu tirgotāju un to pašu patērētāju noslēgtā līgumā vienas paketes ietvaros ietilpst gan digitālā satura vai digitālā pakalpojuma piegādes elementi, gan citu pakalpojumu vai preču piegādes elementi, šo direktīvu piemēro vienīgi tiem līguma elementiem, kuri attiecas uz digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu.

Šīs direktīvas 19. pantu nepiemēro, ja pakete Direktīvas (ES) 2018/1972 izpratnē ietver interneta piekļuves pakalpojuma elementus, kā definēts Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2015/2120 ⁽²²⁾ 2. panta 2. punktā, vai numuratkārīga starppersonu sakaru pakalpojuma elementus, kā definēts Direktīvas (ES) 2018/1972 2. panta 6. punktā.

Neskarot Direktīvas (ES) 2018/1972 107. panta 2. punktu, sekas, kādas viena elementa izbeigšana paketes līgumā varētu radīt pārējiem paketes līguma elementiem, reglamentē ar valsts tiesību aktiem.

7. Kolīzijas gadījumā starp kādu šīs direktīvas noteikumu un kāda cita Savienības tiesību akta noteikumu, kas regulē konkrētu nozari vai jautājumu, minētā cita Savienības tiesību akta noteikumi ir pārāki par šo direktīvu.

8. Savienības tiesību aktus par personas datu aizsardzību piemēro jebkādiem personas datiem, kurus apstrādā saistībā ar 1. punktā minētajiem līgumiem.

Konkrēti šī direktīva neskar Regulu (ES) 2016/679 un Direktīvu 2002/58/EK. Kolīzijas gadījumā starp šīs direktīvas noteikumiem un Savienības tiesību aktiem personas datu aizsardzības jomā noteicoši ir pēdējie.

9. Šī regula neskar Savienības un valstu tiesību aktus par autortiesībām un blakustiesībām, tostarp Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2001/29/EK ⁽²³⁾.

10. Šī direktīva neskar dalībvalstu tiesības reglamentēt vispārīgo līgumtiesību aspektus, piemēram, noteikumus par līgumu izstrādi, spēkā esību, spēkā neesamību vai sekām, tostarp noteikumus par līguma izbeigšanas sekām, ciktāl tos nereglamentē ar šo direktīvu, vai tiesības uz zaudējumu atlīdzību.

4. pants

Saskaņošanas pakāpe

Dalībvalstis savos valsts tiesību aktos nepatur spēkā vai neievieš noteikumus, kuri atšķiras no šajā direktīvā paredzētajiem noteikumiem, tostarp stingrākus vai mazāk stingrus noteikumus, lai nodrošinātu atšķirīgu patērētāju aizsardzības līmeni, ja vien šajā direktīvā nav paredzēts citādi.

5. pants

Digitālā satura vai digitālā pakalpojuma piegāde

1. Tirgotājs digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu piegādā patērētājam. Ja vien puses nav vienojušās citādi, tirgotājs digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu piegādā bez nepamatotas kavēšanās pēc līguma noslēgšanas.

⁽²¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2003/98/EK (2003. gada 17. novembris) par valsts sektora informācijas atkalizmantošanu (OV L 345, 31.12.2003., 90. lpp.).

⁽²²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2015/2120 (2015. gada 25. novembris), ar ko nosaka pasākumus sakarā ar piekļuvi atvērta internetam un mazumtirdzniecības maksu par regulētiem ES iekšzemes sakariem un groza Direktīvu 2002/22/EK un Regulu (ES) Nr. 531/2012 (OV L 310, 26.11.2015., 1. lpp.).

⁽²³⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2001/29/EK (2001. gada 22. maijs) par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā (OV L 167, 22.6.2001., 10. lpp.).

2. Tirgotājs ir izpildījis piegādes saistības, ja:
- patērētājam vai fiziskajam vai virtuālajam aprīkojumam, ko patērētājs ir izvēlējies šim nolūkam, ir darīts pieejams digitālais saturs vai jebkādi līdzekļi, kas ir piemēroti, lai digitālajam saturam piekļūtu vai to lejupielādētu;
 - patērētājam vai fiziskam vai virtuālam aprīkojumam, ko patērētājs ir izvēlējies šim nolūkam, ir darīts pieejams digitālais pakalpojums.

6. pants

Digitālā satura vai digitālā pakalpojuma atbilstība

Tirgotājs piegādā patērētājam digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu, kas atbilst šīs direktīvas 7., 8. un 9. pantā izklāstītajām prasībām, attiecīgos gadījumos neskarot 10. pantu.

7. pants

Subjektīvās prasības attiecībā uz atbilstību

Lai atbilstu līgumam, digitālais saturs vai digitālais pakalpojums attiecīgos gadījumos atbilst konkrēti šādiem kritērijiem:

- tā apraksts, daudzums un kvalitāte, funkcionalitāte, saderība, sadarbība un citas iezīmes atbilst līguma prasībām;
- tas ir derīgs jebkuram konkrētam nolūkam, kuram patērētājs to pieprasa un ko patērētājs ir darījis zināmu tirgotājam ne vēlāk kā līguma noslēgšanas brīdī, un attiecībā uz kuru tirgotājs ir sniedzis piekrišanu;
- tas tiek piegādāts ar visiem piederumiem, instrukcijām, tostarp instalēšanas instrukciju, un kopā ar to patērētājam tiek sniegta līgumā prasītā palīdzība; un
- tas ir atjaunināts, kā noteikts līgumā.

8. pants

Objektīvās prasības attiecībā uz atbilstību

1. Papildus atbilstībai jebkādām subjektīvām atbilstības prasībām digitālais saturs vai digitālais pakalpojums atbilst turpmāk minētajam:

- tas ir piemērots nolūkiem, kuriem parasti izmantotu tāda paša veida digitālo saturu vai digitālos pakalpojumus, attiecīgā gadījumā ņemot vērā jebkādas spēkā esošas Savienības un valsts tiesību aktus, tehniskos standartus vai, ja tādu tehnisko standartu nav, piemērojamos katrai nozarei paredzētos nozares rīcības kodeksus;
- tas ir sniegts tādā daudzumā un tam piemīt tādas īpašības un veiktspējas rādītāji, tostarp funkcionalitāte, saderība, pieejamība, nepārtrauktība un drošība, kādi parasti ir tāda paša veida digitālajam saturam un digitālajiem pakalpojumiem un ko patērētājs var pamatoti sagaidīt, ņemot vērā digitālā satura vai digitālā pakalpojuma veidu, kā arī ņemot vērā jebkuru publisku paziņojumu, ko sniedzis tirgotājs vai citas personas iepriekšējos darījumu ķēdes posmos vai kas sniegti to vārdā, jo īpaši reklāmā vai marķējumā, izņemot gadījumus, kad tirgotājs pierāda, ka:
 - tirgotājs nebija un pamatoti nevarēja būt informēts par šādu publisku paziņojumu;
 - līdz līguma noslēgšanas brīdīm publiskais paziņojums tika koriģēts tādā pašā vai līdzvērtīgā veidā, kā tas tika sniegts; vai
 - publiskais paziņojums nevarēja ietekmēt lēmumu iegādāties digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu;
- attiecīgā gadījumā – tas ir piegādāts ar visiem piederumiem un instrukcijām, ko patērētājs var pamatoti sagaidīt saņemt; un
- tas atbilst jebkādai digitālā satura vai digitālā pakalpojuma izmēģinājuma versijai vai priekšskatījumam, ko tirgotājs darījis pieejamu pirms līguma noslēgšanas.

2. Tirgotājs nodrošina, ka patērētājs tiek informēts un viņam tiek piegādāti digitālā satura vai digitālā pakalpojuma atjauninājumi, tostarp drošības atjauninājumi, kas nepieciešami, lai uzturētu digitālā satura vai digitālā pakalpojuma atbilstību laikposmā:

- a) kamēr saskaņā ar līgumu ir jāpiegādā digitālais saturs vai digitālais pakalpojums, ja līgumā ir norādīts, ka digitālais saturs vai digitālais pakalpojums ir jāpiegādā pastāvīgi kādu laikposmu; vai
- b) kurā patērētājs to var pamatoti sagaidīt, ņemot vērā digitālā satura vai digitālā pakalpojuma veidu un nolūku un līguma apstākļus un būtību, ja līgums paredz vienreizēju piegādi vai virkni atsevišķu piegāžu.

3. Ja patērētājs samērīgā termiņā neinstalē tirgotāja nodrošinātos atjauninājumus saskaņā ar 2. punktu, tirgotājs nav atbildīgs par neatbilstību, kas rodas tikai no attiecīgā atjauninājuma neesamības, ar noteikumu, ka:

- a) tirgotājs ir informējis patērētāju par atjauninājuma pieejamību un sekām, kādas būs gadījumā, ja patērētājs to neinstalēs; un
- b) trūkumi tirgotāja nodrošinātajās instalēšanas instrukcijās nav bijis cēlonis tam, ka patērētājs nav instalējis atjauninājumu vai ir instalējis to nepareizi.

4. Ja līgums paredz digitālā satura vai digitālā pakalpojuma pastāvīgu piegādi kādā laikposmā, digitālais saturs vai digitālais pakalpojums ir atbilstīgs visu šo laikposmu.

5. Neatbilstības 1. vai 2. punkta nozīmē nav, ja līguma noslēgšanas brīdī patērētājs bija konkrēti informēts, ka attiecībā uz digitālā satura vai digitālā pakalpojuma kādu konkrētu īpašību pastāv novirze no objektīvajām atbilstības prasībām, kuras noteiktas 1. vai 2. punktā, un patērētājs ir skaidri un atsevišķi pieņēmis minēto atkāpi, noslēdzot līgumu.

6. Ja vien puses nav vienojušās citādi, digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu piegādā to jaunākajā versijā, kas pieejama līguma noslēgšanas brīdī.

9. pants

Digitālā satura vai digitālā pakalpojuma nepareiza integrēšana

Ikvienu neatbilstību, kas izriet no digitālā satura vai digitālā pakalpojuma nepareizas integrēšanas patērētāja digitālajā vidē, uzskata par paša digitālā satura vai digitālā pakalpojuma neatbilstību, ja:

- a) digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu integrēja tirgotājs vai tirgotājs uzņēmās atbildību par integrēšanu; vai
- b) tika paredzēts, ka digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu integrēs patērētājs, un integrēšana tika veikta nepareizi tirgotāja sniegto integrēšanas instrukciju trūkumu dēļ.

10. pants

Trešās personas tiesības

Ja no jebkuru trešās puses tiesību, jo īpaši intelektuālā īpašuma tiesību, pārkāpuma izriet tāds ierobežojums, kas liedz vai ierobežo digitālā satura vai digitālā pakalpojuma izmantošanu saskaņā ar 7. un 8. pantu, dalībvalstis nodrošina, ka patērētājam ir 14. pantā paredzētās tiesības uz tiesiskās aizsardzības līdzekļiem neatbilstības gadījumā, izņemot, ja attiecīgās valsts tiesību aktos ir paredzēts, ka šādos gadījumos līgums nav spēkā vai tiek izbeigts.

11. pants

Tirgotāja atbildība

1. Tirgotājs ir atbildīgs par digitālā satura vai digitālā pakalpojuma nepiegādāšanu saskaņā ar 5. pantu.

2. Ja līgums paredz vienreizēju piegādi vai virkni atsevišķu piegāžu, tirgotājs ir atbildīgs par jebkuru neatbilstību saskaņā ar 7., 8. un 9. pantu, kas pastāv piegādes brīdī, neskarot 8. panta 2. punkta b) apakšpunktu.

Ja saskaņā ar valsts tiesību aktiem tirgotājs ir atbildīgs tikai par neatbilstību, kas parādās konkrētā laikposmā pēc piegādes, šis laikposms nav mazāks par diviem gadiem kopš piegādes brīža, neskarot 8. panta 2. punkta b) apakšpunktu.

Ja saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem arī uz 14. pantā noteiktajām tiesībām vai tikai uz tām attiecas noilguma termiņš, dalībvalstis nodrošina, ka šāds noilguma termiņš sniedz patērētājam iespēju izmantot 14. pantā paredzētos tiesiskās aizsardzības līdzekļus jebkuras tādas neatbilstības gadījumā, kas pastāv pirmajā daļā norādītajā laikposmā un rodas otrajā daļā norādītajā laikposmā.

3. Ja līgumā ir paredzēta nepārtraukta piegāde kādā laikposmā, tirgotājs ir atbildīgs par jebkādu neatbilstību saskaņā ar 7., 8. un 9. pantu, kas rodas vai parādās laikposmā, kurā saskaņā ar līgumu ir paredzēts piegādāt digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu.

Ja saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem arī uz 14. pantā noteiktajām tiesībām vai tikai uz tām attiecas noilguma termiņš, dalībvalstis nodrošina, ka šāds noilguma termiņš sniedz patērētājam iespēju izmantot 14. pantā paredzētos tiesiskās aizsardzības līdzekļus jebkuras tādas neatbilstības gadījumā, kas rodas vai parādās pirmajā daļā minētajā laikposmā.

12. pants

Pierādīšanas pienākums

1. Pienākums pierādīt to, vai digitālais saturs vai digitālais pakalpojums ir piegādāts saskaņā ar 5. pantu, ir tirgotājam.
2. Gadījumos, kas minēti 11. panta 2. punktā, pienākums pierādīt to, vai piegādātais digitālais saturs vai digitālais pakalpojums piegādes brīdī ir bijis atbilstīgs, ir tirgotājam attiecībā uz neatbilstību, kas parādās viena gada laikā no brīža, kad digitālais saturs vai digitālais pakalpojums ir ticis piegādāts.
3. Gadījumos, kas minēti 11. panta 3. punktā, pienākums pierādīt to, vai digitālais saturs vai digitālais pakalpojums ir bijis atbilstīgs laikposmā, kurā digitālais saturs vai digitālais pakalpojums jāpiegādā saskaņā ar līgumu, ir tirgotājam attiecībā uz neatbilstību, kas parādās minētajā laikposmā.
4. Šā panta 2. un 3. punktu nepiemēro, ja tirgotājs pierāda, ka patērētāja digitālā vide nav saderīga ar digitālā satura vai digitālā pakalpojuma tehniskajām prasībām, un ja tirgotājs ir skaidri un saprotami informējis patērētāju par šādām prasībām pirms līguma noslēgšanas.
5. Patērētājs sadarbojas ar tirgotāju, cik tas pamatoti iespējams un nepieciešams, lai noskaidrotu, vai cēlonis digitālā satura vai digitālā pakalpojuma neatbilstībai laikā, kas minēts attiecīgi 11. panta 2. vai 3. punktā, ir bijis saistīts ar patērētāja digitālo vidi. Sadarbības pienākums aprobežojas ar pieejamajiem patērētājam neuzbāzīgākajiem tehniskajiem līdzekļiem. Ja patērētājs nesadarbojas un tirgotājs ir informējis patērētāju par šādu prasību skaidrā un saprotamā veidā pirms līguma noslēgšanas, tad pienākums pierādīt to, vai neatbilstība pastāvēja attiecīgi 11. panta 2. vai 3. punktā noteiktajā laikā, ir patērētājam.

13. pants

Tiesiskās aizsardzības līdzeklis nepiegādāšanas gadījumā

1. Ja tirgotājs nav piegādājis digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu saskaņā ar 5. pantu, patērētājs prasa tirgotājam piegādāt digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu. Ja tirgotājs pēc tam nepiegādā digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu bez nepamatotas kavēšanās vai papildu laikposmā, par ko puses skaidri vienojušās, patērētājam ir tiesības izbeigt līgumu.

2. Šā panta 1. punktu nepiemēro un patērētājam ir tiesības nekavējoties izbeigt līgumu, ja:
 - a) tirgotājs ir paziņojis vai no apstākļiem vienlīdz skaidri izriet, ka tirgotājs digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu nepiegādās;
 - b) patērētājs un tirgotājs ir vienojušies vai no apstākļiem līguma slēgšanas brīdī skaidri izriet, ka patērētājam ir būtisks konkrēts piegādes brīdis, un tirgotājs digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu šajā brīdī vai līdz tam nepiegādā.
3. Gadījumos, kad patērētājs izbeidz līgumu saskaņā ar šā panta 1. vai 2. punktu, piemēro attiecīgi 15. līdz 18. pantu.

14. pants

Tiesiskās aizsardzības līdzekļi neatbilstības gadījumā

1. Neatbilstības gadījumā patērētājs ir tiesīgs prasīt digitālā satura vai digitālā pakalpojuma atbilstības nodrošināšanu, saņemot samērīgu cenas samazinājumu vai izbeigt līgumu atbilstīgi šajā pantā paredzētajiem nosacījumiem.
2. Patērētājs ir tiesīgs prasīt digitālā satura vai digitālā pakalpojuma atbilstības nodrošināšanu, ja vien tas nebūtu neiespējami vai izņemot gadījumus, kad tas tirgotājam radītu izmaksas, kas būtu nesamērīgas, ņemot vērā visus apstākļus konkrētajā gadījumā, tostarp:
 - a) digitālā satura vai digitālā pakalpojuma vērtību, kāda tā būtu, ja nepastāvētu neatbilstība; un
 - b) neatbilstības nozīmīgumu.
3. Tirgotājs nodrošina digitālā satura vai digitālā pakalpojuma atbilstību saskaņā ar 2. punktu samērīgā termiņā, sākot no brīža, kad patērētājs ir informējis tirgotāju par neatbilstību, bez maksas un nesagādājot būtiskas neērtības patērētājam, ņemot vērā digitālā satura vai digitālā pakalpojuma raksturu un nolūku, kādam patērētājs digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu pieprasījis.
4. Patērētājam ir tiesības vai nu uz cenas proporcionālu samazinājumu saskaņā ar 5. punktu, ja digitālais saturs vai digitālais pakalpojums tiek piegādāts par cenas samaksu, vai uz līguma izbeigšanu saskaņā ar 6. punktu jebkurā no šādiem gadījumiem:
 - a) digitālā satura vai digitālā pakalpojuma atbilstības nodrošināšana kā tiesiskās aizsardzības līdzeklis ir neiespējama vai nesamērīga saskaņā ar 2. punktu;
 - b) tirgotājs nav nodrošinājis digitālā satura vai digitālā pakalpojuma atbilstību saskaņā ar 3. punktu;
 - c) neatbilstība pastāv, kaut arī tirgotājs ir mēģinājis nodrošināt digitālā satura vai digitālā pakalpojuma atbilstību;
 - d) neatbilstība ir tik būtiska, ka tā attaisno tūlītēju cenas samazinājumu vai līguma izbeigšanu; vai
 - e) tirgotājs ir paziņojis vai no apstākļiem skaidri izriet, ka tirgotājs samērīgā termiņā vai nesagādājot būtiskas neērtības patērētājam nenodrošinās digitālā satura vai digitālā pakalpojuma atbilstību.
5. Cenas samazinājums ir proporcionāls patērētājam piegādātā digitālā satura vai digitālā pakalpojuma vērtības samazinājumam, salīdzinot ar vērtību, kāda digitālajam saturam vai digitālajam pakalpojumam būtu, ja tas būtu atbilstīgs.

Gadījumos, kad līgumā ir paredzēts, ka digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu piegādā kādā laikposmā apmaiņā pret cenas samaksu, cenas samazinājumu piemēro tam laikposmam, kurā digitālais saturs vai digitālais pakalpojums nebija atbilstīgs.

6. Gadījumos, kad digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu piegādā apmaiņā pret cenas samaksu, patērētājs ir tiesīgs līgumu izbeigt tikai tad, ja neatbilstība nav būtiska. Pienākums pierādīt to, ka neatbilstība ir nebūtiska, ir tirgotājam.

15. pants

Izbeigšanas tiesību izmantošana

Patērētājs izmanto tiesības izbeigt līgumu ar paziņojuma starpniecību, kurā viņš tirgotāju informē par lēmumu izbeigt līgumu.

16. pants

Tirgotāja pienākumi līguma izbeigšanas gadījumā

1. Līguma izbeigšanas gadījumā tirgotājs atmaksā patērētājam visas summas, kas ir samaksātas saskaņā ar līgumu.

Tomēr gadījumos, kad līgums paredz digitālā satura vai digitālā pakalpojuma piegādi apmaiņā pret cenas samaksu un kādā laikposmā un kad kādu laikposmu pirms līguma izbeigšanas digitālais saturs vai digitālais pakalpojums ir bijis atbilstīgs, tirgotājs atmaksā patērētājam tikai to samaksātās cenas proporcionālo daļu, kas atbilst laikposmam, kurā digitālais saturs vai digitālais pakalpojums nebija atbilstīgs, un jebkuru cenas daļu, ko patērētājs samaksājis avansā par jebkuru līguma laikposmu, kas būtu atlicis, ja līgums netiktu izbeigts.

2. Attiecībā uz patērētāja personas datiem tirgotājs ievēro Regulā (ES) 2016/679 paredzētos pienākumus.

3. Tirgotājs atturas izmantot jebkuru saturu, kas nav personas dati, kuru patērētājs ir sniedzis vai radījis, izmantojot tirgotāja piegādāto digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu, izņemot attiecībā uz:

- a) saturu, kam nav lietojuma bez saistības ar tirgotāja piegādāto digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu;
- b) saturu, kas attiecas tikai uz patērētāja darbību, lietojot tirgotāja piegādāto digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu;
- c) saturu, ko tirgotājs ir apkopojis ar citiem datiem un ko nevar atdalīt, vai arī tas ir iespējams tikai ar nesamērīgām pūlēm; vai
- d) saturu, ko kopīgi radījis patērētājs un citi, un ja citi patērētāji var turpināt izmantot šo saturu.

4. Tirgotājs pēc patērētāja pieprasījuma dara patērētājam pieejamu jebkuru saturu, kas nav personas dati un ko patērētājs ir sniedzis vai radījis, izmantojot tirgotāja piegādāto digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu, izņemot 3. punkta a), b) vai c) apakšpunktā minētajos gadījumos.

Patērētājs ir tiesīgs izgūt minēto digitālo saturu bez maksas, bez tirgotāja radītiem šķēršļiem, samērīgā termiņā un plaši izmantotā un mašīnlasāmā formātā.

5. Neskarot 4. punktu, tirgotājs var novērst to, ka patērētājs jebkādi turpina izmantot digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu, jo īpaši liedzot patērētājam piekļuvi digitālajam saturam vai digitālajam pakalpojumam vai atspējojot patērētāja lietotāja kontu.

17. pants

Patērētāja pienākumi līguma izbeigšanas gadījumā

1. Pēc līguma izbeigšanas patērētājs atturas no digitālā satura vai digitālā pakalpojuma izmantošanas un atturas darīt to pieejamu trešām personām.

2. Ja digitālais saturs tika piegādāts uz materiāla informācijas nesēja, patērētājs pēc tirgotāja pieprasījuma un uz tirgotāja rēķina atgriež materiālo informācijas nesēju tirgotājam bez nepamatotas kavēšanās. Ja tirgotājs nolemj prasīt atgriezt materiālo informācijas nesēju, minēto pieprasījumu izdara 14 dienu laikā no dienas, kad tirgotājs tika informēts par patērētāja lēmumu izbeigt līgumu.

3. Patērētājam nav pienākuma maksāt par digitālā satura vai digitālā pakalpojuma lietošanu tādā laikposmā pirms līguma izbeigšanas, kura laikā digitālais saturs vai digitālais pakalpojums nebija atbilstīgs.

18. pants

Tirgotājam noteiktie atmaksāšanas termiņi un līdzekļi

1. Jebkuru atmaksāšanu, kas cenas samazinājuma vai līguma izbeigšanas dēļ tirgotājam saskaņā ar 14. panta 4. un 5. punktu vai 16. panta 1. punktu jāveic par labu patērētājam, veic bez nepamatotas kavēšanās un jebkurā gadījumā – 14 dienu laikā no dienas, kad tirgotājs tika informēts par patērētāja lēmumu izmantot savas tiesības uz cenas samazināšanu vai tiesības izbeigt līgumu.

2. Tirgotājs atmaksāšanu veic, izmantojot tādu pašu maksāšanas līdzekli, kādu patērētājs lietoja, maksājot par digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu, ja vien patērētājs nav skaidri piekritis citam maksāšanas līdzeklim un ar nosacījumu, ka patērētājam šādas atmaksāšanas rezultātā nerodas nekādas maksas.

3. Tirgotājs saistībā ar atmaksāšanu nepiemēro patērētājam nekādu maksu.

19. pants

Digitālā satura vai digitālā pakalpojuma modificēšana

1. Ja līgumā paredzēts, ka digitālais saturs vai digitālais pakalpojums ir jāpiegādā vai jādara pieejams patērētājam kādā laikposmā, tirgotājs var modificēt digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu tādā apmērā, kas pārsniedz to, kas ir vajadzīgs, lai digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu uzturētu atbilstīgu saskaņā ar 7. un 8. pantu, ja ir izpildīti šādi nosacījumi:

a) līgums ļauj veikt modifikāciju un sniedz pamatotu iemeslu šādas modifikācijas veikšanai;

b) šāda modifikācija tiek nodrošināta bez papildu izmaksām patērētājam;

c) patērētāju skaidri un saprotami informē par modifikāciju; un

d) šā panta 2. punktā minētajos gadījumos patērētājs pietiekami savlaicīgi pastāvīgā informācijas nesējā tiek informēts par modifikācijas iezīmēm un laiku un par tiesībām izbeigt līgumu saskaņā ar 2. punktu vai par iespēju saglabāt digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu bez šādas modifikācijas saskaņā ar 4. punktu.

2. Patērētājs ir tiesīgs izbeigt līgumu gadījumos, kad modifikācija negatīvi ietekmē patērētāja piekļuvi digitālajam saturam vai digitālajam pakalpojumam vai tā izmantošanu, ja vien šāda negatīva ietekme nav tikai nebūtiska. Šādā gadījumā patērētājam ir tiesības izbeigt līgumu bez maksas 30 dienu laikā no informācijas saņemšanas vai no brīža, kad tirgotājs ir modificējis digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu, atkarībā no tā, kas ir vēlāk.

3. Ja patērētājs izbeidz līgumu saskaņā ar šā panta 2. punktu, attiecīgi piemēro 15. līdz 18. pantu.

4. Šā panta 2. un 3. punktu nepiemēro, ja tirgotājs patērētājam ir nodrošinājis iespēju bez papildu maksas saglabāt nemodificētu digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu un digitālais saturs un digitālais pakalpojums saglabā savu atbilstību.

*20. pants***Regresa prasījuma tiesības**

Ja tirgotājs ir atbildīgs patērētāja priekšā par digitālā satura vai digitālā pakalpojuma nepiegādāšanu vai neatbilstību, kas radusies kādas personas darbības vai bezdarbības dēļ iepriekšējos darījumu ķēdes posmos, tirgotājs ir tiesīgs izmantot regresa prasījuma tiesības pret atbildīgo personu vai personām komercdarījumu ķēdē. Valsts tiesību aktos nosaka personu, pret kuru tirgotājs var vērst regresa prasījuma tiesības, kā arī to īstenošanas kārtību un nosacījumus.

*21. pants***Izpildes nodrošināšana**

1. Dalībvalstis nodrošina, ka pastāv atbilstīgi un efektīvi līdzekļi, lai nodrošinātu šīs direktīvas ievērošanu.
2. Šā panta 1. punktā minētie līdzekļi ietver noteikumus, kuri paredz, ka viena vai vairākas no šādām iestādēm, kā noteikts attiecīgajos valsts tiesību aktos, var iesniegt pieteikumu valsts tiesā vai kompetentajās administratīvajās iestādēs, lai nodrošinātu, ka tiek piemēroti valsts noteikumi, ar kuriem transponē šo direktīvu:
 - a) valsts iestādes vai to pārstāvji;
 - b) patērētāju organizācijas, kurām ir leģitīmas intereses patērētāju aizsardzībā;
 - c) profesionālas organizācijas, kurām ir leģitīmas intereses rīkoties;
 - d) bezpeļņas struktūras, organizācijas vai apvienības, kas darbojas datu subjektu tiesību un brīvību aizsardzības jomā, kā noteikts Regulas (ES) 2016/679 80. pantā.

*22. pants***Imperatīvais raksturs**

1. Ja vien šajā direktīvā nav noteikts citādi, neviens līguma noteikums, kas patērētājam par ļaunu izslēdz šo direktīvu transponējošo valsts pasākumu piemērošanu, atkāpjas no tiem vai maina to ietekmi, pirms patērētājs ir vērsis tirgotāja uzmanību uz nepiegādāšanu vai neatbilstību vai pirms tirgotājs ir vērsis patērētāja uzmanību uz digitālā satura vai pakalpojuma modifikāciju saskaņā ar 19. pantu, nav patērētājam saistošs.
2. Šī direktīva neliedz tirgotājam piedāvāt patērētājam līguma noteikumus, kuri nodrošina augstāku aizsardzības līmeni, nekā paredzēts šajā direktīvā.

*23. pants***Regulas (ES) Nr. 2017/2394 un Direktīvas 2009/22/EK grozījumi**

- 1) Regulas (ES) 2017/2394 pielikumam pievieno šādu punktu:

“28. Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2019/770 (2019. gada 20. maijs) par dažiem digitālā satura un digitālo pakalpojumu piegādes līgumu aspektiem (OV L 136, 22.5.2019., 1. lpp.).”;
- 2) Direktīvas 2009/22/EK I pielikumam pievieno šādu punktu:

“17. Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2019/770 (2019. gada 20. maijs) par dažiem digitālā satura un digitālo pakalpojumu piegādes līgumu aspektiem (OV L 136, 22.5.2019., 1. lpp.).”

*24. pants***Transponēšana**

1. Dalībvalstis līdz 2021. gada 1. jūlija pieņem un publicē noteikumus, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības. Dalībvalstis par to tūlīt informē Komisiju.

Tās piemēro minētos noteikumus no 2022. gada 1. janvāra.

Kad dalībvalstis pieņem minētos noteikumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālai publikācijai. Dalībvalstis nosaka paņēmienus, kā izdarāma šāda atsauce.

Dalībvalstis dara Komisijai zināmus to tiesību aktu noteikumus, ko tās pieņem jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

2. Šīs direktīvas noteikumus piemēro digitālā satura vai digitālo pakalpojumu piegādei, ko veic no 2022. gada 1. janvāra, izņemot šīs direktīvas 19. un 20. pantu, kurus piemēro vienīgi līgumiem, kas noslēgti no minētās dienas.

25. pants

Pārskatīšana

Komisija ne vēlāk kā 2024. gada 12. jūnijā pārskata šīs direktīvas piemērošanu un iesniedz ziņojumu Eiropas Parlamentam, Padomei un Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai. Ziņojumā cita starpā izskata, vai ir jāsaskaņo noteikumi, kuri piemērojami līgumiem par digitālā satura vai digitālo pakalpojumu piegādi, kas nav ietverti šīs direktīvas piemērošanas jomā, tostarp, ja piegāde notiek apmaiņā pret reklāmu.

26. pants

Stāšanās spēkā

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

27. pants

Adresāti

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Briselē, 2019. gada 20. maijā

Eiropas Parlamenta vārdā –

priekšsēdētājs

A. TAJANI

Padomes vārdā –

priekšsēdētājs

G. CIAMBA

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA (ES) 2019/771**(2019. gada 20. maijs)****par atsevišķiem preču pārdošanas līgumu aspektiem, ar kuru groza Regulu (ES) 2017/2394 un Direktīvu 2009/22/EK un atceļ Direktīvu 1999/44/EK****(Dokuments attiecas uz EEZ)**

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 114. pantu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

pēc legislatīvā akta projekta nosūtīšanas valstu parlamentiem,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽¹⁾,saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru ⁽²⁾,

tā kā:

- (1) Lai saglabātu konkurētspēju globālajos tirgos, Savienībai ir jāuzlabo iekšējā tirgus darbība un jāspēj veiksmīgi reaģēt uz daudzveidīgajām problēmām, ko mūsdienās rada ekonomika, kuru arvien vairāk virza tehnoloģija. Digitālā vienotā tirgus stratēģija nosaka vispusīgu satvaru, kas atvieglos digitālās dimensijas integrēšanu iekšējā tirgū. Digitālā vienotā tirgus stratēģijas pirmajā pilārā tiek risināts ES iekšējās tirdzniecības sadrumstalotības jautājums, aplūkojot visus galvenos šķēršļus pārrobežu e-komercijas – kas ir nozīmīgākā daļa no uzņēmumu veiktas pārrobežu preču tirdzniecības patērētājiem – attīstībai.
- (2) Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 26. panta 1. un 2. punkts paredz, ka Savienība paredz pasākumus, lai izveidotu iekšējo tirgu vai nodrošinātu tā darbību saskaņā ar attiecīgajiem Līgumu noteikumiem, un ka iekšējais tirgus aptver telpu bez iekšējām robežām, kurā ir nodrošināta preču un pakalpojumu brīva aprīte. LESD 169. panta 1. punkts un 169. panta 2. punkta a) apakšpunkts paredz, ka Savienība, izmantojot pasākumus, kas saistībā ar iekšējā tirgus izveides pabeigšanu pieņemti saskaņā ar LESD 114. pantu, veicina augsta patērētāju aizsardzības līmeņa sasniegšanu. Šīs direktīvas mērķis ir panākt pareizo līdzsvaru starp augsta patērētāju aizsardzības līmeņa sasniegšanu un uzņēmumu konkurētspējas veicināšanu, vienlaikus nodrošinot subsidiaritātes principa ievērošanu.
- (3) Lai panāktu patiesu digitālu vienoto tirgu, palielinātu juridisko noteiktību un samazinātu darījumu izmaksas, jo īpaši maziem un vidējiem uzņēmumiem ("MVU"), būtu jāsasakaņo atsevišķi preču pārdošanas līgumu aspekti, par pamatu ņemot augstu patērētāju aizsardzības līmeni.
- (4) E-komercija ir ļoti svarīgs izaugsmes virzītājs iekšējā tirgū. Taču izaugsmes potenciāls netiek ne tuvu pilnībā izmantots. Lai stiprinātu Savienības konkurētspēju un veicinātu izaugsmi, ir nepieciešams, lai Savienība ātri rīkotos un mudinātu ekonomikas dalībniekus pilnībā izmantot iekšējā tirgus piedāvāto potenciālu. Iekšējā tirgus potenciāls var tikt pilnībā izmantots tikai tad, ja visiem tirgus dalībniekiem tiek nodrošināta netraucēta piekļuve preču pārrobežu pārdošanai, tostarp e-komercijas darījumos. Līgumtiesību noteikumi, kas kalpo par pamatu darījumu slēgšanai starp tirgus dalībniekiem, ir viens no svarīgākajiem faktoriem, kas ietekmē uzņēmumu lēmumu par to, vai piedāvāt preces pāri robežām. Minētie noteikumi ietekmē arī patērētāju vēlmi izmantot šādu iepirkšanās veidu un uzticēties tam.
- (5) Tehnoloģiskā attīstība ir novedusi pie tādu preču tirgus vērsšanās plašumā, kuras ietver digitālo saturu vai digitālos pakalpojumus vai ir ar tiem savstarpēji saistītas. Tā kā šādu ierīču skaits palielinās un patērētāji tās arvien vairāk izmanto, ir nepieciešama Savienības līmeņa rīcība, lai nodrošinātu augstu patērētāju aizsardzības līmeni un palielinātu juridisko noteiktību attiecībā uz noteikumiem, ko piemēro šo produktu pārdošanas līgumiem. Juridiskās noteiktības palielināšana palīdzētu pastiprināt patērētāju un pārdevēju uzticēšanos.

⁽¹⁾ OV C 264, 20.7.2016., 57. lpp.⁽²⁾ Eiropas Parlamenta 2019. gada 26. marta nostāja (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēta) un Padomes 2019. gada 15. aprīļa lēmums.

- (6) Savienības noteikumi, kas piemērojami preču pārdošanai, joprojām ir sadrumstaloti, lai arī noteikumi par piegādes nosacījumiem un – attiecībā uz distances līgumiem vai ārpus uzņēmuma telpām noslēgtiem līgumiem – par informāciju, kas sniedzama pirms līguma noslēgšanas, un atteikuma tiesībām jau pilnībā tika saskaņoti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2011/83/ES⁽³⁾. Citi svarīgākie līguma elementi, tādi kā atbilstības kritēriji, tiesiskās aizsardzības līdzekļi neatbilstības līgumam gadījumā un to galvenā izmantošanas kārtība, pašlaik ir pakļauti minimālajai saskaņošanai atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvai 1999/44/EK⁽⁴⁾. Dalībvalstīm ir bijis atļauts pārsniegt Savienības standartus un ieviest vai saglabāt noteikumus, kas nodrošina vēl augstāku patērētāju aizsardzības līmeni. Tā rīkojoties, dalībvalstis ir mainījušas atšķirīgus elementus un atšķirīgā mērā. Līdz ar to valstu noteikumi, ar kuriem tiek transponēta Direktīva 1999/44/EK, pašlaik ievrojami atšķiras attiecībā uz būtiskiem elementiem, tādiem kā tiesiskās aizsardzības līdzekļu hierarhijas trūkums vai esamība.
- (7) Pastāvošās būtiskās atšķirības var nelabvēlīgi ietekmēt gan uzņēmumus, gan patērētājus. Saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 593/2008⁽⁵⁾ uzņēmumiem, kuru darbības ir vērstas uz patērētājiem citās dalībvalstīs, ir jāņem vērā patērētāja pastāvīgās dzīvesvietas valsts imperatīvās patērētāju līgumtiesību normas. Tā kā minētie noteikumi dažādās dalībvalstīs atšķiras, uzņēmumi varētu saskarties ar papildu izmaksām. Tādēļ daudzi uzņēmumi var dot priekšroku tirdzniecības turpināšanai tikai iekšzemē vai arī eksportēšanai uz vienu vai divām dalībvalstīm. Minētā izvēle samazināt ar pārrobežu tirdzniecību saistītās izmaksas un risku nozīmē, ka tiek zaudētas komerciālās ekspansijas un apjomradītu ietaupījumu iespējas. Tas jo īpaši skar MVU.
- (8) Lai arī Regulas (EK) Nr. 593/2008 piemērošanas rezultātā patērētājiem tiek nodrošināts augsts aizsardzības līmenis, kad tie iepērkas no ārzemēm, juridiskā sadrumstalotība nelabvēlīgi ietekmē arī patērētāju uzticēšanās pārrobežu darījumiem līmeni. Lai arī šādu neuzticēšanos veicina vairāki faktori, viens no būtiskākajiem patērētāju bažas raisošajiem faktoriem ir nenoteiktība attiecībā uz svarīgākajām līgumiskajām tiesībām. Šī nenoteiktība pastāv neatkarīgi no tā, vai gadījumos, kad pārdevēji uz patērētājiem vērs savas pārrobežu darbības, patērētājus aizsargā viņu pašu dalībvalsts imperatīvie patērētāju līgumtiesību noteikumi viņu dalībvalstīs, un neatkarīgi no tā, vai patērētāji noslēdz pārrobežu līgumus ar pārdevējiem, taču attiecīgais pārdevējs neveic komercdarbības patērētāja dalībvalstī.
- (9) Lai arī preču pārdošana tiešsaistē veido lielāko daļu no pārrobežu pārdošanas Savienībā, atšķirības valstu līgumtiesībās vienlīdz lielā mērā ietekmē mazumtirgotājus, kas izmanto distances pārdošanas kanālus, un mazumtirgotājus, kas pārdod klātienē, un liedz tiem iespēju paplašināt darbību pāri robežām. Šai direktīvai būtu jāattiecas uz visiem pārdošanas kanāliem, lai radītu vienlīdzīgu konkurences apstākļus visiem uzņēmumiem, kas pārdod preces patērētājiem. Nosakot vienotus noteikumus attiecībā uz visiem pārdošanas kanāliem, ar šo direktīvu būtu jānovērš jebkāda diverģence, kas radītu nesamērīgu slogu aizvien lielākam skaitam multikanālu mazumtirgotāju Savienībā. Nepieciešamība saglabāt konsekventus noteikumus par preču pārdošanu un garantijām attiecībā uz visiem pārdošanas kanāliem tika apstiprināta 2017. gada 29. maijā publicētajā Komisijas veiktajā patērētāju un tirgvedības tiesību atbilstības pārbaudē, kas ietvēra arī Direktīvu 1999/44/EK.
- (10) Šai direktīvai būtu jāaptver noteikumi, kas piemērojami preču, tostarp preču, kurām ir digitāli elementi, pārdošanai, tikai attiecībā uz svarīgākajiem līgumu elementiem, kas nepieciešami, lai pārvarētu ar līgumtiesībām saistītus šķēršļus iekšējā tirgū. Tādēļ būtu pilnībā jāsaņem noteikumi par atbilstības prasībām, patērētājiem pieejamiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem preču neatbilstības līgumam gadījumā un to galveno izmantošanas kārtību un būtu jāpalielina patērētāju aizsardzības līmenis salīdzinājumā ar Direktīvu 1999/44/EK. Pilnībā saskaņoti noteikumi par dažiem būtiskiem patērētāju līgumtiesību elementiem atvieglo uzņēmumiem, jo īpaši MVU, iespēju piedāvāt savus produktus citās dalībvalstīs. Pilnībā saskaņojot svarīgākos noteikumus, patērētājiem būtu nodrošināts augsts patērētāju aizsardzības līmenis un palielinātos viņu labklājība.

(3) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2011/83/ES (2011. gada 25. oktobris) par patērētāju tiesībām un ar ko groza Padomes Direktīvu 93/13/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 1999/44/EK un atceļ Padomes Direktīvu 85/577/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 97/7/EK (OV L 304, 22.11.2011., 64. lpp.).

(4) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 1999/44/EK (1999. gada 25. maijs) par dažiem patēriņa preču pārdošanas aspektiem un saistītajām garantijām (OV L 171, 7.7.1999., 12. lpp.).

(5) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 593/2008 (2008. gada 17. jūnijs) par tiesību aktiem, kas piemērojami līgumsaistībām (Roma I) (OV L 177, 4.7.2008., 6. lpp.).

- (11) Šis direktīva papildina Direktīvu 2011/83/ES. Ar Direktīvu 2011/83/ES galvenokārt paredz noteikumus par prasībām attiecībā uz informāciju, kas sniedzama pirms līguma noslēgšanas, tiesībām atteikties no distances līgumiem un ārpus uzņēmuma telpām noslēgtiem līgumiem, piegādi un riska pāriešanu, savukārt ar šo direktīvu ievieš noteikumus par preču atbilstību, tiesiskās aizsardzības līdzekļiem neatbilstības gadījumā un to izmantošanas kārtību.
- (12) Šī direktīva būtu jāpiemēro tikai materiāliem kustamiem priekšmetiem, kas ir preces šīs direktīvas nozīmē. Tādēļ dalībvalstīm vajadzētu būt rīcības brīvībai reglamentēt līgumus par nekustamā īpašuma, piemēram, dzīvojamo ēku, un tā galveno komponentu, kas paredzēti kā būtiska šāda nekustamā īpašuma daļa, pārdošanu.
- (13) Šai direktīvai un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvai (ES) 2019/770 ⁽⁶⁾ būtu vienai otru jāpapildina. Direktīva (ES) 2019/770 paredz noteikumus par noteiktām prasībām attiecībā uz digitālā satura un digitālo pakalpojumu piegādes līgumiem, savukārt šī direktīva paredz noteikumus par noteiktām prasībām attiecībā uz preču pārdošanas līgumiem. Tātad, lai apmierinātu patērētāju gaidas un nodrošinātu skaidru un vienkāršu tiesisko regulējumu digitālā satura vai digitālo pakalpojumu tirgotājiem, Direktīva (ES) 2019/770 attiecas uz digitālā satura un digitālo pakalpojumu piegādi, tostarp digitālā satura piegādi materiālā informācijas nesējā, tādā kā DVD, CD, USB zibatmiņa un atmiņas karte, kā arī pašu materiālo informācijas nesēju ar noteikumu, ka materiālais informācijas nesējs tiek izmantots tikai kā digitālā satura nesējs. Savukārt šī direktīva būtu jāpiemēro preču pārdošanas līgumiem, tostarp tādu preču pārdošanas līgumiem, kurām ir digitāli elementi un kurām to funkciju veikšanai tāpēc ir nepieciešams digitāls saturs vai digitāls pakalpojums.
- (14) Ar terminu “preces” šajā direktīvā būtu jāsaprot, ka tas ietver “preces, kurām ir digitāli elementi”, un tāpēc tam būtu jāattiecas arī uz jebkādu digitālu saturu vai digitālu pakalpojumu, kas ir ietverts šādās precēs vai savstarpēji saistīts ar šādām precēm tādā veidā, ka minētā digitālā satura vai digitālā pakalpojuma neesamība neļautu šīm precēm pildīt savas funkcijas. Digitālais saturs, kas ir ietverts precē vai savstarpēji saistīts ar to, var būt jebkādi dati, kuri sagatavoti un piegādāti digitālā veidā, piemēram, operētājsistēmas, lietotnes un jebkāda cita programmatūra. Digitālais saturs var būt iepriekš uzstādīts pārdošanas līguma noslēgšanas brīdī vai, ja minētais līgums to paredz, to var uzstādīt pēc tam. Digitālie pakalpojumi, kas ir savstarpēji saistīti ar precī, var ietvert pakalpojumus, kuri ļauj sagatavot, apstrādāt vai uzglabāt datus digitālā veidā vai piekļūt tiem, piemēram, programmatūru kā pakalpojumu, ko piedāvā mākoņdatošanas vidē, nepārtrauktu satiksmes datu piegādi navigācijas sistēmās vai nepārtrauktu individuāli pielāgotu treniņu plānu piegādi viedpulkstenī.
- (15) Šī direktīva būtu jāpiemēro preču, tostarp tādu, kurām ir digitāli elementi, pārdošanas līgumiem gadījumos, kad precēs ietvertā vai ar tām savstarpēji saistītā digitālā satura vai digitālā pakalpojuma neesamības dēļ preces nevarētu pildīt savas funkcijas un kad šāds digitāls saturs vai digitāls pakalpojums tiek nodrošināts kopā ar precēm saskaņā ar šo preču pārdošanas līgumu. Tam, vai precēs iekļautā vai ar tām savstarpēji saistītā digitālā satura vai digitālā pakalpojuma piegāde ir iekļauta ar pārdevēju slēdzamajā pārdošanas līgumā, vajadzētu būt atkarīgam no šā līguma satura. Iepriekš minētajam būtu jāietver tāds precēs iekļauts vai ar tām savstarpēji saistīts digitāls saturs vai digitāli pakalpojumi, kuru piegāde ir skaidri prasīta līgumā. Tam būtu jāietver arī pārdošanas līgumi, kurus var uzskatīt par tādiem, kas aptver specifiska digitāla satura piegādi vai specifiska digitāla pakalpojuma sniegšanu, tāpēc, ka tie parasti ir ietverti tāda paša veida precēs un patērētājs tos varētu pamatoti sagaidīt, ņemot vērā preču veidu un jebkādu publisku paziņojumu, kuru sniedzis pārdevējs vai citas personas iepriekšējos darījumu ķēdes posmos, tostarp ražotājs, vai kurš sniegts pārdevēja vai šādu citu personu vārdā. Ja, piemēram, viedtelevizors tiktu reklamēts kā tāds, kuram ir īpaša videolietotne, tad minētā videolietotne būtu uzskatāma par daļu no pārdošanas līguma. Tas būtu jāpiemēro neatkarīgi no tā, vai digitālais saturs vai digitālais pakalpojums ir iepriekš uzstādīts pašā precē vai arī tas pēc tam ir lejupielādējams citā ierīcē un ir tikai savstarpēji saistīts ar konkrēto precī. Tā, piemēram, viedtālrunim varētu būt pievienota standartizēta iepriekš uzstādīta lietojumprogramma, ko nodrošina saskaņā ar pārdošanas līgumu, piemēram, modinātājpulksteņa lietojumprogramma vai fotoaparāta lietojumprogramma. Vēl viens iespējamais piemērs ir viedpulkstenis. Šādā gadījumā pats pulkstenis būtu uzskatāms par precī, kam ir digitāli elementi un kas var pildīt savas funkcijas tikai ar lietotnes palīdzību, kura tiek nodrošināta saskaņā ar pārdošanas līgumu, bet kura patērētājam ir jālejupielādē viedtālrunī; lietotne tad būtu ar precī savstarpēji saistītais digitālais elements. Tas būtu jāpiemēro arī gadījumos, kad precē ietverta vai ar to savstarpēji saistīto digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu piegādā nevis pats pārdevējs, bet trešā persona saskaņā ar pārdošanas līgumu. Lai novērstu nenoteiktību gan pārdevējiem, gan patērētājiem, gadījumos, kad rodas šaubas par to, vai digitālais saturs vai digitālais pakalpojums ir iekļauts pārdošanas līgumā, būtu jāpiemērojami šīs direktīvas

⁽⁶⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2019/770 (2019. gada 20. maijs) par dažiem digitālā satura un digitālo pakalpojumu piegādes līgumu aspektiem (skatīt šā *Oficiālā Vēstneša* 1. lpp.).

noteikumi. Turklāt pārdevēja un patērētāja divpusēju līgumisku attiecību, kas paredz arī precē ietvertā vai ar to savstarpēji saistītā digitālā satura vai digitālā pakalpojuma piegādi, noteikšanu nevajadzētu ietekmēt vienkārši tam, ka patērētājam ir jāpiekrīt licences līgumam ar trešo personu, lai tam tiktu nodrošināts digitālais saturs vai digitālais pakalpojums.

- (16) Turpretī, ja precē iekļauta vai ar to savstarpēji saistītā digitālā satura vai digitālā pakalpojuma neesamība neliedz precei pildīt savas funkcijas vai kad patērētājs noslēdz līgumu par digitāla satura piegādi vai digitāla pakalpojuma sniegšanu, kas neietilpst tādu preču pārdošanas līgumā, kurām ir digitāli elementi, minētais līgums būtu uzskatāms par tādu, kas nošķirts no līguma par preču pārdošanu pat tad, ja pārdevējs ir šā otrā ar piegādātāju, kas ir trešā persona, noslēgtā līguma starpnieks, un tas var būt Direktīvas (ES) 2019/770 darbības jomā, ja tiek izpildīti minētajā direktīvā paredzētie nosacījumi. Piemēram, ja patērētājs no lietotņu veikala savā viedtālrunī lejupielādē spēles lietotni, šīs spēles lietotnes piegādes līgums neietilpst paša viedtālruna pārdošanas līgumā. Tādēļ šī direktīva būtu jāpiemēro tikai viedtālruna pārdošanas līgumam, savukārt spēles lietotnes piegādei vajadzētu būt Direktīvas (ES) 2019/770 darbības jomā, ja ir izpildīti minētās direktīvas nosacījumi. Vēl viens piemērs būtu gadījums, kad ir skaidra vienošanās par to, ka patērētājs iegādājas viedtālruni bez konkrētas operētājsistēmas un pēc tam slēdz līgumu par operētājsistēmas piegādi no trešās personas. Šādā gadījumā atsevišķi iegādātās operētājsistēmas piegāde nebūtu daļa no pārdošanas līguma un tādēļ neietilptu šīs direktīvas darbības jomā, bet varētu ietilpt Direktīvas (ES) 2019/770 darbības jomā, ja ir izpildīti minētās direktīvas nosacījumi.
- (17) Juridiskās skaidrības labad šajā direktīvā būtu jāparedz pārdošanas līguma definīcija un arī skaidri jānosaka tās darbības joma. Šīs direktīvas darbības jomā būtu jāiekļauj arī līgumi par precēm, kas vēl tikai tiks izgatavotas vai ražotas, tostarp vadoties pēc patērētāja specifikācijām. Turklāt preču uzstādīšana varētu ietilpt šīs direktīvas darbības jomā, ja šāda uzstādīšana ir iekļauta pārdošanas līgumā un ja tā ir jāveic pārdevējam vai pārdevējs ir par to atbildīgs. Gadījumos, kad līgums ietver gan preču pārdošanas, gan pakalpojumu sniegšanas elementus, tas, vai visu līgumu var uzskatīt par pārdošanas līgumu šīs direktīvas nozīmē, būtu nosakāms ar valsts tiesību aktiem.
- (18) Šai direktīvai nevajadzētu ietekmēt valstu tiesību aktus tiktāl, ciktāl attiecīgos jautājumus, jo īpaši attiecībā uz preču likumību, zaudējumu atlīdzību un vispārīgajiem līgumtiesību aspektiem, tādiem kā līgumu izstrāde, spēkā esamība, spēkā neesamība vai sekas, nereglamentē šī direktīva. Tam pašam būtu jāattiecas uz līguma darbības izbeigšanas sekām un uz atsevišķiem ar labošanu vai nomaiņu saistītiem aspektiem, kurus šī direktīva nereglamentē. Reglamentējot pušu tiesības apturēt savu pienākumu vai to daļas izpildi līdz brīdim, kad otrā puse izpilda savus pienākumus, dalībvalstīm būtu jāsauglabā rīcības brīvība reglamentēt nosacījumus, ar kādiem patērētājs ir tiesīgs aizturēt cenas samaksu, un kārtību, kādā šāda aizturēšana veicama. Dalībvalstīm arī būtu jāsauglabā rīcības brīvība reglamentēt patērētāja tiesības uz to zaudējumu atlīdzību, kuri tam radušies, pārdevējam pārkāpjot šo direktīvu. Šai direktīvai arī nevajadzētu ietekmēt valsts noteikumus, kas konkrēti neattiecas uz patērētāju līgumiem un kas paredz īpašus tiesiskās aizsardzības līdzekļus atsevišķu defektu veidu gadījumā, kas nebija redzami pārdošanas līguma noslēgšanas brīdī, proti, valsts tiesību aktus, kuros var būt paredzēti konkrēti noteikumi par pārdevēja atbildību slēptu defektu gadījumā. Šai direktīvai arī nevajadzētu ietekmēt valsts tiesību aktus, kuros preču neatbilstības gadījumā patērētājiem ir paredzēti ārpuslīgumiski tiesiskās aizsardzības līdzekļi, ko var vērst pret personām iepriekšējos darījumu ķēdes posmos, piemēram, ražotājiem, vai citām personām, kas pilda šādu personu pienākumus.
- (19) Šai direktīvai arī nevajadzētu ietekmēt dalībvalstu rīcības brīvību ļaut patērētājiem izvēlēties konkrētu tiesiskās aizsardzības līdzekli gadījumos, kad preču neatbilstība kļūst redzama īsi pēc to piegādes, proti, valsts tiesību aktus, kas var paredzēt patērētāja tiesības noraidīt preces, kurām ir defekts, un uzskatīt līgumu par lauztu vai pieprasīt tūlītēju nomaiņu konkrētā īsā, ne ilgākā par 30 dienām, laikposmā pēc preču piegādes.
- (20) Dalībvalstīm būtu jāsauglabā rīcības brīvība reglamentēt pārdevēja pienākumus attiecībā uz informāciju, kas sniedzama saistībā ar līguma slēgšanu, vai pārdevēja pienākumu brīdināt patērētāju, piemēram, par atsevišķām preces iezīmēm, patērētāja nodrošināto materiālu piemērotību vai iespējamiem trūkumiem, ko varētu izraisīt īpaši patērētāja līgumi, piemēram, patērētāja lūgums balles tēra sūšanai izmantot kādu konkrētu audumu.
- (21) Dalībvalstīm arī būtu jāsauglabā rīcības brīvība paplašināt šīs direktīvas noteikumu piemērošanas jomu, iekļaujot tajā līgumus, kas neietilpst šīs direktīvas darbības jomā, vai citādi reglamentēt šādus līgumus. Piemēram, dalībvalstīm būtu jāsauglabā rīcības brīvība paplašināt ar šo direktīvu noteikto aizsardzību, attiecinot to arī uz tām fiziskām vai juridiskām personām, kas nav patērētāji šīs direktīvas nozīmē, piemēram, nevalstiskām organizācijām, jaunuzņēmumiem vai MVU.

- (22) Patērētāja definīcijai būtu jāattiecas uz fiziskām personām, kuras rīkojas nesaistīti ar savu komercdarbību, uzņēmējdarbību, amatniecisko darbību vai profesiju. Tomēr dalībvalstīm vajadzētu būt arī rīcības brīvībai divējāda lietojuma līgumu gadījumos, ja līgums ir noslēgts ar mērķi, kas daļēji ir, bet daļēji arī nav saistīts ar personas komercdarbību, un ja ar komercdarbību saistītais mērķis ir tik ierobežots, ka līguma kopējā kontekstā tas nav noteicošais, paredzēt, vai un saskaņā ar kādiem nosacījumiem minētā persona arī būtu jāuzskata par patērētāju.
- (23) Šī direktīva būtu jāpiemēro visiem līgumiem, ar kuru palīdzību pārdevējs nodod vai apņemas nodot preču īpašumtiesības patērētājam. Platformas pakalpojumu sniedzējus varētu uzskatīt par pārdevējiem saskaņā ar šo direktīvu, ja tie darbojas nolūkā, kas saistīts ar to uzņēmējdarbību un kā patērētāja tiešais līgumpartneris preču pārdošanā. Dalībvalstīm būtu jā saglabā rīcības brīvība paplašināt šīs direktīvas piemērošanas jomu, iekļaujot tajā platformas pakalpojumu sniedzējus, kuri neatbilst prasībām, lai varētu tikt uzskatīti par pārdevēju saskaņā ar šo direktīvu.
- (24) Lai rastu līdzsvaru starp nepieciešamību nodrošināt juridisko noteiktību un atbilstošu tiesību normu elastību, jebkura atsauce šajā direktīvā uz to, ko var sagaidīt no personas vai ko persona var sagaidīt, būtu uzskatāma par atsauci uz to, ko var pamatoti sagaidīt. Pamatotības standartam vajadzētu būt objektīvi noteiktam, ņemot vērā līguma veidu un nolūku, lietas apstākļus un iesaistīto personu ieradumus un praksi.
- (25) Lai viestu skaidrību attiecībā uz to, ko patērētājs var sagaidīt no precēm, un par pārdevēja atbildību gadījumā, kad nav piegādāts tas, kas tika sagaidīts, ir ļoti svarīgi pilnībā saskaņot noteikumus, kas ļauj noteikt preču atbilstību. Šajā direktīvā ikvienai atsaucei uz atbilstību būtu jāattiecas uz preču atbilstību pārdošanas līgumam. Lai aizsargātu abu pārdošanas līguma pušu leģitīmās intereses, atbilstība būtu jānovērtē, balstoties gan uz subjektīvām, gan objektīvām prasībām attiecībā uz atbilstību.
- (26) Tādēļ precēm būtu jāatbilst prasībām, par kurām pārdevējs un patērētājs ir vienojušies pārdošanas līgumā. Šādas prasības var ietvert cita starpā preču kvantitāti, kvalitāti, veidu un aprakstu, to piemērotību konkrētam nolūkam, kā arī preču piegādi kopā ar piederumiem, par kuriem panākta vienošanās, un jebkādam instrukcijām. Pārdošanas līguma prasībām būtu jāietver prasības, kas izriet no informācijas, kura sniedzama pirms līguma noslēgšanas un kura saskaņā ar Direktīvu 2011/83/ES ir pārdošanas līguma neatņemama daļa.
- (27) Funkcionalitātes jēdziens būtu jāsaprot kā tāds, kas attiecas uz veidiem, kādos preces spēj pildīt savas funkcijas, ņemot vērā nolūku, kādam tās paredzētas. Sadarbības jēdziens attiecas uz to, vai un cik lielā mērā preces spēj darboties ar aparatūru vai programmatūru, kas atšķiras no aparatūras un programmatūras, ar kurām tāda paša veida preces parasti tiek izmantotas. Sekmīga darbība varētu ietvert, piemēram, preču spēju veikt informācijas apmaiņu ar šādu citu programmatūru vai aparatūru un izmantot apmaiņas ceļā iegūto informāciju.
- (28) Ņemot vērā to, ka digitālais saturs vai digitālie pakalpojumi, kas ir ietverti precēs vai ir savstarpēji saistīti ar tām, nepārtraukti attīstās, pārdevēji var vienoties ar patērētājiem par šādu preču atjauninājumu nodrošināšanu. Atjauninājumi, par kuriem panākta vienošanās pārdošanas līgumā, var uzlabot un pastiprināt preču digitālā satura vai digitālā pakalpojuma elementu, paplašināt to funkcijas, pielāgot tos tehnikas attīstībai, aizsargāt tos pret jauniem drošības apdraudējumiem vai kalpot citiem mērķiem. Tādēļ būtu jānovērtē arī tādu preču atbilstība, kurās ir ietverts digitāls saturs vai digitāli pakalpojumi vai ar kurām tie ir savstarpēji saistīti, lai noteiktu, vai šādu preču digitālā satura vai digitālā pakalpojuma elements tiek atjaunināts saskaņā ar pārdošanas līgumu. Tas, ka netiek piegādāti atjauninājumi, par kuriem vienošanās panākta līgumā, būtu uzskatāms par preču neatbilstību. Turklāt defektīvi vai nepilnīgi atjauninājumi arī būtu uzskatāmi par preču neatbilstību, ņemot vērā to, ka tas nozīmētu to, ka šādi atjauninājumi netiek veikti pārdošanas līgumā noteiktajā veidā.
- (29) Lai preces būtu atbilstīgas, tām būtu jāatbilst ne tikai subjektīvajām prasībām attiecībā uz atbilstību, bet arī objektīvajām prasībām attiecībā uz atbilstību, kas izklāstītas šajā direktīvā. Atbilstība būtu jānovērtē, cita starpā ņemot vērā nolūku, kādā tāda paša veida preces parasti tiktu izmantotas, to, vai tās tiek piegādātas ar piederumiem un instrukcijām, kuru saņemšanu patērētājs var pamatoti sagaidīt, vai to, vai tās atbilst paraugam vai modelim, ko pārdevējs ir darījis pieejamu patērētājam. Precēm arī būtu jāpiemīt tādām īpašībām un iezīmēm, kādas parasti piemīt tāda paša veida precēm un kādas pircējs var pamatoti sagaidīt, ņemot vērā preču veidu un jebkuru publisku paziņojumu, ko sniedzis pārdevējs vai citas personas iepriekšējos darījumos ķēdes posmos vai kas sniegts pārdevēja vai šādu citu personu vārdā.

- (30) Papildus līgumā paredzētiem atjauninājumiem pārdevējam būtu jānodrošina arī atjauninājumi – tostarp drošības atjauninājumi –, kuru mērķis ir nodrošināt to, ka preces, kam ir digitāli elementi, saglabā savu atbilstību. Pārdevēja pienākumam vajadzētu būt nodrošināt tikai tādas atjauninājumus, kas šādām precēm ir nepieciešami, lai saglabātu to atbilstību objektīvajām un subjektīvajām prasībām attiecībā uz atbildību, kuras ir noteiktas šajā direktīvā. Ja vien puses nav līgumā vienojušās citādi, pārdevējam nevajadzētu būt pienākumam nedz nodrošināt preču digitālā satura vai digitālā pakalpojuma modernizētas versijas, nedz uzlabot vai paplašināt preču funkcijas, tādējādi pārsniedzot noteiktās atbilstības prasības. Ja atjauninājums, ko nodrošinājis pārdevējs vai trešā persona, kas saskaņā ar pārdošanas līgumu piegādā digitālu saturu vai sniedz digitālu pakalpojumu, izraisa preces, kurai ir digitāli elementi, neatbilstību, pārdevējam vajadzētu būt atbildīgam par šīs preces atbilstības atjaunošanu. Patērētājam būtu jāsauglabā izvēles brīvība uzstādīt minētos nodrošinātos atjauninājumus. Ja patērētājs nolemj neuzstādīt atjauninājumus, kas ir nepieciešami, lai preces, kurām ir digitāli elementi, saglabātu savu atbilstību, tostarp drošības atjauninājumus, ietekmēs pārdevēja atbildību par preču, kurām ir digitāli elementi, to iezīmju atbilstību, kuru atbilstību paredzēts saglabāt ar attiecīgo atjauninājumu palīdzību. Šai direktīvai nevajadzētu skart pienākumus nodrošināt drošības atjauninājumus, kas paredzēti Savienības tiesību aktos vai valsts tiesību aktos.
- (31) Principā gadījumos, kad digitālais saturs vai digitālais pakalpojums, kas ir ietverts precēs vai ir savstarpēji saistīts ar tām, tiek piegādāts ar vienreizēju piegādi, pārdevējam vajadzētu būt atbildīgam tikai par piegādes brīdī pastāvošo neatbilstību. Tomēr pienākumam nodrošināt atjauninājumus būtu jāatspoguļo tas, ka jebkādu šādu preču digitālā vide pastāvīgi mainās. Tādēļ atjauninājumi ir nepieciešams instruments, lai nodrošinātu, ka preces spēj darboties tādā pašā veidā, kādā tās darbojas piegādes brīdī. Turklāt atšķirībā no tradicionālām precēm preces, kurām ir digitāli elementi, nav pilnībā nošķirtas no pārdevēja sfēras, jo pārdevējs vai trešā persona, kas saskaņā ar pārdošanas līgumu piegādā digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu, spēj atjaunināt preces no attāluma, parasti, izmantojot internetu. Tādēļ, ja digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu piegādā ar vienreizēju piegādi, pārdevējam vajadzētu būt atbildīgam par tādu atjauninājumu nodrošināšanu, kuri ir nepieciešami, lai preces, kam ir digitāli elementi, saglabātu savu atbilstību patērētāja pamatoti sagaidītā laikposmā, pat ja šīs preces bijušas atbilstīgas piegādes brīdī. Laikposms, kurā patērētājs var pamatoti sagaidīt atjauninājumu saņemšanu, būtu jānovērtē, pamatojoties uz preču veidu, nolūku, kādam tās paredzētas, un digitālajiem elementiem, kā arī ņemot vērā pārdošanas līguma apstākļus un veidu. Patērētājs normālos apstākļos sagaidītu atjauninājumu saņemšanu vismaz tik ilgi, kamēr pārdevējs ir atbildīgs par neatbilstību, tomēr dažos gadījumos patērētāja pamatotās gaidas var pārsniegt minēto laikposmu, jo īpaši attiecībā uz drošības atjauninājumiem. Citos gadījumos, piemēram, attiecībā uz precēm, kam ir digitāli elementi, kuru izmantošanas nolūks ir ierobežots laikā, pārdevēja pienākums nodrošināt atjauninājumus parasti nepārsniegtu šo laikposmu.
- (32) Ilgākas preču ilgzināšanas nodrošināšana ir svarīga, lai panāktu ilgtspējīgākus patēriņa modeļus un aprites ekonomiku. Tāpat arī neatbilstīgu produktu neielaišana Savienības tirgū, stiprinot tirgus uzraudzību un nodrošinot pareizos stimulus ekonomikas dalībniekiem, ir ļoti svarīga, lai palielinātu uzticēšanos iekšējā tirgus darbībai. Šajā nolūkā vispiemērotākais līdzeklis tam, lai ieviestu ilgzināšanas un citas ar produktiem saistītas prasības attiecībā uz noteiktiem produktu veidiem un grupām, izmantojot šim nolūkam pielāgotus kritērijus, ir konkrētiem produktiem piemērojami Savienības tiesību akti. Tādēļ ar šo direktīvu būtu jāpapildina mērķi, kurus īsteno ar šādiem Savienības tiesību aktiem, kas piemērojami konkrētiem produktiem, un tai būtu jāietver ilgzināšana kā objektīvs kritērijs preču atbilstības novērtēšanai. Šajā direktīvā ilgzināšana būtu jāattiecina uz preču spēju saglabāt savas vajadzīgās funkcijas un sniegumu parastas lietošanas gaitā. Lai preces būtu atbilstīgas, tām vajadzētu piemist ilgzināšanai, kāda parasti piemīt tāda paša veida precēm un kādu patērētājs var pamatoti sagaidīt, ņemot vērā konkrēto preču veidu, tostarp iespējamu nepieciešamību pēc pamatotas preču uzturēšanas, piemēram, regulāras pārbaudes vai automašīnas filtru maiņas, un jebkādu publisku paziņojumu, ko sniegusi jebkura persona, kas ir posms darījumu ķēdē, vai kas sniegts tās vārdā. Novērtēšanā būtu jāņem vērā arī visi citi attiecīgie apstākļi, tādi kā preču cena un tas, cik bieži un intensīvi patērētājs preces lieto. Turklāt tiktāl, cik konkrēta informācija par ilgzināšanu ir norādīta jebkādā pirms līguma slēgšanas sniedzamajā informācijā, kas ir daļa no pārdošanas līguma, patērētājam būtu jāspēj uz to paļauties kā uz daļu no subjektīvajām prasībām attiecībā uz atbilstību.
- (33) Saskaņā ar šo direktīvu pārdevējam vajadzētu būt pienākumam piegādāt patērētājam preces, kas ir atbilstīgas piegādes brīdī. Pastāv iespēja, ka pārdevēji izmanto rezerves daļas, lai izpildītu savu pienākumu salabot preces, ja

tās ir bijušas neatbilstīgas piegādes brīdī. Lai gan ar šo direktīvu nevajadzētu kā objektīvu prasību attiecībā uz atbilstību pārdevējiem noteikt pienākumu nodrošināt rezerves daļu pieejamību konkrētā laikposmā, tai nevajadzētu skart citus valsts tiesību aktu noteikumus, kas pārdevējam, ražotājam vai citām personām, kas ir posms darījumu ķēdē, nosaka pienākumu nodrošināt rezerves daļu pieejamību vai par šādu pieejamību informēt patērētājus.

- (34) Liels skaits preču ir jāuzstāda, pirms patērētājs var tās lietderīgi izmantot. Turklāt tādu preču gadījumā, kurām ir digitāli elementi, digitālā satura vai digitālā pakalpojuma uzstādīšana parasti ir nepieciešama, lai patērētājs spētu šādas preces izmantot saskaņā ar tām paredzēto nolūku. Tādēļ jebkāda neatbilstība, ko rada nepareiza preču uzstādīšana, tostarp precēs ietvertā vai ar tām savstarpēji saistītā digitālā satura vai digitālā pakalpojuma nepareiza uzstādīšana, būtu uzskatāma par neatbilstību, ja uzstādīšanu ir veicis vai kontrolējis pārdevējs. Ja ir bijis paredzēts, ka preces uzstāda patērētājs, neatbilstība, ko rada nepareiza uzstādīšana, būtu uzskatāma par preču neatbilstību neatkarīgi no tā, vai uzstādīšanu ir veicis patērētājs vai trešā persona patērētāja atbildībā, ja šādas nepareizas uzstādīšanas iemesls ir trūkumi uzstādīšanas instrukcijās, piemēram, uzstādīšanas instrukciju nepilnīgums vai neskaidrība, kas vidusmēra patērētājam rada grūtības minētās instrukcijas izmantot.
- (35) Atbilstībai būtu jāaptver materiālie defekti, kā arī juridiskie trūkumi. Ierobežojumi, ko rada trešās personas tiesību, jo īpaši intelektuālā īpašuma tiesību, pārkāpums, varētu liegt vai ierobežot iespēju izmantot preces saskaņā ar līgumu. Dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka šādos gadījumos patērētājam ir tiesības uz šajā direktīvā izklāstītajiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem neatbilstības gadījumā, ja vien valsts tiesību akti neparedz, ka šādā gadījumā attiecīgais līgums vairs nav spēkā vai tiek izbeigts.
- (36) Lai nodrošinātu pietiekamu elastību noteikumos, piemēram, attiecībā uz lietu preču pārdošanu, būtu jāparedz iespēja pusēm atkāpties no šajā direktīvā paredzētajām objektīvajām prasībām attiecībā uz atbilstību. Šādi atkāpei vajadzētu būt iespējami tikai tad, ja patērētājs par to ir konkrēti informēts un ja patērētājs to pieņem atsevišķi no tā, ko paredz citi paziņojumi vai vienošanās, un ar aktīvu un nepārprotamu rīcību.
- (37) Lai palielinātu juridisko noteiktību gan patērētājiem, gan pārdevējiem, ir nepieciešams skaidri norādīt laiku, kad būtu novērtējama preču atbilstība. Attiecīgajam preču atbilstības novērtēšanas laikam vajadzētu būt laikam, kad preces tiek piegādātas. Tam būtu jāattiecas arī uz tādām precēm, kas ietver ar vienreizēju piegādi piegādātu digitālu saturu vai digitālu pakalpojumu vai ir savstarpēji saistītas ar to. Tomēr gadījumos, kad digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu, kas ietverts precēs vai ir savstarpēji saistīts ar tām, ir paredzēts piegādāt pastāvīgi kādā laikposmā, attiecīgajam laikam, kad nosaka šāda digitālā satura vai digitālā pakalpojuma elementa atbilstību, nevajadzētu būt vienam konkrētam brīdim laikā, bet gan laikposmam, kas sākas piegādes brīdī. Juridiskās noteiktības labad minētajam laikposmam vajadzētu būt vienādam ar laikposmu, kurā pārdevējs ir atbildīgs par neatbilstību.
- (38) Ar šo direktīvu nevajadzētu reglamentēt jēdziena "piegāde" nozīmi, to atstājot dalībvalstu ziņā, jo īpaši attiecībā uz jautājumu, kas pārdevējam ir jā dara, lai izpildītu savu pienākumu piegādāt preces. Turklāt atsaucēm uz piegādes brīdi šajā direktīvā nevajadzētu skart noteikumus par riska pāriešanu, kurus paredz Direktīva 2011/83/ES un kuri ir attiecīgi ieviesti dalībvalstu tiesību aktos.
- (39) Preces, kurām ir digitāli elementi, būtu uzskatāmas par piegādātām patērētājam tad, kad ir piegādāts preču fiziskais komponents un ir notikusi digitālā satura vai digitālā pakalpojuma vienreizējā piegāde vai sāka digitālā satura vai digitālā pakalpojuma pastāvīgā piegāde kādā laikposmā. Tas nozīmē, ka pārdevējam digitālais saturs vai digitālais pakalpojums arī būtu jā dara pieejams patērētājam tādā veidā, ka digitālais saturs vai digitālais pakalpojums vai jebkādi līdzekļi, kas ir piemēroti tā lejupielādēšanai vai piekļūšanai tam, ir sasnieguši patērētāja sfēru un pārdevējam nav nepieciešams veikt nekādas papildu darbības, lai patērētājs varētu izmantot digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu saskaņā ar līgumu, piemēram, norādot saiti vai nodrošinot lejupielādes iespēju. Tādēļ, ja fiziskais komponents ir piegādāts agrāk, attiecīgajam atbilstības noteikšanas brīdim vajadzētu būt laikam, kad tiek piegādāts digitālais saturs vai digitālais pakalpojums. Tā rezultātā var garantēt vienotu sākumpunktu atbildības

laikposmam attiecībā uz fizisko komponentu, no vienas puses, un uz digitālo elementu, no otras puses. Turklāt daudzos gadījumos patērētājs nav spējīgs pamanīt fiziskā komponenta defektu pirms digitālā satura vai digitālā pakalpojuma piegādes.

- (40) Ja preces ir jāuzstāda pārdevējam, patērētājs atsevišķos gadījumos var nebūt spējīgs izmantot preces vai pamanīt defektu pirms uzstādīšanas pabeigšanas. Tādēļ gadījumos, kad saskaņā ar pārdošanas līgumu preces ir jāuzstāda pārdevējam vai pārdevēja atbildībā, preces būtu uzskatāmas par piegādātām patērētājam tad, kad ir pabeigta to uzstādīšana.
- (41) Lai nodrošinātu juridisko noteiktību pārdevējiem un patērētāju vispārēju uzticēšanos pārrobežu pirkumiem, būtu jāparedz laikposms, kurā patērētājam ir tiesības uz tiesiskās aizsardzības līdzekļiem attiecībā uz jebkādu neatbilstību, kas pastāv attiecīgajā atbilstības noteikšanas laikā. Ņemot vērā to, ka, īstenojot Direktīvu 1999/44/EK, lielākā daļa dalībvalstu ir noteikušas divu gadu laikposmu un praksē tirgus dalībnieki minēto laikposmu uzskata par saprātīgu, minētais laikposms būtu jāsaģlabā. Tādam pašam laikposmam būtu jāattiecas uz precēm, kurām ir digitāli elementi. Tomēr gadījumos, kad līgums paredz pastāvīgu piegādi vairāk nekā divu gadu laikposmā, patērētājam vajadzētu būt tiesībām izmantot tiesiskās aizsardzības līdzekļus attiecībā uz jebkādu digitālā satura vai digitālā pakalpojuma neatbilstību, kas rodas vai kļūst redzama laikposmā, kurā saskaņā ar līgumu ir jāpiegādā digitālais saturs vai digitālais pakalpojums. Lai dalībvalstīm nodrošinātu elastību attiecībā uz patērētāju aizsardzības līmeņa paaugstināšanu savos valsts tiesību aktos, tām vajadzētu būt rīcības brīvībai paredzēt tādas pārdevēja atbildības laikposmus, kas ir ilgāki par šajā direktīvā noteiktajiem laikposmiem.
- (42) Lai nodrošinātu saskaņotību ar pastāvošajām valstu tiesību sistēmām, dalībvalstīm vajadzētu būt rīcības brīvībai paredzēt vai nu to, ka pārdevēji ir atbildīgi par neatbilstību, kas kļūst redzama konkrētā laikposmā, iespējams, to sasaistot ar noilguma termiņu, vai arī to, ka noilguma termiņš attiecas tikai uz patērētājam paredzētiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem. Pirmajā gadījumā dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka pārdevēja atbildības laikposms netiek apiets, izmantojot patērētājam paredzētu tiesiskās aizsardzības līdzekļu noilguma termiņu. Lai gan, ņemot vērā iepriekš minēto, ar šo direktīvu nevajadzētu saskaņot dalībvalstu noteikto noilguma termiņu sākumpunktu, tai būtu jānodrošina, ka šādi noilguma termiņi neierobežo patērētāju tiesības izmantot tiesiskās aizsardzības līdzekļus tādas neatbilstības gadījumā, kura kļūst redzama laikposmā, kurā pārdevējs ir atbildīgs par neatbilstību. Otrajā gadījumā dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai saglabāt vai ieviest noilguma termiņu tikai attiecībā uz patērētājam paredzētu tiesiskās aizsardzības līdzekļu izmantošanu, neieviešot konkrētu laikposmu, kurā neatbilstībai ir jākļūst redzamai, lai pārdevējs par to būtu atbildīgs. Lai nodrošinātu, ka patērētāji ir vienlīdz aizsargāti arī šādos gadījumos, dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka gadījumos, kad tiek piemērots tikai noilguma termiņš, patērētājiem joprojām ir iespējams izmantot tiesiskās aizsardzības līdzekļus jebkādas neatbilstības gadījumā, kura kļūst redzama vismaz laikposmā, kas šajā direktīvā paredzēts kā atbildības laikposms.
- (43) Lietotu preču gadījumā varētu būt pamatoti piemērot atšķirīgu režīmu attiecībā uz atsevišķiem aspektiem. Lai gan parasti divu vai vairāk gadu ilgs atbildības laikposms vai noilguma termiņš ir piemērots, lai saskaņotu pārdevēja un patērētāja intereses, lietotu preču gadījumā tā varētu nebūt. Tādēļ šādu preču gadījumā dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai ļaut pusēm vienoties par īsāku atbildības laikposmu vai noilguma termiņu. Paredzot, ka par šo jautājumu puses vienojas līgumā, tiek palielināta līgumiskā brīvība un tiek nodrošināts, ka patērētājs tiek informēts gan par preces kā lietotas preces būtību, gan par saīsināto atbildības laikposmu vai noilguma termiņu. Tomēr šādam līgumā noteiktam laikposmam nevajadzētu būt īsākam par vienu gadu.
- (44) Ar šo direktīvu nebūtu jāreglamentē nosacījumi, ar kādiem var apturēt vai pārtraukt atbildības laikposmu, kas paredzēts šajā direktīvā, vai noilguma termiņu. Tādēļ dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai paredzēt atbildības laikposma vai noilguma termiņa apturēšanu vai pārtraukšanu, piemēram, preces labošanas vai nomaiņas gadījumā vai ja starp pārdevēju un patērētāju notiek sarunas, lai panāktu mierizlīgumu.
- (45) Viena gada vai divu gadu – ja dalībvalstis izvēlas piemērot divu gadu laikposmu – laikā patērētājam tikai būtu jāpierāda, ka prece nav atbilstīga, bez nepieciešamības pierādīt arī to, ka neatbilstība faktiski pastāvēja attiecīgajā atbilstības noteikšanas brīdī. Lai atspēkotu patērētāja prasību, pārdevējam būtu jāpierāda, ka minētajā brīdī neatbilstība nepastāvēja. Turklāt dažos gadījumos pieņēmums, ka neatbilstība pastāvēja attiecīgajā atbilstības noteikšanas brīdī, var būt nesaderīgs ar preču vai neatbilstības veidu. Pirmais gadījums varētu attiekties uz precēm, kas sabojājas savu raksturīgo iezīmju dēļ, piemēram, ātrbojīgi produkti, tādi kā ziedi, vai precēm, kas ir paredzētas

vienreizējai lietošanai. Otrajā gadījumā tā varētu būt neatbilstība, kas var rasties tikai patērētāja rīcības dēļ vai tāda acimredzama ārēja iemesla dēļ, kurš atgadījies pēc tam, kad preces tikušas piegādātas patērētājam. Tādu preču gadījumā, kurām ir digitāli elementi, ja līgumā ir paredzēta digitālā satura vai digitālā pakalpojuma pastāvīga piegāde, patērētājam nevajadzētu pierādīt, ka digitālais saturs vai digitālais pakalpojums nebija atbilstīgs attiecīgajā atbilstības noteikšanas laikā. Lai atspēkotu patērētāja prasību, pārdevējam būtu jāpierāda, ka digitālais saturs vai digitālais pakalpojums minētajā laikā bija atbilstīgs.

- (46) Dalībvalstīm vajadzētu būt atļautam saglabāt vai ieviest noteikumus, kas paredz – lai patērētājs varētu izmantot savas tiesības, patērētājam par neatbilstību ir jāinformē pārdevējs laikposmā, kas nav īsāks par diviem mēnešiem, sākot no dienas, kad patērētājs šādu neatbilstību atklāja. Dalībvalstīm vajadzētu būt atļautam nodrošināt augstāku patērētāju aizsardzības līmeni, neieviešot šādu pienākumu.
- (47) Lai palielinātu juridisko noteiktību un likvidētu vienu no būtiskākajiem šķēršļiem, kas kavē iekšējā tirgus darbību, ar šo direktīvu būtu pilnībā jānosaka tiesiskās aizsardzības līdzekļi, kas patērētājiem pieejami preču neatbilstības gadījumā, un nosacījumi, ar kādiem šādus līdzekļus var izmantot. Neatbilstības gadījumā patērētājam jo īpaši vajadzētu būt tiesīgam uz preču atbilstības panākšanu, samērīgu cenas samazinājumu vai līguma izbeigšanu.
- (48) Lai panāktu preču atbilstību, patērētājiem vajadzētu būt paredzētai iespējai izvēlēties starp preces labošanu vai nomainīšanu. Patērētājiem nodrošinātajai iespējai pieprasīt labošanu vajadzētu veicināt ilgtermiņa patēriņu, un tā varētu sekmēt produktu lielāku ilgturību. Patērētāja izvēlei starp labošanu un nomainīšanu vajadzētu būt ierobežotai tikai gadījumos, kad izvēlētais variants ir juridiski vai faktiski neiespējams vai salīdzinājumā ar otro pieejamo variantu pārdevējam radītu nesamērīgas izmaksas. Piemēram, par nesamērīgu varētu uzskatīt prasību nomainīt preces nelielas skrambas dēļ, ja šāda nomainīšana radītu ievērojamas izmaksas un skrambu ir iespējams viegli novērst.
- (49) Pārdevējam vajadzētu būt atļautam atteikties panākt preču atbilstību, ja nav iespējama nedz labošana, nedz nomainīšana vai ja tās pārdevējam radītu nesamērīgas izmaksas. Tas pats būtu attiecināms arī uz gadījumiem, kad nav iespējama nedz labošana, nedz nomainīšana un alternatīvais tiesiskās aizsardzības līdzeklis pārdevējam radītu nesamērīgas izmaksas. Piemēram gadījumos, kad preces atrodas vietā, kas nav vieta, kur tās sākotnēji tika piegādātas, pārdevējam varētu rasties nesamērīgi pasta un transporta izdevumi.
- (50) Kad kļūst redzama preces neatbilstība, patērētājam par to būtu jāinformē pārdevējs, lai dotu tam iespēju panākt preces atbilstību. Pārdevējam tas būtu jāizdara saprātīgā laikposmā. Tātad patērētājam principā nevajadzētu būt tūlītējām tiesībām uz cenas samazinājumu vai līguma izbeigšanu, bet patērētājam būtu jādod pārdevējam saprātīgs laikposms neatbilstīgās preces salabošanai vai nomainīšanai. Ja minētajā termiņā pārdevējs precī nav salabojis vai nomainījis, patērētājam vajadzētu būt tiesīgam, ilgāk negaidot, pieprasīt un panākt cenas samazinājumu vai līguma izbeigšanu.
- (51) Ja labošana vai nomainīšana nav izrādījies pienācīgs tiesiskās aizsardzības līdzeklis, lai novērstu preces neatbilstību, patērētājam vajadzētu būt tiesīgam uz cenas samazinājumu vai līguma izbeigšanu. Tas jo īpaši attiecas uz gadījumu, kad pārdevējs nav pabeidzis labošanu vai nomainīšanu vai kad pēc apstākļiem ir skaidrs, ka pārdevējs nepabeigs labošanu vai nomainīšanu, vai kad pārdevējs ir attiecis panākt preču atbilstību, jo labošana un nomainīšana nav iespējama vai pārdevējam radītu nesamērīgas izmaksas.
- (52) Atsevišķās situācijās varētu būt pamatoti paredzēt patērētājam tiesības uz tūlītēju cenas samazinājumu vai līguma izbeigšanu. Gadījumos, kad pārdevējs ir rīkojies, lai panāktu preču atbilstību, bet pēc tam kļūst redzama neatbilstība, ņemot vērā visus lietas apstākļus, piemēram, preču veidu un vērtību un neatbilstības veidu un nozīmīgumu, būtu objektīvi jānosaka tas, vai patērētājam būtu jāpiekrīt turpmākiem pārdevēja centieniem panākt preču atbilstību. Jo īpaši dārgu vai sarežģītu preču gadījumā varētu būt pamatoti ļaut pārdevējam vēlreiz mēģināt novērst neatbilstību. Būtu jāņem vērā arī tas, vai no patērētāja var sagaidīt turpmāku uzticēšanos pārdevēja spējai panākt

preču atbilstību vai nē, piemēram, gadījumā, ja tā pati problēma parādās divreiz. Tāpat arī atsevišķās situācijās neatbilstība varētu būt tik būtiska, ka patērētājs nespēj saglabāt uzticēšanos pārdevēja spējai panākt preču atbilstību, kā, piemēram, gadījumos, kad neatbilstība nopietni ietekmē patērētāja spēju normāli izmantot preces un no patērētāja nevar sagaidīt uzticēšanos tam, ka pārdevēja veikta labošana vai nomaiņa šo problēmu novērsīs.

- (53) Lai saglabātu līdzsvaru starp līgumslēdzēju pušu tiesībām un pienākumiem, patērētājam vajadzētu būt tiesībām izbeigt līgumu tikai gadījumos, kad neatbilstība nav būtiska.
- (54) Dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai reglamentēt nosacījumus, ar kādiem debitora funkcijas var pildīt cita persona, piemēram, nosacījumus, ar kādiem pārdevēja pienākumu salabot precī var izpildīt patērētājs vai trešā persona uz pārdevēja rēķina.
- (55) Lai patērētājus pasargātu no ilgas kavēšanās riska, jebkāda labošana vai nomaiņa būtu sekmīgi jāpabeidz saprātīgā laikposmā. Saprātīgam laikposmam labošanas vai nomaiņas pabeigšanai būtu jāatbilst īsākajam iespējamajam laikposmam, kas nepieciešams, lai pabeigtu labošanu vai nomaiņu. Minētais laikposms būtu objektīvi jānosaka, ņemot vērā preču veidu un sarežģītību, neatbilstības veidu un būtiskuma pakāpi un labošanai vai nomaiņai nepieciešamos centienus. Īstenojot šo direktīvu, dalībvalstīm būtu jāspēj interpretēt labošanai vai nomaiņai nepieciešamā saprātīgā laikposma jēdzienu, paredzot noteiktus laikposmus, kurus kopumā var uzskatīt par labošanai vai nomaiņai pietiekamiem, jo īpaši attiecībā uz īpašām produktu kategorijām.
- (56) Šajā direktīvā nebūtu jāparedz noteikumi par to, kur ir jāpilda debitora pienākumi. Tādēļ ar šo direktīvu nevajadzētu noteikt nedz piegādes vietu, nedz to, kur būtu veicama labošana vai nomaiņa, un šādi jautājumi būtu jāatstāj dalībvalstu ziņā.
- (57) Gadījumos, kad pārdevējs panāk preces atbilstību ar nomaiņas palīdzību, patērētājam nevajadzētu būt pienākumam maksāt par preču parasto izmantošanu pirms to nomaiņas. Preču izmantošana būtu uzskatāma par parastu, ja tā atbilst preču veidam un nolūkam, kādam tās ir paredzētas.
- (58) Lai patērētājs varētu izmantot savas tiesības izbeigt līgumu, gadījumos, kad patērētājs iegādājas vairākas preces un neatbilstība ietekmē tikai dažas no saskaņā ar līgumu piegādātajām precēm, patērētājam vajadzētu būt tiesībām izbeigt līgumu arī attiecībā uz pārējām precēm, kas nopirkta kopā ar neatbilstīgajām precēm – pat ja minētās pārējās preces ir atbilstīgas –, ja nav iespējams pamatoti sagaidīt, ka patērētājs piekritīs paturēt tikai atbilstīgās preces.
- (59) Attiecībā uz gadījumiem, kad patērētājs izbeidz līgumu neatbilstības dēļ, ar šo direktīvu būtu jānosaka noteikumi par tikai svarīgākajām līguma izbeigšanas tiesību izmantošanas sekām un kārtību, jo īpaši pušu pienākums atdot to, ko tās ir saņēmušas. Līdz ar to pārdevējam būtu jāatmaksā cena, ko tas saņēmis no patērētāja, un patērētājam būtu jāatdod piegādātās preces.
- (60) Šai direktīvai nevajadzētu ietekmēt dalībvalstu rīcības brīvību reglamentēt līguma izbeigšanas sekas, kas nav paredzētas šajā direktīvā, piemēram, preču vērtības samazināšanās vai to iznīcināšanas vai zaudējuma sekas. Dalībvalstīm vajadzētu būt atļautam reglamentēt kārtību, kādā patērētājam atlīdzina cenu, piemēram, kārtību par līdzekļiem, kas jāizmanto šādi atlīdzināšanai, vai par iespējamām izmaksām un maksu, kas rodas atlīdzināšanas rezultātā. Dalībvalstīm, piemēram, vajadzētu būt arī rīcības brīvībai paredzēt noteiktus termiņus cenas atlīdzināšanai vai preču atdošanai.
- (61) Princips, kas paredz pārdevēja atbildību par zaudējumu atlīdzību, ir būtisks pārdošanas līgumu elements. Tādēļ patērētājiem vajadzētu būt tiesīgiem pieprasīt kompensāciju par jebkādiem zaudējumiem, kas radušies, pārdevējam pārkāpjot šīs direktīvas noteikumus, tostarp par zaudējumiem, kas radušies neatbilstības dēļ. Šādi kompensācijai pēc iespējas būtu jānodrošina patērētājam tāds stāvoklis, kādā tas būtu bijis, ja preces būtu bijušas atbilstīgas. Tā kā šādas tiesības uz zaudējumu atlīdzību jau ir nodrošinātas visās dalībvalstīs, šai direktīvai nevajadzētu skart valstu noteikumus par tādu zaudējumu atlīdzināšanu patērētājiem, kas radušies minēto noteikumu pārkāpšanas rezultātā. Būtu jāsauglabā arī dalībvalstu rīcības brīvība reglamentēt patērētāju tiesības uz kompensāciju situācijās, kad labošana vai nomaiņa ir radījusi būtiskas neērtības vai aizkavējusies.

- (62) Lai nodrošinātu pārredzamību, attiecībā uz komercgarantijām būtu jāparedz noteiktas pārredzamības prasības līdzās Direktīvā 2011/83/ES paredzētajām prasībām pirms līguma noslēgšanas sniegt informāciju par komercgarantiju pastāvēšanu un nosacījumiem. Turklāt, lai uzlabotu juridisko noteiktību un novērstu patērētāju maldināšanu, šajā direktīvā būtu jāparedz, ka gadījumos, kad komercgarantijas nosacījumi, kas ir iekļauti saistītajā reklamā, patērētājam ir labvēlīgāki nekā nosacījumi, kas iekļauti garantijas paziņojumā, noteicošajiem vajadzētu būt tiem nosacījumiem, kuri ir labvēlīgāki. Visbeidzot, šai direktīvai būtu jāparedz noteikumi par garantijas paziņojuma saturu un veidu, kādā tas darāms pieejams patērētājiem. Piemēram, garantijas paziņojumam būtu jāietver komercgarantijas nosacījumi un jānosaka, ka komercgarantija neietekmē juridisko atbilstības garantiju, un jāpasāk, ka komercgarantijas nosacījumi ir saistības papildus juridiskai atbilstības garantijai. Dalībvalstīm vajadzētu būt rīcības brīvībai paredzēt noteikumus par citiem komercgarantiju aspektiem, kas nav iekļauti šajā direktīvā, piemēram, par iespēju piesaistīt komercgarantijai debitorus, kuri nav garantētājs, ar noteikumu, ka šādi noteikumi patērētājiem neliedz aizsardzību, ko viņiem sniedz pilnībā saskaņotie šīs direktīvas noteikumi par komercgarantijām. Dalībvalstīm vajadzētu saglabāt rīcības brīvību pieprasīt, ka komercgarantijas būtu sniedzamas bez maksas, tomēr tām būtu jānodrošina, ka jebkādas pārdevēja vai ražotāja saistības, kas ietilpst šajā direktīvā noteiktajā komercgarantiju definīcijā, atbilst saskaņotajiem šīs direktīvas noteikumiem.
- (63) Ņemot vērā to, ka pārdevējs patērētāja priekšā ir atbildīgs par jebkādu preču neatbilstību, ko izraisījis pārdevēja vai trešās personas darbība vai bezdarbība, pārdevējam vajadzētu būt iespējai izmantot tiesiskās aizsardzības līdzekļus pret atbildīgo personu darījumu ķēdes iepriekšējos posmos. Šādos līdzekļos būtu jāietver tādi tiesiskās aizsardzības līdzekļi, kas attiecas uz neatbilstību, kura radusies tādas neatjaunināšanas, tostarp drošības jomā, rezultātā, kas būtu bijusi nepieciešama, lai saglabātu preces, kurai ir digitāli elementi, atbilstību. Tomēr šai direktīvai nevajadzētu skart principu, kas paredz rīcības brīvību slēgt līgumu starp pārdevēju un citām personām darījuma ķēdē. Dalībvalstīm būtu jāparedz detalizēti noteikumi par šo tiesiskās aizsardzības līdzekļu izmantošanu, jo īpaši – pret ko un kādā veidā šādi tiesiskās aizsardzības līdzekļi ir vērojami un vai šiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem ir imperatīvs raksturs. Šai direktīvai nebūtu jāreglamentē jautājums par to, vai arī patērētājs var celt prasību tieši pret personu iepriekšējos darījumu ķēdes posmos, izņemot gadījumus, kad ražotājs par precēm patērētājam piedāvā komercgarantiju.
- (64) Personām un organizācijām, attiecībā uz kurām saskaņā ar valstu tiesību aktiem tiek uzskatīts, ka tām ir leģitīmas intereses aizsargāt patērētāju līgumiskās tiesības, vajadzētu būt nodrošinātām tiesībām sākt tiesvedību vai nu tiesā, vai administratīvā iestādē, kas ir kompetenta izskatīt sūdzības vai sākt atbilstošu tiesvedību.
- (65) Nekam šajā direktīvā nevajadzētu skart starptautisko privāttiesību normu, jo īpaši Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 593/2008 un Regulas (ES) Nr. 1215/2012 ⁽⁷⁾ piemērošanu.
- (66) Direktīva 1999/44/EK būtu jāatceļ. Atcelšanas datums būtu jāsaskaņo ar šīs direktīvas transponēšanas datumu. Lai nodrošinātu to, ka sākot no transponēšanas dienas noslēgtiem līgumiem tiek vienādi piemēroti normatīvie un administratīvie akti, kas nepieciešami, lai dalībvalstis varētu izpildīt šīs direktīvas prasības, šī direktīva nebūtu jāpiemēro līgumiem, kuri noslēgti pirms tās transponēšanas dienas.
- (67) Lai atvieglotu pārrobežu sadarbību šīs direktīvas īstenošanas nodrošināšanā, būtu jāgroza Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/2394 ⁽⁸⁾ pielikums, iekļaujot tajā atsauci uz šo direktīvu.
- (68) Lai nodrošinātu šajā direktīvā noteikto patērētāju kolektīvo interešu aizsardzību, būtu jāgroza Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2009/22/EK ⁽⁹⁾ I pielikums, iekļaujot tajā atsauci uz šo direktīvu.
- (69) Saskaņā ar dalībvalstu un Komisijas 2011. gada 28. septembra kopīgo politisko deklarāciju par skaidrojošiem dokumentiem ⁽¹⁰⁾ dalībvalstis ir apņēmušās, paziņojot savus transponēšanas pasākumus, pamatotos gadījumos pievienot vienu vai vairākus dokumentus, kuros paskaidrota saikne starp direktīvas sastāvdaļām un atbilstīgajām daļām valsts transponēšanas instrumentos. Attiecībā uz šo direktīvu likumdevējs uzskata, ka šādu dokumentu nosūtīšana ir pamatota.

⁽⁷⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās (OV L 351, 20.12.2012., 1. lpp.).

⁽⁸⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2017/2394 (2017. gada 12. decembris) par sadarbību starp valstu iestādēm, kas atbild par tiesību aktu izpildi patērētāju tiesību aizsardzības jomā, un ar ko atceļ Regulu (EK) Nr. 2006/2004 (OV L 345, 27.12.2017., 1. lpp.).

⁽⁹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/22/EK (2009. gada 23. aprīlis) par aizliegumiem saistībā ar patērētāju interešu aizsardzību (OV L 110, 1.5.2009., 30. lpp.).

⁽¹⁰⁾ OV C 369, 17.12.2011., 14. lpp.

- (70) Ņemot vērā to, ka šīs direktīvas mērķi, proti, veicināt iekšējā tirgus darbību, konsekventi risinot jautājumus par tādiem šķēršļiem preču pārrobežu pārdošanai Savienībā, kuri saistīti ar līgumtiesībām, nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, jo katra dalībvalsts atsevišķi nav spējīga atrisināt pastāvošo tiesiskā regulējuma sadrumstalotības problēmu, nodrošinot savu tiesību aktu saskaņotību ar citu dalībvalstu tiesību aktiem, bet, ar pilnīgas saskaņošanas palīdzību novēršot svarīgākos ar līgumtiesībām saistītos šķēršļus, to var labāk sasniegt Savienības līmenī, Savienība var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienību 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā direktīvā paredz vienīgi tos pasākumus, kas ir vajadzīgi minēto mērķu sasniegšanai.
- (71) Komisijai būtu jāpārskata šīs direktīvas piemērošana piecus gadus pēc tās stāšanās spēkā, tostarp jo īpaši noteikumi par tiesiskās aizsardzības līdzekļiem, pierādīšanas pienākumu – arī attiecībā uz lietotām precēm, kā arī publiskās izsolēs pārdotām precēm – un ražotāja sniegto ilgzināšanas komercgarantiju. Komisijai būtu jāizvērtē arī tas, vai šīs direktīvas un Direktīvas (ES) 2019/770 piemērošana nodrošina konsekventu un saskaņotu tiesisko regulējumu digitāla satura vai digitālu pakalpojumu un preču, kurām ir digitāli elementi, piegādei.
- (72) Šajā direktīvā ir ievērotas pamattiesības, brīvības un principi, kas atzīti jo īpaši ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartu, tostarp tie, kuri noteikti tās 16., 38. un 47. pantā,

IR PIENĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

1. pants

Priekšmets un mērķis

Šīs direktīvas mērķis ir veicināt iekšējā tirgus pienācīgu darbību un vienlaikus nodrošināt augstu patērētāju aizsardzības līmeni, paredzot kopīgus noteikumus par noteiktām prasībām attiecībā uz pārdošanas līgumiem, kas noslēgti starp pārdevējiem un patērētājiem, jo īpaši noteikumus par preču atbilstību līgumam, tiesiskās aizsardzības līdzekļiem šādas neatbilstības gadījumā, minēto tiesiskās aizsardzības līdzekļu izmantošanas kārtību un komercgarantijām.

2. pants

Definīcijas

Šajā direktīvā izmanto šādas definīcijas:

- 1) “pārdošanas līgums” ir jebkāds līgums, saskaņā ar kuru pārdevējs nodod vai apņemas nodot preču īpašumtiesības patērētājam un patērētājs samaksā vai apņemas samaksāt šo preču cenu;
- 2) “patērētājs” ir jebkura fiziska persona, kas saistībā ar līgumiem, uz kuriem attiecas šī direktīva, darbojas nolūkā, kas nav saistīts ar minētās personas komercdarbību, uzņēmējdarbību, amatniecisko darbību vai profesiju;
- 3) “pārdevējs” ir jebkura fiziska vai jebkura privāta vai publiska juridiska persona, kura saistībā ar līgumiem, uz kuriem attiecas šī direktīva, darbojas – tostarp ar jebkuras citas personas, kas darbojas minētās fiziskās vai juridiskās personas vārdā vai uzdevumā, starpniecību – nolūkā, kas ir saistīts ar minētās personas komercdarbību, uzņēmējdarbību, amatniecisko darbību vai profesiju;
- 4) “ražotājs” ir preču izgatavotājs, preču importētājs Savienībā vai jebkura persona, kas uzrāda sevi kā ražotāju, uz precēm norādot savu nosaukumu, preču zīmi vai citu atšķirības zīmi;
- 5) “preces” ir:
 - a) jebkādi materiāli kustami priekšmeti; ūdens, gāze un elektroenerģija ir uzskatāmi par precēm šīs direktīvas piemērošanas nolūkā gadījumos, kad tie tiek laisti pārdošanā ierobežotā apmērā vai noteiktā daudzumā;
 - b) jebkādi materiāli kustami priekšmeti, kas ietver digitālu saturu vai digitālu pakalpojumu vai ir savstarpēji saistīti ar to tādā veidā, ka minētā digitāla satura vai digitāla pakalpojuma neesamība neļautu precēm pildīt savas funkcijas (“preces, kurām ir digitāli elementi”);
- 6) “digitāls saturs” ir dati, kas ir radīti un piegādāti digitālā veidā;

- 7) "digitāls pakalpojums" ir:
- a) pakalpojums, kas patērētājam dod iespēju sagatavot, apstrādāt vai uzglabāt datus vai piekļūt tiem digitālā veidā; vai
 - b) pakalpojums, kas ļauj kopīgot datus vai jebkādā citā veidā mijiedarboties ar tiem digitālā veidā, ko augšupielādējis vai radījis patērētājs vai citi minētā pakalpojuma lietotāji;
- 8) "saderība" ir preču spēja funkcionēt ar aparatūru vai programmatūru, ar kuru parasti izmanto tāda paša veida preces, bez nepieciešamības šīs preces, aparatūru vai programmatūru pārveidot;
- 9) "funkcionalitāte" ir preču spēja pildīt savas funkcijas, ņemot vērā nolūku, kādam tās paredzētas;
- 10) "sadarbspēja" ir preču spēja darboties ar aparatūru vai programmatūru, kas atšķiras no tās, ar kuru parasti izmanto tāda paša veida preces;
- 11) "pastāvīgs informācijas nesējs" ir jebkurš instruments, kas patērētājam vai pārdevējam dod iespēju uzglabāt šai personai personīgi adresētu informāciju tādā veidā, ka tā ir pieejama turpmākai atsaucēi informācijas saturam atbilstīgā laikposmā, un kas ļauj neizmainītā veidā pavairot uzglabāto informāciju;
- 12) "komercgarantija" ir – papildus pārdevēja juridiskajam pienākumam sniegt atbilstības garantiju – jebkādas pārdevēja vai ražotāja ("garantētājs") saistības pret patērētāju atlīdzināt samaksāto cenu, nomainīt vai salabot preces vai veikt ar to funkciju uzturēšanu saistītas darbības jebkādā veidā, ja šīs preces neatbilst specifikācijām vai jebkādām citām ar atbilstību nesaistītām prasībām, kas izklāstītas garantijas paziņojumā vai attiecīgajā reklāmā, kura pieejama pārdošanas līguma noslēgšanas brīdī vai pirms līguma noslēgšanas;
- 13) "ilgizturība" ir preču spēja saglabāt savas vajadzīgās funkcijas un sniegumu normālas lietošanas gaitā;
- 14) "bez maksas" nozīmē bez tādu nepieciešamo izmaksu segšanas, kuras rodas saistībā ar preču atbilstības panākšanu, jo īpaši bez pasta, transporta, darbaspēka vai materiālu izmaksu segšanas;
- 15) "publiska izsole" ir pārdošanas metode, kad pārdevējs piedāvā preces vai pakalpojumus patērētājiem – kas personīgi ierodas izsolē vai kam tiek dota iespēja personīgi ierasties izsolē –, izmantojot pārredzamu un konkurējošu cenas solīšanas procedūru, kuru vada izsoles rīkotājs un kurā veiksmīgajam solītājam ir saistības iegādāties attiecīgās preces vai pakalpojumus.

3. pants

Darbības joma

1. Šo direktīvu piemēro pārdošanas līgumiem starp patērētāju un pārdevēju.
2. Līgumus starp patērētāju un pārdevēju par vēl ražojamu vai izgatavojamu preču piegādi arī uzskata par pārdošanas līgumiem šīs direktīvas piemērošanas nolūkā.
3. Šo direktīvu nepiemēro līgumiem par digitālā satura piegādi vai digitālo pakalpojumu sniegšanu. Tomēr šo direktīvu piemēro digitālam saturam vai digitāliem pakalpojumiem, kas ir ietverti precēs vai kas ir savstarpēji saistīti ar tām 2. panta 5. punkta b) apakšpunkta nozīmē un kas tiek nodrošināti kopā ar precēm saskaņā ar pārdošanas līgumu neatkarīgi no tā, vai šādu digitālu saturu vai digitālu pakalpojumu piegādā pārdevējs vai trešā persona. Ja pastāv šaubas, vai precē ietvertā vai ar to savstarpēji saistītā digitālā satura vai precē ietvertā vai ar to savstarpēji saistītā digitālā pakalpojuma piegāde ir daļa no pārdošanas līguma, uzskata, ka pārdošanas līgums attiecas uz šo digitālo saturu vai digitālo pakalpojumu.
4. Šo direktīvu nepiemēro:
 - a) nekādiem materiāliem nesējiem, kurus izmanto tikai kā digitālā satura nesējus; vai
 - b) nekādām precēm, kuras tiesībaizsardzības iestāde pārdod, izpildot tiesas lēmumu; vai citādā veidā.

5. Dalībvalstis no šīs direktīvas darbības jomas var izslēgt līgumus, kas attiecas uz šādu objektu pārdošanu:

- a) lietotas preces, ko pārdod publiskās izsolēs; un
- b) dzīvi dzīvnieki.

Punkta a) apakšpunktā minētajos gadījumos patērētājiem tiek nodrošināta viegli pieejama skaidra un visaptveroša informācija par to, ka nav piemērojamas no šīs direktīvas izrietošās tiesības.

6. Šī direktīva neietekmē dalībvalstu rīcības brīvību reglamentēt vispārīgo līgumtiesību aspektus, piemēram, noteikumus par līgumu izstrādi, spēkā esamību, spēkā neesamību vai sekām, tostarp par līguma izbeigšanas sekām, ciktāl tos nereglamentē šī direktīva, vai tiesībām uz zaudējumu atlīdzību.

7. Šī direktīva neietekmē dalībvalstu rīcības brīvību ļaut patērētājiem izvēlēties konkrētu tiesiskās aizsardzības līdzekli, ja preču neatbilstība parādās kādā laikposmā – ne ilgākā par 30 dienām – pēc to piegādes. Turklāt šī direktīva neietekmē valstu noteikumus, kas neattiecas konkrēti uz patērētāju līgumiem, kuri paredz konkrētus tiesiskās aizsardzības līdzekļus attiecībā uz konkrētiem defektu veidiem, kas nebija redzami pārdošanas līguma noslēgšanas brīdī.

4. pants

Saskaņošanas pakāpe

Dalībvalstis savos tiesību aktos nesaglabā vai neievieš noteikumus, kas atšķiras no šajā direktīvā paredzētajiem noteikumiem, tostarp stingrākus vai mazāk stingrus noteikumus, lai nodrošinātu atšķirīgu patērētāju aizsardzības līmeni, ja vien šajā direktīvā nav noteikts citādi.

5. pants

Preču atbilstība

Pārdevējs piegādā patērētājam preces, kas atbilst attiecīgi 6., 7. un 8. panta prasībām, neskarot 9. pantu.

6. pants

Subjektīvās prasības attiecībā uz atbilstību

Lai atbilstu pārdošanas līgumam, preces attiecīgā gadījumā jo īpaši:

- a) atbilst pārdošanas līgumā noteiktajam aprakstam, veidam, daudzumam un kvalitātei, un tām piemīt līgumā noteiktā funkcionalitāte, saderība, sadarbība un citas iezīmes;
- b) ir derīgas jebkuram konkrētam nolūkam, kuram patērētājs tās pieprasa, kuru patērētājs ir darījis zināmu pārdevējam, vēlākais, pārdošanas līguma noslēgšanas brīdī un attiecībā uz kuru pārdevējs ir sniedzis piekrišanu;
- c) tiek piegādātas ar visiem piederumiem un instrukcijām, tostarp uzstādīšanas instrukciju, kā pārdošanas noteikts līgumā; un
- d) tiek piegādātas kopā ar atjauninājumiem, kā noteikts pārdošanas līgumā.

7. pants

Objektīvās prasības attiecībā uz atbilstību

1. Papildus tam, ka preces atbilst jebkādam subjektīvām prasībām attiecībā uz atbilstību:

- a) tās ir derīgas nolūkam, kādam parasti tiktu izmantotas tāda paša veida preces, attiecīgā gadījumā ņemot vērā jebkādas spēkā esošas Savienības un valsts tiesību aktus, tehniskos standartus vai, ja šādu tehnisku standartu nav, piemērojamus nozarei specifiskus rīcības kodeksus;
- b) attiecīgā gadījumā tām ir tāda parauga vai modeļa kvalitāte – un tās atbilst šāda parauga vai modeļa aprakstam –, kuru pārdevējs ir darījis pieejamu patērētājam pirms līguma noslēgšanas;

- c) attiecīgā gadījumā tās tiek piegādātas kopā ar tādiem piederumiem, tostarp iepakojumu, uzstādīšanas instrukcijām vai citām instrukcijām, kādus pircējs var pamatoti sagaidīt saņemt; un
- d) tās ir tādā kvantitatē un tām piemīt tādas īpašības un citas iezīmes, tostarp attiecībā uz ilgzturību, funkcionalitāti, saderību un drošumu, kādas parasti ir raksturīgas tāda paša veida precēm un kādas pircējs var pamatoti sagaidīt, ņemot vērā preču veidu un jebkādu publisku paziņojumu, ko sniedzis pārdevējs vai citas personas, tostarp ražotājs, iepriekšējos darījumu ķēdes posmos vai kas sniegts pārdevēja vai šādu personu vārdā, jo īpaši preču reklāmā vai marķējumā.
2. Šā panta 1. punkta d) apakšpunktā minētie publiskie paziņojumi pārdevējam nav saistoši, ja tas pierāda, ka:
- a) pārdevējs nebija un pamatoti nevarēja būt informēts par šādu publisko paziņojumu;
- b) līdz līguma noslēgšanas brīdim publiskais paziņojums tika koriģēts tādā pašā veidā, kādā tas tika izdarīts, vai ar to salīdzināmā veidā; vai
- c) publiskais paziņojums nevarēja būt ietekmējis lēmumu iegādāties preces.
3. Tādu preču gadījumā, kurām ir digitāli elementi, pārdevējs nodrošina, ka patērētājs tiek informēts par tādiem atjauninājumiem, tostarp drošības atjauninājumiem, kas ir nepieciešami, lai saglabātu minēto preču atbilstību, un ka patērētājam šādi atjauninājumi tiek piegādāti, laikposmā:
- a) ko patērētājs var pamatoti sagaidīt, ņemot vērā preču un digitālo elementu veidu un nolūku, kādam tie paredzēti, un ņemot vērā līguma apstākļus un būtību, ja pārdošanas līgumā ir paredzēta digitālā satura vai digitālā pakalpojuma vienreizēja piegāde; vai
- b) kas norādīts attiecīgi 10. panta 2. vai 5. punktā, ja pārdošanas līgumā paredzēta digitālā satura vai digitālā pakalpojuma pastāvīga piegāde kādā laikposmā.
4. Ja patērētājs savlaicīgi neuzstāda saskaņā ar 3. punktu piegādātos atjauninājumus, pārdevējs nav atbildīgs par neatbilstību, ko rada tikai attiecīgā atjauninājuma trūkums, ar noteikumu, ka:
- a) pārdevējs bija informējis patērētāju par atjauninājuma pieejamību un par tā neuzstādīšanas sekām; un
- b) iemesls tam, ka patērētājs atjauninājumu neuzstādīja vai uzstādīja nepareizi, nebija trūkumi patērētājam nodrošinātajās uzstādīšanas instrukcijās.
5. Neatbilstība 1. vai 3. punkta nozīmē nepastāv, ja pārdošanas līguma noslēgšanas brīdī patērētājs tika konkrēti informēts, ka attiecībā uz kādu konkrētu preču īpašību pastāv novirze no 1. vai 3. punktā noteiktajām objektīvajām prasībām attiecībā uz atbilstību un patērētājs pārdošanas līguma noslēgšanas brīdī skaidri un atsevišķi minēto novirzi pieņēma.

8. pants

Nepareiza preču uzstādīšana

Jebkādu no preču nepareizās uzstādīšanas izrietošu neatbilstību uzskata par preču neatbilstību, ja:

- a) uzstādīšana ir daļa no pārdošanas līguma un to veica vai par tās veikšanu uzņēmās atbildību pārdevējs; vai
- b) bija paredzēts, ka preces uzstādīs patērētājs, patērētājs to veica un nepareizās uzstādīšanas iemesls bija trūkumi uzstādīšanas instrukcijās, kuras nodrošināja pārdevējs vai – preču, kurām ir digitāli elementi, gadījumā – digitālā satura vai digitālā pakalpojuma pārdevējs vai piegādātājs.

9. pants

Trešās personas tiesības

Gadījumos, kad no jebkādu trešās personas tiesību, jo īpaši uz intelektuālo īpašumu balstītu tiesību, pārkāpuma izrietošs ierobežojums liedz vai ierobežo preču izmantošanu saskaņā ar 6. un 7. pantu, dalībvalstis nodrošina, ka patērētājam ir tiesības izmantot 13. pantā paredzētos tiesiskās aizsardzības līdzekļus attiecībā uz neatbilstību, ja vien valsts tiesību akti šādos gadījumos neparedz pārdošanas līguma spēkā neesamību vai izbeigšanu.

10. pants

Pārdevēja atbildība

1. Pārdevējs ir atbildīgs patērētājam par jebkādu neatbilstību, kas pastāv brīdī, kad preces tiek piegādātas, un kas kļūst redzama divu gadu laikā no šā brīža. Neskarot 7. panta 3. punktu, šo punktu piemēro arī precēm, kurām ir digitāli elementi.
2. Ja tādu preču gadījumā, kurām ir digitāli elementi, pārdošanas līgumā ir paredzēta digitālā satura vai digitālā pakalpojuma pastāvīga piegāde kādā laikposmā, pārdevējs ir atbildīgs arī par jebkādu digitālā satura vai digitālā pakalpojuma neatbilstību, kas rodas vai kļūst redzama divu gadu laikposmā, sākot no preču, kurām ir digitāli elementi, piegādes brīža. Ja līgumā ir paredzēta pastāvīga piegāde vairāk nekā divu gadu laikposmā, pārdevējs ir atbildīgs par jebkādu digitālā satura vai digitālā pakalpojuma neatbilstību, kas rodas vai kļūst redzama laikposmā, kurā saskaņā ar pārdošanas līgumu ir piegādājams digitālais saturs vai digitālais pakalpojums.
3. Dalībvalstis var saglabāt vai ieviest termiņus, kas garāki nekā 1. un 2. punktā minētie.
4. Ja saskaņā ar valsts tiesību aktiem arī 13. pantā paredzētajiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem piemēro noilguma termiņu, dalībvalstis nodrošina, ka šis noilguma termiņš ļauj patērētājam izmantot 13. pantā noteiktos tiesiskās aizsardzības līdzekļus jebkādas tādas neatbilstības gadījumā, par kuru pārdevējs ir atbildīgs saskaņā ar šā panta 1. un 2. punktu un kura kļūst redzama minētajos punktos norādītajā laikposmā.
5. Neskarot šā panta 1. un 2. punktu, dalībvalstis var saglabāt vai ieviest noilguma termiņu tikai attiecībā uz 13. pantā paredzētajiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem. Dalībvalstis nodrošina, ka šāds noilguma termiņš ļauj patērētājam izmantot 13. pantā noteiktos tiesiskās aizsardzības līdzekļus jebkādas tādas neatbilstības gadījumā, par kuru pārdevējs ir atbildīgs saskaņā ar šā panta 1. un 2. punktu un kura kļūst redzama minētajos punktos norādītajā laikposmā.
6. Dalībvalstis var paredzēt, ka lietotu preču gadījumā pārdevējs un patērētājs var vienoties par līguma noteikumiem vai vienošanos, kas paredz atbildības laikposmu vai noilguma termiņu, kuri ir īsāki par 1., 2. un 5. punktā minētajiem, ar noteikumu, ka šādi īsāki laikposmi nav īsāki par vienu gadu.

11. pants

Pierādīšanas pienākums

1. Jebkādu neatbilstību, kas kļūst redzama gada laikā kopš preču piegādes brīža, uzskata par tādu, kas pastāvēja brīdī, kad preces tika piegādātas, ja vien nav pierādīts pretējais vai ja vien šis pieņēmums nav savienojams ar preču veidu vai neatbilstības būtību. Šo punktu piemēro arī precēm, kurām ir digitāli elementi.
2. Panta 1. punktā noteiktā viena gada laikposma vietā dalībvalstis var saglabāt vai ieviest divu gadu laikposmu, sākot no preču piegādes brīža.
3. Ja tādu preču gadījumā, kurām ir digitāli elementi, pārdošanas līgumā ir paredzēta digitālā satura vai digitālā pakalpojuma pastāvīga piegāde kādā laikposmā, attiecībā uz neatbilstību, kas kļūst redzama 10. pantā minētajā laikposmā, pienākums pierādīt to, vai digitālais saturs vai digitālais pakalpojums bija atbilstīgs laikposmā, kas minēts 10. panta 2. punktā, gulstas uz pārdevēju.

12. pants

Paziņošanas pienākums

Dalībvalstis var saglabāt vai ieviest noteikumus, kas paredz, ka patērētāja tiesību izmantošanas nolūkā patērētājam par neatbilstību ir jāinformē pārdevējs vismaz 2 mēnešu laikā no dienas, kad patērētājs šādu neatbilstību ir konstatējis.

13. pants

Tiesiskās aizsardzības līdzekļi neatbilstības gadījumā

1. Neatbilstības gadījumā patērētājs ir tiesīgs pieprasīt preču atbilstības panākšanu, proporcionālu cenas samazinājumu vai līguma izbeigšanu saskaņā ar šajā pantā izklāstītajiem nosacījumiem.
2. Lai panāktu preču atbilstību, patērētājs var izvēlēties labošanu vai nomaiņu, ja vien izvēlētais tiesiskās aizsardzības līdzeklis nav neiespējams vai salīdzinājumā ar otru tiesiskās aizsardzības līdzekli nerada pārdevējam nesamērīgas izmaksas, ņemot vērā visus apstākļus, tostarp:
 - a) vērtību, kāda būtu precēm, ja nebūtu neatbilstības;
 - b) neatbilstības būtiskumu; un
 - c) to, vai alternatīvo tiesiskās aizsardzības līdzekli ir iespējams nodrošināt, neradot patērētājam ievērojamas neērtības.
3. Pārdevējs var atteikties panākt preču atbilstību, ja labošana un nomaiņa ir neiespējama vai radītu viņam izmaksas, kas ir nesamērīgas, ņemot vērā visus apstākļus, tajā skaitā tos, kas minēti 2. punkta a) un b) apakšpunktā.
4. Patērētājam ir tiesības vai nu saņemt proporcionālu cenas samazinājumu saskaņā ar 15. pantu, vai arī izbeigt pārdošanas līgumu saskaņā ar 16. pantu jebkurā no šādiem gadījumiem:
 - a) pārdevējs nav veicis labošanu vai nomaiņu vai attiecīgā gadījumā nav veicis labošanu vai nomaiņu saskaņā ar 14. panta 2. un 3. punktu vai attiecies panākt preču atbilstību saskaņā ar šā panta 3. punktu;
 - b) neraugoties uz pārdevēja centieniem panākt preču atbilstību, neatbilstība joprojām ir redzama;
 - c) neatbilstība ir tik būtiska, ka tā attaisno tūlītēju cenas samazinājumu vai pārdošanas līguma izbeigšanu; vai
 - d) pārdevējs ir paziņojis – vai, ņemot vērā attiecīgos apstākļus, ir skaidri redzams –, ka tas nepanāks preču atbilstību saprātīgā termiņā vai bez būtisku neērtību radīšanas patērētājam.
5. Patērētājam nav tiesību izbeigt līgumu, ja neatbilstība ir nebūtiska. Pienākums pierādīt, vai neatbilstība ir nebūtiska, gulstas uz pārdevēju.
6. Patērētājam ir tiesības aizturēt jebkādas vēl nesamaksātās cenas daļas vai tās daļas maksājumu līdz brīdim, kad pārdevējs ir izpildījis savus pienākumus saskaņā ar šo direktīvu. Dalībvalstis var paredzēt nosacījumus un kārtību attiecībā uz to, kā patērētājs izmanto savas tiesības aizturēt maksājumu.
7. Dalībvalstis var reglamentēt to, vai un cik lielā mērā patērētāja ieguldījums neatbilstībā ietekmē patērētāja tiesības uz tiesiskās aizsardzības līdzekļiem.

14. pants

Preču labošana vai nomaiņa

1. Labošanu vai nomaiņu veic:
 - a) bez maksas;
 - b) saprātīgā laikposmā, sākot no brīža, kad patērētājs ir informējis pārdevēju par neatbilstību; un
 - c) neradot ievērojamas neērtības patērētājam, ņemot vērā preču veidu un nolūku, kādam patērētājs preces ir pieprasījis.

2. Ja neatbilstība ir jānovērš ar preču labošanas vai nomaiņas palīdzību, patērētājs preces dara pieejamas pārdevējam. Pārdevējs preces saņem atpakaļ uz pārdevēja rēķina.
3. Ja labošanas nolūkā ir nepieciešama tādu preču aizvešana, kuras tika uzstādītas atbilstoši preču veidam un nolūkam, kādam tās paredzētas, pirms kļuva redzama neatbilstība, vai ja ir nepieciešama šādu preču nomaiņa, pienākums preces salabot vai nomainīt ietver arī neatbilstīgo preču aizvešanu un maiņas preču vai salaboto preču uzstādīšanu vai minētās aizvešanas un uzstādīšanas izmaksu segšanu.
4. Patērētājam nav jāmaksā par nomainīto preču normālu lietošanu laikposmā pirms to nomaiņas.

15. pants

Cenas samazinājums

Cenas samazinājums ir proporcionāls patērētāja saņemto preču vērtības samazinājumam salīdzinājumā ar vērtību, kāda precēm būtu tad, ja tās būtu atbilstīgas.

16. pants

Pārdošanas līguma izbeigšana

1. Patērētājs izmanto tiesības izbeigt pārdošanas līgumu, izmantojot paziņojumu pārdevējam, kurā pausts lēmums izbeigt pārdošanas līgumu.
2. Gadījumos, kad neatbilstība attiecas tikai uz dažām no precēm, kas piegādātas saskaņā ar pārdošanas līgumu, un ir pamats pārdošanas līguma izbeigšanai saskaņā ar 13. pantu, patērētājs var izbeigt pārdošanas līgumu tikai attiecībā uz šīm precēm un attiecībā uz jebkurām citām precēm, kuras tas ir iegādājies kopā ar neatbilstīgajām precēm, ja nav iespējams pamatoti sagaidīt, ka patērētājs piekritīs paturēt tikai atbilstīgās preces.
3. Ja patērētājs izbeidz pārdošanas līgumu kopumā vai saskaņā ar 2. punktu tikai attiecībā uz dažām saskaņā ar pārdošanas līgumu piegādātām precēm:
 - a) patērētājs uz pārdevēja rēķina atdod pārdevējam preces; un
 - b) pārdevējs atlīdzina patērētājam par precēm saņemto cenu tad, kad tiek saņemtas preces vai kad patērētājs sniedz pierādījumu tam, ka preces ir nosūtītas atpakaļ.

Šā punkta piemērošanas nolūkā dalībvalstis var noteikt kārtību, kāda atdodamas piegādātās preces un atlīdzināma samaksātā cena.

17. pants

Komerccgarantijas

1. Jebkura komerccgarantija garantētājam ir saistoša saskaņā ar nosacījumiem, kas noteikti komerccgarantijas paziņojumā un saistītā reklāmā, kas ir pieejami līguma slēgšanas laikā vai pirms līguma slēgšanas. Saskaņā ar šajā pantā izklāstītajiem nosacījumiem un neskarot nekādus citus piemērojamus Savienības vai valstu tiesību aktu noteikumus, gadījumos, kad ražotājs patērētājam piedāvā ilgzināšanas komerccgarantiju attiecībā uz noteiktām precēm uz noteiktu laikposmu, ražotājs visā ilgzināšanas komerccgarantijas derīguma laikposmā ir atbildīgs tieši patērētājam par preču labošanu vai nomaiņu saskaņā ar 14. pantu. Ražotājs ilgzināšanas komerccgarantijas paziņojumā var patērētājam piedāvāt labvēlīgākus nosacījumus.

Ja komerccgarantijas paziņojumā izklāstītie nosacījumi patērētājam ir mazāk izdevīgi nekā tie, kas ir noteikti saistītajā reklāmā, komerccgarantija ir saistoša saskaņā ar nosacījumiem, kuri ir izklāstīti ar komerccgarantiju saistītajā reklāmā, ja vien pirms līguma noslēgšanas saistītā reklāma nav tikusi labota tādā pašā veidā, kādā tā tika veikta, vai ar to salīdzināmā veidā.

2. Komerccgarantijas paziņojumu patērētājam nodrošina uz pastāvīga informācijas nesēja ne vēlāk kā preču piegādes brīdī. Komerccgarantijas paziņojumu formulē vienkāršā, saprotamā valodā. Tajā iekļauj šādu informāciju:

- a) skaidrs paziņojums par to, ka saskaņā ar tiesību aktiem patērētājam ir tiesības pieprasīt pārdevējam bez maksas novērst preču neatbilstību ar tiesiskās aizsardzības līdzekļu palīdzību un ka komerccgarantija neietekmē šos tiesiskās aizsardzības līdzekļus;
- b) garantētāja nosaukums un adrese;
- c) procedūra, kas patērētājam jāievēro, lai panāktu komerccgarantijas izpildi;
- d) to preču nosaukumi, uz kurām komerccgarantija attiecas; un
- e) komerccgarantijas nosacījumi.

3. Neatbilstība 2. punktam neietekmē to, ka komerccgarantija garantētājam ir saistoša.

4. Dalībvalstis var paredzēt noteikumus par citiem komerccgarantiju aspektiem, kas netiek reglamentēti ar šo pantu, tostarp noteikumus par valodu vai valodām, kurās komerccgarantijas paziņojums jādara pieejams patērētājam.

18. pants

Regresa prasījuma tiesības

Ja pārdevējs ir atbildīgs patērētājam par neatbilstību, kas radusies kādas personas iepriekšējos darījumu ķēdes posmos darbības vai bezdarbības – tostarp bezdarbības preču, kurām ir digitāli elementi, atjauninājumu nodrošināšanā saskaņā ar 7. panta 3. punktu – dēļ, pārdevējs ir tiesīgs iesniegt regresa prasījumu pret atbildīgo personu vai atbildīgajām personām darījumu ķēdē. Personu, pret kuru pārdevējs var iesniegt regresa prasījumu, kā arī attiecīgās darbības un izpildes nosacījumus nosaka ar valsts tiesību aktiem.

19. pants

Izpildes nodrošināšana

1. Dalībvalstis nodrošina, ka pastāv atbilstoši un efektīvi līdzekļi, kas nepieciešami, lai nodrošinātu šīs direktīvas ievērošanu.

2. Panta 1. punktā minētie līdzekļi ietver noteikumus, ar kuru palīdzību viena vai vairākas no šādām iestādēm – kā noteikts attiecīgajos valsts tiesību aktos – var saskaņā ar attiecīgajiem tiesību aktiem vērsties tiesā vai kompetentajās administratīvajās iestādēs, lai nodrošinātu, ka tiek piemēroti valsts tiesību aktu noteikumi, ar kuriem transponē šo direktīvu:

- a) publiskas struktūras vai to pārstāvji;
- b) patērētāju organizācijas, kurām ir legītīmas intereses aizsargāt patērētājus;
- c) profesionālas organizācijas, kurām ir legītīmas intereses rīkoties.

20. pants

Patērētāju informēšana

Dalībvalstis veic attiecīgus pasākumus, lai nodrošinātu, ka patērētājiem ir pieejama informācija par šajā direktīvā paredzētajām patērētāju tiesībām un informācija par līdzekļiem, ar kuriem tiek nodrošināta iespēja minētās tiesības izmantot.

21. pants

Imperatīvais raksturs

1. Ja vien šajā direktīvā nav noteikts citādi, patērētājam nav saistoša neviena līgumiska vienošanās, kas, kaitējot patērētājam, izslēdz šo direktīvu transponējošu valsts līmeņa pasākumu piemērošanu, atkāpjās no tiem vai maina to ietekmi, pirms patērētājs ir informējis pārdevēju par neatbilstību.

2. Šī direktīva neliedz pārdevējiem iespēju piedāvāt patērētājiem tādus līguma noteikumus, kuri paredz aizsardzību, kas ir lielāka nekā šajā direktīvā paredzētā aizsardzība.

22. pants

Grozījumi Regulā (ES) 2017/2394 un Direktīvā 2009/22/EK

1. Regulas (ES) 2017/2394 pielikumā 3. punktu aizstāj ar šādu:

“3. Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2019/771 (2019. gada 20. maijs) par atsevišķiem preču pārdošanas līgumu aspektiem, ar kuru groza Regulu (ES) 2017/2394 un Direktīvu 2009/22/EK un atceļ Direktīvu 1999/44/EK (OV L 136, 22.5.2019., 28. lpp).”

2. Direktīvas 2009/22/EK I pielikumā 7. punktu aizstāj ar šādu:

“7. Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2019/771 (2019. gada 20. maijs) par atsevišķiem preču pārdošanas līgumu aspektiem, ar kuru groza Regulu (ES) 2017/2394 un Direktīvu 2009/22/EK un atceļ Direktīvu 1999/44/EK (OV L 136, 22.5.2019., 28. lpp).”

23. pants

Direktīvas 1999/44/EK atcelšana

Direktīva 1999/44/EK tiek atcelta no 2022. gada 1. janvāra.

Atsauces uz atcelto direktīvu uzskata par atsaucēm uz šo direktīvu, un tās lasa saskaņā ar pielikumā ievietoto atbilstības tabulu.

24. pants

Transponēšana

1. Dalībvalstis līdz 2021. gada 1. jūlijam pieņem un publicē noteikumus, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības. Dalībvalstis par to tūlīt informē Komisiju.

Tās piemēro minētos noteikumus no 2022. gada 1. janvāra.

Kad dalībvalstis pieņem minētos noteikumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālai publikācijai. Dalībvalstis nosaka paņēmienus, kā izdarāma šāda atsauce.

Dalībvalstis dara Komisijai zināmus to valsts tiesību aktu noteikumus, ko tās pieņem jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

2. Šīs direktīvas noteikumus nepiemēro līgumiem, kas noslēgti pirms 2022. gada 1. janvāra.

25. pants

Pārskatīšana

Komisija ne vēlāk kā 2024. gada 12. jūnijā pārskata to, kā tiek piemērota šī direktīva, tostarp tās noteikumi par tiesiskās aizsardzības līdzekļiem un pierādīšanas pienākumu, arī attiecībā uz lietotām precēm, kā arī uz publiskās izsolēs pārdotām precēm, un par ražotāja sniegto ilgzinātības garantiju, un iesniedz ziņojumu Eiropas Parlamentam, Padomei un Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai. Ziņojumā jo īpaši izvērtē to, vai šīs direktīvas un Direktīvas (ES) 2019/770 piemērošana nodrošina konsekventu un saskaņotu satvaru iekšējā tirgus pienācīgai darbībai attiecībā uz digitāla satura, digitālu pakalpojumu un preču, kurām ir digitāli elementi, piegādi saskaņā ar principiem, kas regulē Savienības politikas. Attiecīgā gadījumā ziņojumam pievieno leģislatīvu aktu priekšlikumus.

26. pants

Stāšanās spēkā

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

Tomēr tās 22. pantu piemēro no 2022. gada 1. janvāra.

27. pants

Adresāti

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Briselē, 2019. gada 20. maijā

Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētājs
A. TAJANI

Padomes vārdā –
priekšsēdētājs
G. CIAMBA

—

PIELIKUMS

ATBILSTĪBAS TABULA

Direktīva 1999/44/EK	Šī direktīva
1. panta 1. punkts	1. pants
1. panta 2. punkta a) apakšpunkts	2. panta 2. punkts
1. panta 2. punkta b) apakšpunkta pirmais ievilkums	3. panta 4. punkta b) apakšpunkts
1. panta 2. punkta b) apakšpunkta otrais un trešais ievilkums	2. panta 5. punkta a) apakšpunkts
1. panta 2. punkta c) apakšpunkts	2. panta 3. punkts
1. panta 2. punkta d) apakšpunkts	2. panta 4. punkts
1. panta 2. punkta e) apakšpunkts	2. panta 12. punkts
1. panta 3. punkts	2. panta 15. punkts un 3. panta 5. punkta a) apakšpunkts
1. panta 4. punkts	3. panta 2. punkts
2. panta 1. punkts	5. pants
2. panta 2. punkta a) apakšpunkts	6. panta a) punkts un 7. panta 1. punkta b) apakšpunkts
2. panta 2. punkta b) apakšpunkts	6. panta b) punkts
2. panta 2. punkta c) apakšpunkts	7. panta 1. punkta a) apakšpunkts
2. panta 2. punkta d) apakšpunkts	7. panta 1. punkta d) apakšpunkts
2. panta 3. punkts	7. panta 5. punkts
2. panta 4. punkts	7. panta 2. punkts
2. panta 5. punkts	8. pants
3. panta 1. punkts	10. panta 1. punkts
3. panta 2. punkts	13. panta 1. punkts
3. panta 3. punkta pirmā daļa	13. panta 2. punkts un 14. panta 1. punkta a) apakšpunkts
3. panta 3. punkta otrā daļa	13. panta 2. punkts
3. panta 3. punkta trešā daļa	14. panta 1. punkta b) un c) apakšpunkts
3. panta 4. punkts	2. panta 14. punkts
3. panta 5. punkts	13. panta 4. punkts
3. panta 6. punkts	13. panta 5. punkts
4. pants	18. pants
5. panta 1. punkts	10. panta 1., 2., 3., 4. un 5. punkts
5. panta 2. punkts	12. pants
5. panta 3. punkts	11. pants
6. panta 1. punkts	17. panta 1. punkts

Direktīva 1999/44/EK	Šī direktīva
6. panta 2. punkts	17. panta 2. punkts
6. panta 3. punkts	17. panta 2. punkts
6. panta 4. punkts	17. panta 4. punkts
6. panta 5. punkts	17. panta 3. punkts
7. panta 1. punkta pirmā daļa	21. panta 1. punkts
7. panta 1. punkta otrā daļa	10. panta 6. punkts
7. panta 2. punkts	—
8. panta 1. punkts	3. panta 6. un 7. punkts
8. panta 2. punkts	4. pants
9. pants	19. un 20. pants
10. pants	22. pants
11. panta 1. punkta pirmā daļa	24. panta 1. punkta pirmā daļa
11. panta 1. punkta otrā daļa	24. panta 1. punkta trešā daļa
11. panta 2. punkts	24. panta 1. punkta ceturrtā daļa
12. pants	25. pants
13. pants	26. pants
14. pants	27. pants

ISSN 1977-0715 (elektroniskais izdevums)
ISSN 1725-5112 (papīra izdevums)

Eiropas Savienības Publikāciju birojs
2985 Luksemburga
LUKSEMBURGA

LV